

Giới thiệu Kỳ Tích Vương Tọa

Thể loại: ngôn tình, huyền huyễn, dị giới, cổ đại xuyên không

Editor : Emily Ton

Mọi chuyện bắt đầu từ nam nhi có tên Sở Thiên tuổi trẻ tài cao ở đại lục có nhân duyên trời ban cho linh hồn xuyên về ba vạn năm trước ở Man Hoang đại lục.

Ở đây có đầy đủ mọi loại linh đan diệu dược, các thần thú quý hiếm đã vậy còn là một nơi giàu có thịnh vượng, chỉ cần nhìn xuống xung quanh bao phủ các tầng lớp bảo tàng cùng các kỳ trân dị bảo muốn dùng thì cứ việc dùng tùy ý sử dụng.

Tuy nhiên ở đây nền khoa học cũng chưa phát triển lắm, các phương tin thông tin bị hạn chế, không có ánh sáng của những đèn điện, cùng với sự cai quản lạc hậu tri thức hạn chế.

Trí nhớ cùng kinh nghiệm của hắn ở ba vạn năm trước vẫn còn lưu giữ giúp hắn sinh tồn và đi lên con đường vinh quang phát triển ở nơi này, mọi việc tùy ý của hắn làm, tưng hoành thiên hạ, ở đỉnh cao của vương tọa.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 1-1: Thiếu niên thần bí (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Đêm khuya, ánh trăng chiếu sáng bóng bệnh trên mặt nước, mọi thứ đều rất tĩnh lặng.

Một cô gái xinh đẹp lặng lẽ rời khỏi phòng, rón ra rón rén mở cửa phía sau hậu viện, gương mặt trắng mịn như sứ hơi ửng hồng, khó nén được sự lo lắng trong lòng, chờ mong và xấu hổ.

Cô gái này ăn mặc rất mát mẻ nóng bỏng, bầu ngực cao cao căng chặt, nhấp nhô như đỉnh núi, eo nhỏ mảnh mai như rắn trần ngập sức sống. Một chiếc váy da siêu ngắn bám chặt chiếc mông tròn trịa, một cặp đùi non trắng mịn như ngọc, thon dài thẳng tắp, không có một chút khoảng trống, trần ngập hơi thở thanh xuân tươi đẹp.

Phía trước, một thiếu niên đứng lặng lẽ dưới ánh trăng, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt đoan chính, làn da trắng nõn, dáng người cao thẳng. Mặc dù hắn mặc một thân áo tang bằng vải thô, nhưng vẫn không thể che dấu được khí chất tuấn tú xuất trần. Một đôi mắt thần bí thâm thúy càng giống như bầu trời đầy sao.

"Xin lỗi Sở Thiên, để ngươi đợi lâu." Giọng nói của Mộng Oánh Oánh có chút run rẩy, "Tất cả mọi người đều đã ngủ, mau vào đây đi, vào trong phòng ta, nhỏ giọng một chút."

Nàng đã trải qua đấu tranh tâm lý trong vòng một tháng, rốt cuộc đưa ra quyết định phóng túng một hồi.

Cuộc sống thanh xuân ngắn ngủi, nên là lúc hưởng lạc.

Mộng Oánh Oánh cực kỳ khẩn trương, đã từng có một vị tỷ muội rất có kinh nghiệm nói rằng, nếu như mỗi đêm Sở Thiên đều có thể biểu hiện xuất sắc, cuộc sống sau này của nàng sẽ trở nên rất sung sướng dễ chịu, nàng cũng sẽ phát hiện ra trước kia mình ngu xuẩn bao nhiêu. Nếu có tiền nên tự mình hưởng thụ, nếu không chẳng phải là lãng phí điều kiện hậu đãi của gia đình hay sao?

Vạn nhất nếu bị phát hiện, thanh danh của nàng sẽ bị hủy.

Tuy nhiên, Mộng Oánh Oánh khó có thể ngăn cản loại dự hoặc này, hơn nữa rất khó để mở miệng, từ khi mới bắt đầu bước sang tuổi mười hai mười ba, nàng đã thường xuyên ảo tưởng, bên người mình sẽ có một người như vậy!

Mộng Oánh Oánh đóng cửa phòng lại, nàng có vẻ câu nệ, chớp mũi che kín mồ hôi, gương mặt tuyệt mỹ ửng hồng, bộ ngực no căng phập phồng, quần áo bó chặt căng đến nỗi có cảm giác sẽ bung ra bất cứ lúc nào, hai bàn tay nhỏ không ngừng nắm chặt, không biết nên đặt ở nơi nào.

Phòng ngủ rất sáng sủa và rộng rãi, sàn nhà được lát bằng đá cẩm thạch, giường gỗ được làm thủ công. Những chiếc đèn có tạo hình kỳ lạ, toàn bộ đều là đá tinh thạch được điêu khắc thành hình hoa sen, giống như tác phẩm nghệ thuật mỹ lệ, đang tán ra ánh sáng dịu dàng. Trên tường được bao phủ bởi các bức tranh, sách vở chất đầy trên bàn, màn lụa màu hồng phấn lướt nhẹ, trần ngập thoang thoang mùi hương, có một loại cảm giác ái muội, nhưng thật ra là một nơi rất tuyệt để yêu đương vụng trộm.

Sở Thiên tò mò hỏi: "Đây là lần đầu tiên làm loại sự tình này?"

Mộng Oánh Oánh hạ thấp khuôn mặt đỏ bừng: "Ừ, lần đầu tiên."

Sở Thiên mỉm cười nói: "Một thiên kim nhà giàu đơn thuần như ngươi thật sự rất hiếm."

Mộng Oánh Oánh có chút ngượng ngùng, dùng giọng nói nhỏ bé yếu ớt giống như tiếng muỗi, hỏi: "Bọn buôn người nói ngươi đã được huấn luyện chuyên môn, vì thế trên phương diện này cực kỳ tinh thông, ngươi thật sự rất có kinh nghiệm hay sao?"

Sở Thiên nhún nhún vai: "Ta nghĩ không thành vấn đề."

Mộng Oánh Oánh phát hiện ra, thời điểm Sở Thiên nói chuyện, thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh, tốc độ không nhanh không chậm, bộ dáng cực kỳ rất có tu dưỡng, không giống nô lệ bình thường chút nào. Dựa theo những gì viết trong sách buôn lậu nô lệ, Sở Thiên từng là một người quý tộc, bởi vì nguyên nhân nào đó, vì thế nhà tan cửa nát, còn bị người đuổi giết, lưu lạc trở thành nô lệ, cuối cùng bị Mộng Oánh Oánh mua lại.

Nhưng để một thiếu niên quý tộc nghèo túng làm loại sự tình mắc cỡ này.....

Ai qian tâm!

Đêm nay nhất định phải cẩn thận thử xem năng lực của hắn, hy vọng Sở Thiên không phải là cái vỏ trống rỗng, có thể thỏa mãn toàn bộ nhu cầu của nàng!

Mộng Oánh Oánh thấp giọng nói: "Ta đi chuẩn bị một chút, ngươi hãy cởi quần áo trước đi!"

Đêm nay có khả năng sẽ không ngủ được, vì thế cần phải chuẩn bị hăng hái chiến đấu trắng đêm.

Sở Thiên cởi áo khoác ra, tùy tay đặt ở trên bàn.

"Ta tới!"

"Giúp ta với!"

Mộng Oánh Oánh cố hết sức kéo một cái rương gỗ lớn ra.

Một đồng lớn toàn sách và quyền trục giống như ngọn núi nhỏ, tất cả đều được xếp chồng trên bàn.

Mộng Oánh Oánh ngượng ngùng cười cười: "Ta tích lũy tất cả bài tập một tháng về nhà ở đây, ngày mai lão sư sẽ kiểm tra, ta ngay một đề mục cũng chưa giải đáp được, hiện tại sẽ giao cho ngươi, trước tiên hãy thử xem có thể giải quyết được hay không."

Đã dùng nửa năm tiền tiêu vật để mua lại hắn, tuy nhiên nếu có thể tiền nào của nấy, vậy về sau sẽ có nhiều thời gian chơi bởi thống khoái!

Mộng Oánh Oánh cực kỳ chờ mong!

"Điều này so với trong tưởng tượng của ta có nhiều hơn một chút." Sở Thiên mở một lá bùa ra, trước mắt xuất hiện một trận pháp có văn đồ phức tạp, khóe miệng hắn đột nhiên treo lên một độ cong khinh miệt: "Ngươi vẫn nên đi ngủ đi, đừng lo về những bài tập này."

"A, ngươi không biết sao?" Mộng Oánh Oánh lập tức tràn đầy thất vọng. "Một hóa cầu phù không hoàn chỉnh, kết cấu bùa chú cấp 1 quá phức tạp, vì thế việc chữa trị nó cực kỳ khó khăn, chỉ có phù trận sư chân chính mới có thể hoàn thành được nó. Tuy nhiên, lão sư cũng không yêu cầu hoàn thành việc chữa trị. Đây là một bài tập luyện cách chỉnh sửa, phù có mười hai lỗi, chỉ cần tìm được năm lỗi là xem như có đủ tư cách. Nơi này có một quyển sách tham khảo, phiền ngươi hãy xem một chút."

Con ngươi đen nhánh của Sở Thiên hiện lên một tia kinh ngạc: "Điều này cũng coi là khó?"

Mộng Oánh Oánh có chút bối rối: "Chẳng lẽ không khó hay sao?"

"Quả thực không bằng đồ vỏ lòng của đứa trẻ nhỏ!" Sở Thiên cười nhạo vài tiếng: "Ta thấy, người trong thời đại các ngươi, chỉ số thông minh quả là quá thấp!"

Mộng Oánh Oánh hồ đồ: "Thời đại chúng ta? Ngươi có ý gì?!"

Sở Thiên phát hiện ra bản thân mình đã nói lời miệt, lập tức nói sang chuyện khác: "Được rồi, không nói chuyện này nữa, trước tiên ngươi lấy ra mấy đề mục khó nhất ta xem."

"Sư phụ của ta là đại sư Trương Lập Thanh, đó là hội trưởng hiệp hội phù thuật trong thành, đặc biệt tinh thông chế phù, thanh danh rất lớn, liên thành chủ cũng phải kính trọng, ngươi xác định muốn xem đề mục khó nhất sao?"

Sở Thiên không dao động chút nào: "Lấy ra đi."

Mộng Oánh Oánh không còn cách nào khác, đành phải lấy ra một quyển trục rất lớn, trên đó xuất hiện phù văn trận rất phức tạp, giống như mấy trăm cái mạng nhện sắp xếp lên nhau, người thường chỉ cần nhìn một cái, lập tức sẽ đầu vầng mắt hoa.

"Đây là bùa chú hệ thổ hoàn toàn mới do lão sư nghiên cứu ra, khi tiến độ đạt tới 80%, bất luận thế nào đều không thể nào tiến hành được nữa. Lão sư thật sự không thể nghĩ được bất luận thứ gì khác, bởi vậy đã công bố bản vẽ thiết kế, hy vọng có thể trưng cầu lĩnh cảm, hoàn thành tác phẩm của mình. Ta tò mò cũng cảm một tấm trở về, tuy nhiên ta xem nó đều không hiểu gì, đừng nói tới cung cấp ý tưởng có ích nào cả. Ta khuyên người không cần phải lãng phí thời gian, đây không phải là thứ người bình thường có thể xem hiểu....."

Sở Thiên liếc mắt nhìn một cái, nói "Chỉ là một thiết kế bùa chú hệ thổ cấp 1, rất thô ráp, quá non nớt, không đạt tiêu chuẩn, thật không có trình độ, còn không hoàn chỉnh."

Hắn chỉ liếc mắt một cái đã nhận ra loại hình của bùa chú?

Đây gần như là sự tình không có khả năng làm được!

Bởi vì người bình thường ít nhất cần phải nghiên cứu vài ngày mới có thể phân biệt ra được!

Bạn đang đọc truyện Kỳ Tích Vương Tọa được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 1-2: Thiếu niên thần bí (2)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Mộng Oánh Oánh cảm thấy kinh ngạc khiếp sợ: "Có phải người đã từng nhìn thấy thiết kế đồ này hay không?"

Sở Thiên lười giải thích: "Lấy bút tới đây."

Mộng Oánh Oánh trần ngực hoài nghi, đưa cho hắn một chiếc bút pha lê màu đỏ, thiếu niên này thật sự có thể xem hiểu thiết kế đồ của lão sư?

"Nơi này sai rồi, nơi này cũng sai rồi, sai sai sai sai sai..... toàn bộ đều sai!" Sở Thiên xoát xoát xoát một lượt khoanh tròn mười mấy vòng lớn màu đỏ ở trên thiết kế đồ: "Phù văn sai, trận văn chông chéo, logic hỗn loạn, ý tưởng hoang đường..... người mới bắt đầu nên mới phạm sai lầm, toàn bộ đều phạm sai lầm. Đây là thiết kế bùa chú sao? Quả thực chính là một bộ sưu tập hoàn mỹ của những sai lầm. Mặc dù lão sư của người là một cái não heo, nhưng có thể công bố ra loại rác rưởi thế này, đúng khi cũng thật đáng khen, điểm này đáng giá sự khâm phục của cá nhân ta."

Sở Thiên đánh dấu mười mấy điểm, trên những chỗ trống đều viết lại những ghi chú liên quan.

"Người mới là não heo, sao có thể nói Trương đại sư như vậy!"

Thất vọng!

Quá thất vọng rồi!

Hiện tại nàng cảm thấy Sở Thiên chính là một Đại vương khoác lác!

Cho dù trước kia là quý tộc, từng có mấy năm được ăn học tốt, nhưng hắn chỉ mới được vài tuổi, dám bình luận về đại sư Trương Lập Thanh như vậy?

Quả thực càn rỡ tự đại cực điểm!

Mộng Oánh Oánh đã hoàn toàn không ôm hy vọng đối Sở Thiên, cảm giận giáo huấn: "Khi công bố bản vẽ thiết kế, đã từng dẫn tới oanh động tại Thiên Nam Thành! Lão sư đã nghiên cứu trận pháp, bùa chú vài thập niên qua, tạo nghệ cực kỳ cao, người dựa vào đầu mà nói như vậy, còn có..... Uy uy uy, người đang làm gì vậy, ta nói chuyện người có nghe hay không? Người đang về thứ kỳ lạ gì vậy?!"

Ngắn ngủn vài phút, chỉ ngắn ngủn vài phút như vậy!

Sở Thiên đã hoàn thành một thiết kế đồ mới tinh ở mặt sau quyển trục!

Thiết kế đồ hoàn toàn mới và chỉ bằng một nửa kích thước so với bản gốc, các văn phù được sắp xếp gọn gàng và theo quy luật, mỗi một văn phù đều giống như đã trải qua ngàn vạn thứ tính toán luyện thành, mỗi một đường cong trong trận đồ đều tràn ngập cảm giác nghệ thuật tuyệt mỹ. Nhìn chung, khiến người ta có cảm giác ngắn gọn hoàn mỹ, tự nhiên!

Một thứ khiến người nhìn tới thì cảm thấy chóng mặt nhức đầu không thoải mái.

Một thứ khiến người nhìn vào thì sinh ra cảm giác khoái cảm như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Hai loại thể nghiệm hoàn toàn trái ngược nhau!

Mộng Oánh Oánh vừa nhìn qua, đôi mắt mỹ lệ lập tức mở to kinh ngạc.

Nàng dám thề với trời, đây là bùa chú có thiết kế đồ đẹp nhất nàng từng thấy trong đời, có một loại ma lực thần kỳ khiến người mê muội thật sâu, quả thực có thể nói là một cuốn sách hoàn mỹ!

Không!

Ngay cả một sách kinh điển, chỉ sợ cũng còn kém xa lá bùa này, có lẽ Mộng Oánh Oánh xem không hiểu nội dung của nó, nhưng từ quan điểm về kết cấu và nghệ thuật, nó ước chừng có thể ném cuốn sách kinh điển ra xa khoảng mười con phố!

Mộng Oánh Oánh càng xem càng mê muội, bất tri bất giác cúi người xuống, gần như bò đến trên bàn, một đôi ngực nặng trĩu ép chặt nơi cổ áo, nửa vòng tròn hoàn toàn hiện lộ ra ngoài, nhũ thịt căng chặt trắng tuyết giống như dãy núi, để lại một rãnh sâu ở giữa, đủ để kích thích trí tưởng tượng của bất luận nam nhân nào.

Thật không ngờ, tiểu nha đầu còn chưa lớn tuổi, đã có biên cảnh như vậy!

Chẳng lẽ đây là bộ ngực "khả ngộ bất khả cầu" trong truyền thuyết?

Không hiểu được xúc cảm thế nào.

Mộng Oánh Oánh không ý thức được mình đã phơi bày quá nhiều, si mê nhìn xem suốt năm phút đồng hồ, lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên: "Ta xem nhưng hoàn toàn không hiểu, nhưng người vẽ thật sự rất đẹp!"

"Bùa chú Nham Thạch Bì cấp 1, đây là sau khi ta đã chỉnh sửa bản thảo ban đầu và tiến hành hoàn thành những phần tiếp theo." Sở Thiên giải thích cho nha đầu mang về mặt ngọc manh: "Tuy nhiên, nó bị giới hạn bởi ý nghĩ ban đầu của lão sư ngươi, đây có lẽ là tác phẩm tệ nhất ta từng hoàn thành trong đời mình, khi ngươi mang nó ra khỏi đây, đừng nói cái này do ta vẽ ra."

Sở Thiên nói ra những lời đó, hoàn toàn không phải vì mặt mũi của mình, hẳn chỉ không muốn bại lộ năng lực của mình quá sớm.

Mộng Oánh Oánh ngây ngốc gật gật đầu.

Nàng hoàn toàn không ý thức được, điều này có ý nghĩa gì?

Bốn mươi hai ngàn năm trước, các nhà triết học của con người đã khám phá ra con đường để tu luyện nguyên lực, tạo cho con người có khả năng thiết lập chỗ đứng trên vùng đất này.

Hai mươi sáu ngàn 500 năm trước, con người đã khám phá ra trận pháp huyền bí, khiến cho sức sản xuất gia tăng đáng kể, tạo điều kiện cho nền văn minh phát triển từ bộ lạc đến chế độ đế quốc.

Một vạn bốn ngàn hai trăm năm trước, con người nắm giữ được thuật chế *phù* (bùa). Kể từ đó các cuộc chiến tranh bắt đầu nổ ra, lãnh thổ các đế quốc nhanh chóng tăng vọt tạo ra những quốc gia lớn hơn. Lúc ấy, bùa chú nghiêm nhiên trở thành thứ tiêu hao quan trọng nhất của người tu luyện, liên quan đến thực lực của người tu luyện, liên quan đến sức chiến đấu của quân đội, liên quan đến thực lực của một quốc gia.

Một bùa chú hoàn toàn mới xuất hiện, sao có thể không gây ra oanh động?

Nó đại biểu cho sự giàu có, vinh dự và danh vọng!

Mộng Oánh Oánh có tư tưởng đơn giản, vấn đề duy nhất trong đầu nàng quan tâm tới, chính là gia hỏa thần bí này có đáng tin cậy hay không, đến tột cùng có thể hoàn thành bài tập của mình hay không. Bởi vì những điều này đều nằm trong tâm trí nàng, tất nhiên không thể nào an tâm đi ngủ, vì thế an vị giám sát bên cạnh, chỉ sợ Sở Thiên sẽ sinh ra lười biếng.

Và nàng đã phát hiện ra một hiện tượng.

Bất luận là đề mục cao siêu thâm ảo tới mức nào.

Hay là đề mục cực kỳ siêu đơn giản.

Trong mắt Sở Thiên hoàn toàn không có khác biệt, chỉ trong nháy mắt đã nhìn ra manh mối, giống như đã trải qua ngàn vạn lần luyện tập, sớm đã tính sẵn trong lòng, dùng tốc độ tia chớp hoàn thành đáp án.

Những trận đồ và phù văn hoàn mỹ đó, những sự sắp xếp cực kỳ tinh vi, những sự kết hợp cực kỳ sâu sắc, đó là những tác phẩm nghệ thuật rất đẹp, tuyệt đối không phải vẽ lung tung mà có!

Nàng phát hiện khi Sở Thiên cầm bút, giống như đang vẽ tranh, toàn bộ quá trình đều rất phiêu dật tiêu sái, tràn ngập cảm giác nghệ thuật.

Không câu nệ, không cứng nhắc, một bút đúng chỗ, giống như tự nhiên mà thành!

Mộng Oánh Oánh si ngốc ngẩn nhìn, cả đôi mắt và bộ não đều giống như đang thưởng thức một bữa tiệc, bất tri bất giác một tiếng rười đã trôi qua, hơn một trăm bài tập về nhà đều được xếp gọn gàng đặt trên mặt bàn.

Sở Thiên đứng lên duỗi eo lưng một cái: "Thật nhàm chán, ta gần như đã chìm vào giấc ngủ."

Mộng Oánh Oánh không nhận được véo một cái trên mũi trắng nõn của mình..... Đau!

Đây không phải là mơ, gia hỏa này đã giải quyết hết đồng bài tập một tháng của mình trong vòng chưa đầy hai tiếng!

"Những nhiệm vụ này không có tính thách thức, ngươi còn cần dịch vụ nào khác nữa không?" Sở Thiên nhìn chăm chăm hai đùi thiếu nữ, rất trắng, rất dài, rất đẹp, rất mượt mà, giống như một viên ngọc bích màu trắng, thật sự rất xinh đẹp, "Mát xa, tắm gội, thậm chí cùng ngủ, ta cũng rất có kinh nghiệm, ngươi muốn thử nghiệm một chút hay không?."

Khuôn mặt Mộng Oánh Oánh ngay lập tức ửng đỏ: "Ta không cần!"

"Thật đáng tiếc, vậy ta đành phải cáo từ."

Mộng Oánh Oánh vội hỏi: "Ngươi đi đâu?"

Sở Thiên ngáp một cái thật dài: "Ngươi cũng biết, lúc trước ta bị giam giữ ở chợ buôn lậu nô lệ, mấy ngày mấy đêm chưa từng được ngủ ngon giấc, hiện tại đã tìm được một chỗ tốt hơn. Như thế nào, ngươi có định ngủ với ta không?"

Đầu óc của gia hỏa này đang suy nghĩ gì vậy?!

"Phi, miệng chó không khạc được gà voi!" Mộng Oánh Oánh nhanh chóng giải thích, "Ta nói cho ngươi biết, người xấu trong thành rất nhiều. Ta an bài cho ngươi một thân phận, là học đồ đầu bếp mới của nhà chúng ta, trong nhà có một gian phòng trống, ngươi cầm chìa khóa tới nơi đó đi."

Tiểu nha đầu suy nghĩ rất chu đáo.

Khi Sở Thiên cầm lấy chìa khóa và đang muốn rời đi.

Tiểu viện bỗng nhiên truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Sở Thiên nhíu nhíu mày: "Kỳ lạ, dường như có người đang tới."

Biểu tình của Mộng Oánh Oánh ngay lập tức biến đổi: "Không xong, là tỷ tỷ, ngươi mau trốn đi!"

~~~ Hết chương 1 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Mộng Kinh Vũ (1)

"Oánh Oánh, muội ngủ rồi sao?"

Đây là giọng nói của một nữ tử rất có từ tính, giống như tiếng còi thần bí ca hát trên biển, cho dù là thủy thủ có kinh nghiệm nhất, cũng sẽ không tự chủ được bị âm thanh này mê hoặc, cuối cùng sẽ tự chui đầu vào lưới.

Bình thường tỷ tỷ sẽ không tới chơi đêm khuya, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Mộng Oánh Oánh vội vàng hét lên: "Muội... muội... muội..... vừa mới ngủ, hiện tại chưa mặc quần áo!"

Một tay nàng vừa đẩy Sở Thiên tới trên giường, vừa hạ thấp giọng nói: "Hiện tại không còn cách nào khác, ngươi trốn trên giường đừng nhúc nhích."

Mộng Oánh Oánh nhét dây và áo khoác của Sở Thiên vào dưới gầm giường, nhẹ nhàng kéo dây buộc ra, mái tóc dài đen nhánh giống như thác nước chảy xuống trên lưng, sau đó nhanh nhẹn cởi giày ra và bò lên giường. Trước tiên nàng dùng một tấm chăn lớn phủ lên người Sở Thiên, tiếp theo quay đầu lại và cởi màn che khuất giường lớn.

Một loạt hương thơm của xử nữ chui vào lỗ mũi, thấm vào ruột gan.

Thân thể mềm mại là lưới hấp dẫn của thiếu nữ nằm xuống bên cạnh, một đôi chân dài xinh đẹp tùy ý nằm ngay trước mắt, da thịt mịn màng giống như không có lỗ chân lông, khiến người có cảm giác mạch máu toàn thân sôi sục.

Hình ảnh thật sự quá kích thích và dụ hoặc như vậy!

Sở Thiên khó có thể kiềm chế được một số phản ứng theo bản năng của mình.

Lúc này, tiếng bước chân tỷ tỷ càng ngày càng gần, thân mình Mộng Oánh Oánh không nhịn được co rụt lại về phía sau, vừa lúc dựa vào trên người Sở Thiên, mộng nàng đụng tới thứ gì đó. Đầu tiên nàng bị sốc một chút, nhưng ngay lập tức liền có phản ứng.

Khuôn mặt nhỏ đỏ bừng!

Mộng Oánh Oánh gần thét chói tai thành tiếng.

Sở Thiên nhanh tay lẹ mắt, đột nhiên tiến lên, một cánh tay chắc chắn vây quanh eo nhỏ của nàng, một cái tay khác che miệng nàng lại, ngăn cản nàng phát ra tiếng. Hành động này khiến thân thể hai người tiếp xúc càng thêm chặt chẽ, khiến sự kích thích càng tăng thêm mãnh liệt cho cả hai người.

"Ô ô!"

Mộng Oánh Oánh giãy giụa vài cái, thân mình mềm mại như bông. Sở Thiên trở nên phấn khích và khó lòng kiềm chế bản thân khi cặp mộng cháy bỏng của nàng bắt đầu cọ xát vào hắn. Thân thể này hiển nhiên vẫn đang là tuổi trẻ, thiếu kinh nghiệm, đẩy các loại yếu tố kích thích, sao có thể ngăn cản được sự cảm dỗ như vậy.

"Đừng nhúc nhích, đừng kêu!"

Mộng Oánh Oánh vẫn tiếp tục phát ra tiếng ô ô như cũ.

Sở Thiên tát nhẹ trên mộng Mộng Oánh Oánh một cái, "Không được kêu!"

Mộng Oánh Oánh hơi khẽ rên rỉ một tiếng.

Một gương mặt anh tuấn dựa vào trên gương mặt nàng, cặp con ngươi thâm thúy thần bí như bầu trời đầy sao gắt gao nhìn nàng chằm chằm. Chóp mũi hai người gần như đụng tới nhau, một luồng hơi thở nam tính mãnh liệt chui vào lỗ mũi.

Đầu óc nàng ngay lập tức trở nên choáng váng.

Từ nhỏ tới lớn, nàng chưa từng tiếp xúc thân mật với bất luận nam nhân nào, dưới sự kích thích mãnh liệt như thế, cả người nàng dần dần nóng lên, còn có phản ứng mắc cỡ.

Tỷ tỷ chỉ ở ngay bên ngoài, hiện tại tình huống cực kỳ nguy cấp, không biết vì sao, ở sâu trong nội tâm nàng có một chút hưng phấn khó lòng ức chế?

Gương mặt Mộng Oánh Oánh trở nên ửng hồng, đôi mắt bắt đầu ứa nước, trái tim run rẩy.

Trong lòng Sở Thiên âm thầm kêu không ổn.

Cô bé này sẽ không phải đang trong thời điểm phát xuân đấy chứ?

Điều này thật sự là muốn lấy mạng già của ca ca hần!

Kèo kẹt!

Cửa gỗ bị đẩy ra.

Mộng Oánh Oánh như bùng tỉnh từ trong mộng, liếc mắt trừng Sở Thiên một cái, lấy tay hần ra khỏi miệng mình, nỗ lực dùng giọng nói bình thường mở miệng: "A, tỷ tỷ, sao tỷ vào được đây, muối còn chưa mặc quần áo!"

Sở Thiên vẫn ôm Mộng Oánh Oánh không hề buông tay, tuy nhiên xuyên thấu qua màn lụa trong suốt màu hồng nhạt, loáng thoáng có thể nhìn thấy một bóng người thon dài, ít nhất cao 1.72m. Lúc này, hần tạm thời không thể nhìn thấy gương mặt, nhưng có thể nhìn thấy một đôi chân dài khiến người kinh diễm.

Không nói tới cái khác, chỉ dựa vào giọng nói mê hồn, chỉ dựa vào một đôi chân thon dài hoàn mỹ, nàng ấy cũng đủ để khiến cho rất nhiều nam nhân điên cuồng.

"Bệnh cũ tái phát, đau đến nỗi không thể ngủ được, vì thế muốn đến thăm muối."

"Muối cứ nằm cũng được, không cần phải dậy."

Mỹ nữ có đôi chân dài và giọng nói cực kỳ dễ nghe đi tới, ngồi ở trên một chiếc ghế trước giường.

Mộng Oánh Oánh có cảm giác trái tim vừa bồn chồn vừa bất ổn. Nếu như tỷ tỷ xóc màn lên, vậy nhất định có thể nhìn thấy Sở Thiên đang ôm nàng. Cho dù nàng có trăm cái miệng cũng không thể giải thích rõ ràng.

Mộng Oánh Oánh khẩn trương tới cực điểm.

Thật ra tâm tình của Sở Thiên cũng rất buồn bực.

Tuy rằng lão tử không phải là anh hùng một đời, nhưng tốt xấu cũng đã qua nửa cuộc đời. Nếu không phải do thực nghiệm xuyên qua vị diện thất bại, sau đó trọng sinh đến thời đại viễn cổ không thể hiểu được! Nếu không phải hần bị biến thành một thiếu niên! Nếu không phải tu vi của hần đã hoàn toàn biến mất! Nếu không phải hần bị biến thành nô lệ!

Tất cả những loại sự tình xui xẻo này, vì sao lại phát sinh đến trên người hần?

Cho dù như thế nào, hần cũng phải đòi lại chút lãi.

Sở Thiên đặt tay phải nhẹ nhàng lên đùi mềm mại trắng nõn của nàng, cảm xúc mịn màng có độ co giãn, khiến người vô cùng thoải mái. Mộng Oánh Oánh kẹp chặt chân mình lại, toàn thân đều căng chặt. Nàng thậm chí cũng không dám thở sâu, trong lòng nguyên rửa Sở Thiên tám lần mười lần. Cho dù tay phải của hần sờ nắn chân nàng, nhưng bàn tay trái cũng không hề thành thật trên nửa người nàng, đang du tẩu xung quanh những bộ vị quan trọng trên cơ thể nàng.

Nhưng đáng xấu hổ nhất, đáng giận nhất chính là, vật kia vẫn luôn chọc vào mông nàng.

Trong tình huống thế này còn dám chiếm tiện nghi nàng!

To gan lớn mật!

To gan lớn mật!

Một màn này nếu như bị tỷ tỷ phát hiện, mặc kệ hai người có phát sinh quan hệ hay không, chắc chắn hần sẽ bị băm nhỏ và ném cho chó ăn!

Mộng Oánh Oánh hơi xóc màn lụa lên, dò một khuôn mặt đỏ bừng ra ngoài, dùng giọng nói có chút run rẩy hỏi: "Tỷ tỷ, hơn nửa đêm qua đây tìm muối nói chuyện, là có tâm sự gì sao?"

Mây đẹp mỹ lệ đoan trang của Mộng Kinh Vũ hơi nhú, bộ dáng lo lắng sốt ruột, không phát hiện ra biểu tình khác thường của muối muối mình, chỉ thờ thật dài một tiếng nói: "Sự tình ở tiệm thuốc, ta cảm thấy không an tâm. Hiện tại bên người không có một ai có thể tin nhiệm, đành phải tới tìm muối nói chuyện."

Mộng Kinh Vũ là người quản lý sản nghiệp của cả gia tộc.

Thương hội Nam Vân chủ yếu buôn bán bùa chú. Mộng Kinh Vũ đã chi rất nhiều tiền để khiến muối muối trở thành thủ hạ của đại sư Trương Lập Thanh, làm một đệ tử ký danh nho nhỏ, đúng là hy vọng muối muối có thể truyền thừa được những kinh nghiệm của đại sư, sau này chấn hưng sự nghiệp gia tộc.

Thương hội Nam Vân được thành lập bởi cha mẹ của Mộng Kinh Vũ, thời kỳ huy hoàng nhất từng lừng lẫy đoạn thị trường bùa chú toàn bộ Thiên Nam

Thành.

Sáu năm trước, sau một lần rung chuyển lớn, thế lực của thương hội Nam Vân nhanh chóng suy yếu, hiện tại trở thành thương hội đứng thứ hai tại Thiên Nam Thành.

Thương hội Nam Vân tiếp tục bị mất thị phần bù lại chủ với đối thủ cạnh tranh, nhưng cũng may căn cơ vẫn còn, Mộng Kinh Vũ vì muốn tìm kiếm đột phá, bắt đầu dĩ đã dùng hơn phân nửa tài chính, thu mua thiết bị, tài liệu, phối phương, dùng số tiền lớn mời luyện dược sư. Hiện tại vừa mới mở một tiệm thuốc tại vị trí đắc địa bên trong thành, hy vọng có thể phục hồi kinh doanh.

Ánh mắt Mộng Oánh Oánh có chút mê ly, nhẹ nhàng thờ dốc, mắt hết tập trung, lập tức hỏi một câu: "Tiệm thuốc vừa mới khai trương chưa được mấy ngày, kinh doanh vẫn luôn rất tốt, nếu xu hướng này tiếp tục, chúng ta có thể khai trương chi nhánh mở rộng quy mô, tỷ tỷ có gì phải lo lắng?"

Mộng Kinh Vũ lắc đầu: "Bởi vì mọi thứ đều quá thuận lợi nên mới khiến người lo lắng, muội còn nhớ rõ 6 năm trước hay không?"

Những lời này giống như một thùng nước đá trút xuống.

Khiến cả người Mộng Oánh Oánh đột nhiên cứng đờ.

Ngon lửa đam mê dao động trong lòng lập tức bị dập tắt.

"Muội sao có thể quên được?" Mộng Oánh Oánh nghiêng chặt hàm răng, hơi có chút ghen ghét: "Lúc ấy muội mới mười tuổi, ba mẹ đã mất vào năm ấy!"

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 2-2: Mộng Kinh Vũ (2)

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit & Dịch: Emily Ton.

Khuôn mặt tuyệt mỹ của Mộng Kinh Vũ bị bao phủ một tầng sương lạnh, thấp giọng nói: "Thật ra tỷ vẫn luôn hoài nghi, ba mẹ không phải bị giết bởi ma thú, mà là bị người mưu sát! Mấy năm nay tỷ đều bí mật điều tra cẩn thận, cũng có một số tiến triển, nhưng không thể tìm ra chứng cứ."

Toàn thân Mộng Oánh Oánh chấn động: "Ba mẹ là bị người giết hại!"

"Muội đã mười sáu tuổi, dựa theo truyền thống đại lục, hiện tại đã là thành niên. Tỷ sẽ không dấu muội bất cứ điều gì." Mộng Kinh Vũ dần dần nắm chặt nắm tay: "Ba mẹ vừa mới chết, cửu cửu đã vội vàng phân tán tài sản, tập thể thương hội chế phù sư cũng rời bỏ chúng ta, tiết lộ ra ngoài thông tin về bữa chú mới nhất, các nhà cung ứng không hẹn đều cùng nhau cắt đứt nguồn cung ứng, mặt tiền cửa hàng trong thành bị người đập phá ba ngày. Trong vòng một năm, quy mô thương hội co lại còn 80%, muội cảm thấy hết thấy này chỉ là sự trùng hợp hay sao?"

"Chẳng lẽ là....."

"Bọn họ đã lên kế hoạch rất chặt chẽ chu đáo, điều duy nhất bọn họ để sót chính là tỷ."

Mộng Oánh Oánh cuối cùng nhận ra, mấy năm nay tỷ tỷ đã khó khăn thế nào!

"Oánh Oánh thật vô dụng, thời điểm tỷ tỷ mười sáu tuổi, trong lúc nguy cấp đã mang gánh nặng gia tộc, nhưng muội lại không làm được gì, không cố gắng học tập, còn ham chơi, lãng phí tiền bạc, muội còn..... Ô!"

Mộng Oánh Oánh gần như tiết lộ Sở Thiên.

Sở Thiên dưới tình thế cấp bách, tay phải trượt lên, nhéo nơi bộ vị no đủ đầy đặn của nàng!

Giọng nói của Mộng Oánh Oánh ngay lập tức đột nhiên im lặng, khuôn mặt đỏ một lần nữa trở nên đỏ bừng, thân thể của nàng tương đối miễn cảm, đặc biệt là bộ vị thần thánh không thể xâm phạm. Nàng chỉ cảm thấy một cảm giác tê dại lan truyền khắp cơ thể, khiến nàng một lần nữa cảm lòng không đau kệp chặt hai chân, cắn chặt hàm răng, không cho bản thân mình phát ra âm thanh.

Tên vô lại..... dám sờ ngực ta!

Mộng Kinh Vũ nhìn thấy hai mắt muội muội rung rung, khuôn mặt đỏ bừng, còn tưởng rằng nàng quá áy náy, trong lòng âm thầm vui mừng. Muội muội vẫn luôn ham chơi không chịu lớn, rốt cuộc cũng hiểu chút chuyện.

Mộng Oánh Oánh sợ hãi sẽ bị phục kích lần nữa, nơi nào còn dám nhắc tới Sở Thiên. Thay vào đó, nàng hỏi một vấn đề mà nàng rất muốn biết: "Đến tột cùng ai xấu như vậy, phải khẳng định hủy hoại cả nhà chúng ta?!"

Mộng Kinh Vũ do dự vài giây, dùng giọng điệu chắc chắn trả lời: "Diệp gia. Diệp gia vốn kinh doanh về lính đánh thuê, chỉ có lính đánh thuê với kinh nghiệm phong phú mới có thể chặn giết thương đội mà không lưu lại dấu vết, còn tạo dấu vết giả thành gặp phải ma thú tập kích."

Diệp gia, đó là một con quái vật khổng lồ!

Đây là một gia tộc lính đánh thuê, bọn họ có ba đội dong binh đoàn, mỗi một đội đều có quy mô vạn người!

Nếu thật sự là Diệp gia động tay động chân sau lưng, như vậy thương hội Nam Vân sẽ không thể có một chút lực nào để chống cự!

Mộng Kinh Vũ tiếp tục nói: "Hơn nửa chế phù sư của nhà chúng ta đều rời đi và gia nhập vào thương hội Hắc Thủy, do đó thúc đẩy sự phát triển nhanh chóng của thương hội Hắc Thủy. Thương hội Hắc Thủy bề ngoài là do Hàn gia kinh doanh, nhưng sau lưng lại có Diệp gia chống lưng, nếu không, không có khả năng tăng trưởng nhanh như vậy!"

Mộng Oánh Oánh nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Chúng ta nhất định phải báo thù!"

"Sự tình báo thù không thể gấp, gần đây ta thường thấy tâm thần không yên, chỉ sợ trong nhà sẽ phát sinh đại sự." Bên ngoài màn lụa, thân ảnh mỹ lệ thon dài đứng lên: "Oánh oánh, muội nhất định phải hứa với tỷ, phải biểu hiện thật tốt, nỗ lực học tập, tranh thủ trở thành một trong những đệ tử chính thức của Triệu đại sư, như vậy cho dù gặp phải tình huống nguy hiểm, với địa vị và uy vọng của Triệu đại sư, cũng đủ để bảo vệ muội nhất thời bình an."

Mộng Oánh Oánh đột nhiên cảm thấy rất khó xử.

Mặc dù thân thể tỷ tỷ không tốt, nhưng vẫn phải mang trên mình gánh nặng gia tộc.

Tỷ tỷ đưa nàng tới học tập với đại sư Triệu Thanh Phàm, cũng không hoàn toàn muốn nàng sau khi học thành có thể phụng dưỡng gia tộc, mà vì tỷ tỷ sớm đã ngiri ra được hơi thở nguy hiểm, trước tiên muốn tìm một nơi đáng tin cậy gửi gắm muội muội mình vào đó.

"Tỷ, tỷ sẽ không sao, đừng không?"

"Nha đầu ngốc, tỷ tỷ không yếu như vậy. Tình huống sáu năm trước ác liệt như vậy, ta vẫn có thể vượt qua. Lúc này đây, ta thật ra muốn nhìn xem một chút, bọn họ sẽ dùng thủ đoạn gì tới đối phó ta. Bây giờ đã khuya rồi, Oánh Oánh nhanh chóng ngủ đi, sớm mai dậy sớm một chút, đừng đến muộn."

"Vâng!"

"Đại sư Trương Lập Thanh rất quan trọng, bất luận là vì chính mình, hay là vì gia tộc, muội nhất định phải cố gắng nỗ lực."

"Oánh Oánh đã hiểu, trên người tỷ tỷ có bệnh kín, tỷ vẫn nên sớm nghỉ ngơi một chút đi."

"Chút bệnh này đã nhiều năm rồi, ta đã quen với nó, không có gì đáng ngại."

Mộng Kinh Vũ an ủi muội muội một câu, thân ảnh mỹ lệ thon dài nhẹ nhàng trôi đi.

Mộng Oánh Oánh hạ tâm tình xuống, trầm mặc một lúc, đột nhiên bắt đầu khóc ô ô.

Sở Thiên nhẹ nhàng ôm nàng: "Đừng buồn, đừng buồn, sẽ ổn thôi."

Mộng Oánh Oánh có cảm giác khi bị đối phương ôm ấp vây quanh, rất ấm áp, rất thoải mái, có một chút cảm giác không muốn rời xa.

"Đồ lưu manh!"

"Ngươi còn muốn ôm ta tới khi nào?!"

Mộng Oánh Oánh thực sự cần bá vai của một người nam nhân, thật ra nàng rất muốn bỏ nhào vào trên người đối phương và khóc lớn một hồi. Nhưng người này quá đáng giận, không ngờ thừa dịp vừa rồi đã chiếm tiện nghi nàng, không thể để đối phương được như ý muốn, thân mình nàng vẫn còn sạch sẽ nguyên vẹn.

Sở Thiên lưu luyến rời khỏi giường lớn, không tâm không phổi cười nói: "Xin lỗi, ta chỉ vô ý, vì sự tình xảy ra quá khẩn cấp, ta mới bất đắc dĩ, nếu không ngay cả mạng sống của ta cũng không còn nữa!"

Mộng Oánh Oánh đã buồn lòng như vậy, người này còn không tâm không phổi tươi cười, nàng lập tức giận sôi máu, dùng ánh mắt hung hăng liếc nhìn lên trạ dưới háng của đối phương một cái, gương mặt nóng lên nói, "Đây cũng là bất đắc dĩ hay sao?"

Sở Thiên xấu hổ kẹp kẹp chân: "Hiện tượng sinh lý tự nhiên, không thể nào khống chế, không phải ngươi cũng giống nhau sao?"

"Nói bậy, ta không phải là kẻ không biết xấu hổ như ngươi!"

"Nhưng....."

Mộng Oánh Oánh tức giận: "Không có nhưng, nếu ngươi còn dám mạnh miệng, ta..... ta sẽ đánh ngươi!"

"Cứu mạng a! Nhị tiểu thư muốn giết người!"

Sở Thiên cất bước bỏ chạy nhanh như chớp.

Mộng Oánh Oánh nhìn bóng dáng Sở Thiên chật vật chạy đi, đột nhiên cảm thấy buồn cười. Người này, rốt cuộc là tới từ đâu?

.....

Sở Thiên rời khỏi tiểu viện.

Hắn dừng bước chân, ánh mắt khôi phục lại bình tĩnh và dần dần trở nên thâm thúy. Hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, những ngôi sao lấp lánh khắp bầu trời đêm, vị trí và quỹ đạo vận hành của các ngôi sao, tất cả đều giống đúc như trong trí nhớ, tuy nhiên, toàn bộ môi trường xung quanh đều đã hoàn toàn thay đổi.

Trên thế giới này không có người nào sẽ tin, linh hồn trong thân thể Sở Thiên đã đến từ mấy vạn năm sau.

Không sai.

Hắn không thuộc về nơi này, hắn đến từ tương lai!

Lúc ấy, hắn là hiền giả trẻ tuổi nhất đại lục, tính cách tiêu sái, không kèm chế được sự phóng đãng, là một quý tài ngàn năm có một.

Bởi vì một lần nghiên cứu về khe hở thời không, không cẩn thận đã bị mất khống chế và bị cuốn vào, sau đó bị mất một phần trí nhớ, trọng sinh biến thành thiếu niên, tu vi không những hoàn toàn biến mất, hơn nữa còn bị biến thành nô lệ.

Khế ước nô lệ là một đặc điểm chính của thời đại này.

Bản chất của khế ước thư chính là tách ra một bộ phận tinh thần, sau đó được phong ấn vào trong khế ước thư, chủ nô sẽ nắm khế ước thư để khống chế nô lệ.

"Kỹ thuật lạc hậu như vậy cũng vọng tưởng khống chế ta? Thật là buồn cười!" Thời đại này không thể giải được khế ước tinh thần, Sở Thiên không cho là đúng chút nào: "Chỉ cần tu luyện đến cảnh giới hồn tinh, ta sẽ có thể nhẹ nhàng thoát khỏi trói buộc của khế ước. Tiểu nha đầu này thật ra rất thú vị, trong khoảng thời gian này coi như trải nghiệm một phong cách sinh hoạt khác."

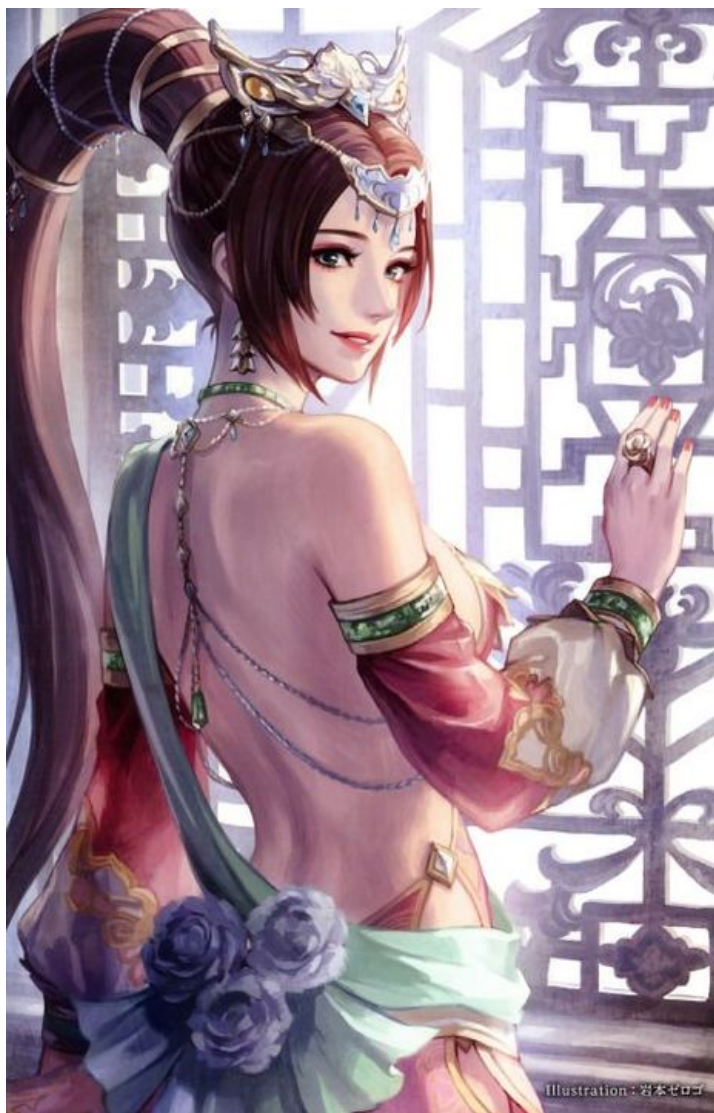
Tinh tinh vô tư của Sở Thiên vẫn không thể kèm chế được, thích làm gì thì làm, là một người theo chủ nghĩa hưởng lạc, càng là một người thuộc trường phái lạc quan.

Hắn đã suy nghĩ cẩn thận.

Nếu đã tới đây, vậy hắn cần phải sống sót.

Sở Thiên không những muốn trở thành cường giả mạnh nhất dưới bầu trời đầy sao, càng phải dùng tri thức vượt quá mức quy định, thay đổi thời đại này. Hắn muốn nhìn một chút, thế giới này sẽ bởi vì hắn, biến thành cảnh tượng như thế nào!

~~~ Hết chương 2 ~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đã bị khai trừ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Translator: Emily Ton.

~ Enjoy ~

Người tu luyện có mười cảnh giới.

Cảnh giới thứ nhất là "Luyện Thể Cảnh!"

Cảnh giới thứ hai là "Hồn Tinh Cảnh!"

Mỗi một cảnh giới được chia thành chín tầng, trong mấy trăm vạn người Thiên Nam Thành, tu sĩ Luyện Thể có khoảng hơn hai mươi vạn người và tu sĩ Hồn Tinh chỉ có ít ỏi mấy chục người.

Mộng Oánh Oánh mười sáu tuổi.

Thực lực Luyện Thể tầng thứ hai!

Điều này ở trong mắt người thường tuyệt đối không tệ, nhưng khi so sánh với thiên tài ở tầng lớp phía trên, nàng chỉ là một người tầm thường, vì vậy rất khó được mọi người coi trọng, chỉ có thể kết thúc là một đệ tử ký danh không quan trọng.

Hôm nay, nàng vẫn như ngày thường, mang theo cặp sách, đi vào đại sảnh hiệp hội.

"Tiểu nha đầu Oánh Oánh, hôm nay tới sớm vậy sao?!"

Một nữ tử tuyệt mỹ bước tới, tóc đỏ mắt đỏ, khí chất yêu dã, quần lụa hơi mỏng màu đỏ nửa trong suốt, nội y đều như ẩn như hiện, váy ngắn gần như tận háng, toàn bộ đùi trắng nõn mượt mà lộ ra, tương xứng với đôi giày cao gót màu đỏ, tạo ra một sự tương phản mạnh mẽ, đủ để khiến người sỏi máu.

Nam Cung Vân, tính tình quái đản, vui buồn thất thường, được người đời gọi là ma nữ!

Nàng có được tu vi khủng bố là Luyện Thể tầng thứ 9, đã là cường giả Luyện Thể Cảnh đỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể một bước lên trời, trở thành cường giả Hồn Tinh Cảnh vạn người kính ngưỡng. Nàng là đại đệ tử của Trương Lập Thanh, cũng là truyền nhân duy nhất của hắn!

Mộng Oánh Oánh yếu đuối hỏi: "Đại sư tỷ Nam Cung, tỷ lại tới dạy thay lão sư sao?"

"Đừng nói nữa!" Nam Cung Vân một đầu tóc đỏ mỹ lệ không hề bó buộc, tự do rối tung giống như thác nước sau lưng: "Lão nhân chết tiết kia đang nghiên cứu bùa chú mới như muốn nhập ma, làm sao có thời giờ quản đám đệ tử trên danh nghĩa?"

Nam Cung Vân thẳng tính, lời nói khó tránh khỏi cay độc khắc nghiệt, "Gần đây, lão nhân lại muốn bắt đầu sàng lọc đệ tử ký danh lần nữa, thành tích của ngươi vẫn luôn đứng đầu trong vài số đếm ngược, ta thấy hơi nguy hiểm! Đứng rồi, hôm nay là ngày kiểm tra bài tập về nhà, không phải ngươi lại chưa hoàn thành bài tập đây chứ? Nếu là như thế, ta khuyên ngươi đừng nên đi học nữa, có thể thu dọn đồ đạc về nhà đi!"

"Không, ta đã hoàn thành!" Mộng Oánh Oánh không muốn bị khai trừ, cuống quýt mở cặp sách nặng trĩu ra: "Bài tập của ta đều ở chỗ này!"

"Nha đầu ngốc, bình thường nếu bài tập có thể hoàn thành một nửa đã không tệ rồi, hôm nay không ngờ có thể giao lên toàn bộ, là mặt trời mọc từ hướng Tây sao?"

"Ta... ta....."

"Được rồi, giao đủ là tốt. Tuy nhiên, nhiệm vụ của ta là giảng bài, phê duyệt bài tập do lão Nhị phụ trách, ngươi mau đưa đến chỗ lão Nhị đi thôi."

Nhị sư huynh Hàn Thiếu Long?

Thực lực của Hàn Thiếu Long là Luyện Thể tầng thứ 4!

Mặc dù còn rất xa so với yêu nghiệt Nam Cung Vân, nhưng cũng có tiềm lực hiếm thấy, bởi vậy đã trở thành đệ tử chính thức.

Khiến cho Mộng Oánh Oánh phiền não chính là, Hàn Thiếu Long là người theo đuổi mình, nhưng danh tiếng cực kỳ ác liệt. Hắn đồng thời theo đuổi từ tám đến mười mỹ nữ, dùng bất cứ thủ đoạn nào. Mộng Oánh Oánh vốn dĩ không có cảm tình tốt với hắn, chưa kể tới ngày hôm qua tỷ tỷ nói rằng, Hàn gia có thể là hung phạm hại chết cha mẹ, nơi nào còn muốn nhìn thấy hắn?

"Đợi đã, đây là bản thiết kế phác thảo đồ của lão sư sao?" Hai mắt Nam Cung Vân ngay lập tức sáng ngời, rút ra một quyển trục lớn từ cặp sách: "Ngươi có thể, tiểu nha đầu! Không ngờ ngươi có thể đưa ra ý kiến cho lão sư!"

"A!" Gương mặt Mộng Oánh Oánh nóng lên, cuống quýt giấu tay muốn cướp cuốn trục về: "Toàn viết lung tung, vẫn không nên để lão sư nhìn thấy."

Nam Cung Vân giờ lên cao cao, Mộng Oánh Oánh có cái đầu lùn, nhón mũi chân cũng không thể lấy được.

Nàng gấp đến nỗi hô to: "Đại sư tỷ, mau trả lại cho ta!"

"Không trả! Ta sẽ không trả!" Nam Cung Vân cười hi hi nói: "Ta muốn tự mình giao cho lão sư, cho dù ý kiến có dùng được hay không, ấn tượng của lão sư đối với ngươi sẽ tốt hơn không ít, ngươi cũng không muốn bị khai trừ, đúng không? Đừng nói nữa, cứ định như vậy đi, nếu còn lo lắng vô nghĩa nữa, ta sẽ đánh ngươi, nhanh cút đi đi!"

Mộng Oánh Oánh biết tính tình của Đại sư tỷ, không dám tiếp tục chống đối, chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Nàng đi vào trong một căn phòng.

Giao bài tập về nhà.

Một nam tử khoảng hai mươi tuổi ngồi ở bên trong, người này thân hình cao lớn, khuôn mặt vốn dĩ không tệ, có điều cái mũi hơi dài, hốc mắt hơi trũng, cho người ta một loại cảm giác hung ác nham hiểm ngoan độc. Người này chính là Hàn Thiếu Long.

Trên mặt Hàn Thiếu Long mang theo một nụ cười dịu dàng: "Oánh Oánh, tối nay có vũ hội, có hứng thú đi cùng với ta không?"

Mộng Oánh Oánh lắc đầu: "Ta không thể nhảy, còn có những việc khác cần phải hoàn thành, ta sẽ không đi."

Ánh mắt Hàn Thiếu Long hiện lên một chút không vui: "Thật đáng tiếc!"

Mộng Oánh Oánh không lưu lại nữa, lập tức vội vã rời đi.

Hàn Thiếu Long dùng một đôi ánh mắt tràn ngập dự vọng chiêm hữu. Từ hai chân trắng tinh mượt mà, dịch đến cái mông tròn trịa, lại đến hình dáng bộ ngực no đủ, khoe miệng hơi nhếch lên, cong thành một nụ cười âm lãnh.

Người còn có thể kêu ngạo được mấy ngày nữa?

Thương hội Nam Vân hiện tại chính là châu chấu sau thu!

Thương hội Nam Vân kết thúc, tỷ muội các người mất đi chỗ dựa, cuối cùng còn không phải sẽ trở thành đồ chơi của nam nhân sao!

Hàn Thiếu Long nghĩ đến thân thể thanh xuân mỹ lệ của Mộng Oánh Oánh, lại nghĩ tới Mộng Kinh Vũ khí chất đoan trang lãnh diễm, thân thể lập tức xuất hiện một số phản ứng, quả thực gấp không chờ nổi muốn thu nhận hai vị mỹ nữ vào trong hậu cung của mình!

"Đây là cái gì?"

Trong bài tập của Mộng Oánh Oánh, Hàn Thiếu Long tìm được một bài tập nhận dạng sai lầm về hỏa cầu phù (quả cầu lửa). Toàn bộ hỏa cầu phù có một cây thánh giá trên đó. Sau đó, mặt sau của nó lại được vẽ một bùa chú có đồ án hoàn toàn mới, kết cấu của nó so với hỏa cầu phù rộng bằng cả bầu trời.

"Buồn cười, vô cùng lỗ bịch! Đây là thiết kế bùa chú được sao chép từ đâu?"

Hàn Thiếu Long lộ ra sắc mặt trào phúng, thương hội Hắc Thủy cũng là thương hội kinh doanh bùa chú, hẳn là đệ tử chính thức của đại sư Trương Lập Thanh, biết rõ bùa chú là trận pháp học tập lâu dài. Chế phù đã tồn tại từ vạn năm trước, hiện tại bùa chú lưu truyền tới nay, đặc biệt là bùa chú cấp thấp, đều đã trải qua vô số sửa đổi và cải tiến của tổ tiên hàng trăm ngàn năm qua.

Trương Lập Thanh tri thức uyên bác hơn người như vậy, cũng rất khó cải biến được 1%.

Mộng Oánh Oánh có thể vẽ ra được một trận đồ hoàn toàn mới?

Đây không phải là một trò cười lớn hay sao?

"Quá sơ sài!"

"Quá sơ sài!"

"Cầm những rác rưởi này đi đốt cho ta!"

"Tìm một cuốn sách tùy tiện sao chép lại mấy trận đồ, cho rằng có thể lừa dối quan sao?" Hàn Thiếu Long đẩy bài tập của Mộng Oánh Oánh qua một bên, nói với hai tiểu đệ phụ trách điền thành tích vào danh sách, "Lần này, điểm của Mộng Oánh Oánh: 0 điểm! Đặc biệt ghi chú: Mộng Oánh Oánh không nghiêm túc trong việc làm bài tập về nhà, đáp án không thích hợp, lung tung có lệ, rất xấu, kiến nghị nghiêm khắc khiển trách, tránh ảnh hưởng tới phong cách học tập của sư môn!"

"Vâng, Nhị sư huynh!"

Mấy sư đệ nhanh chóng ký tên vào trên danh sách thành tích. Một mặt, vì bài tập của Mộng Oánh Oánh giao lên, đúng thật là không thể hiểu được. Một mặt khác, bối cảnh của Hàn Thiếu Long không hề đơn giản, bọn họ không muốn trên chọc người này.

Nhị sư huynh không phải vẫn luôn theo đuổi Mộng Oánh Oánh sao?

Vì sao lại không lưu tình với nàng như thế!

Hai người không suy nghĩ quá nhiều, ném từng mảnh từng mảnh giấy vào trong lò, tất cả đều đốt thành tro tàn, nhưng bọn họ cho dù nằm mơ cũng không thể tưởng tượng được, hiện tại từng mảnh bị quăng vào trong lửa, là kết tinh trí tuệ từ vạn năm trong tương lai!

Giá trị của bất kỳ một mảnh giấy nào trong đó, chỉ sợ ngay cả khi bán bọn họ, đều không bao giờ trả nổi một phần mười giá trị của nó!

Trong lòng Hàn Thiếu Long đã có kế hoạch mới, lập tức đi vào phòng nghiên cứu riêng của Trương Lập Thanh.

.....*Người dịch: Emily Ton.....*

Một lão giả thân hình cao lớn trong áo khoác trắng, nhưng khuôn mặt tràn đầy u sầu ở trước bàn. Lão giả râu tóc bạc trắng, tóc tai hỗn độn, khuôn mặt tiêu tụy, hai mắt đều là tơ máu, giống như đã rất nhiều ngày không ngủ. Bàn tay đang cầm một cây bút, vừa trầm tư vừa viết gì đó.

Toàn bộ trên bàn là một mớ hỗn độn.

Hơn mười cuốn sách dày và nặng liên quan tới bùa chú.

Mấy chục bản nháp bằng tấm da dê được viết dày đặc.

Trương Lập Thanh nghe thấy tiếng động, có chút không vui trách cứ: "Có chuyện gì? Không thấy ta đang bận hay sao?"

Hàn Thiếu Long nói thẳng vào vấn đề: "Đệ tử đã kiểm tra qua tình hình hoàn thành bài tập về nhà tháng trước, nói chung tổng thể đều được, duy nhất có một người làm cho có lệ, không đặt tâm trí vào đó. Đây là danh sách thành tích, hai vị sư đệ đã ký tên, thỉnh lão sư xem qua."

Trương Lập Thanh đang phiền não, nào có tâm tư xem những thứ này, đơn giản nhìn xem lời bình một cái, lập tức xua xua tay nói: "Nếu không muốn học, lưu lại làm gì? Người trả lại học phí cho nàng, bảo nàng sau này không cần đến nữa!"

Hàn Thiếu Long lộ lên vui mừng: "Nhà nàng là thương hội Nam Vân!"

Trương Lập Thanh dường như hơi có một chút ấn tượng, "Lãng phí mấy năm qua, tu vi trung bình, học thuật không có thành tựu, tiếp tục mua danh chuộc tiếng, không bằng về nhà làm một số việc có ích. Một mình tỷ tỷ nàng cũng không dễ dàng gì! Chuyện này là một ví dụ điển hình, chính đốn lại phong cách học tập, lấy nó làm cảnh giới cho những người khác! Mau đi đi!"

"Vâng! Lão sư!"

Không nghĩ tới, sự tình thuận lợi như vậy!

Thương hội Nam Vân đã bị cô lập hoàn toàn!

Hàn Thiếu Long biết Mộng Oánh Oánh có thể có quan hệ với Nam Cung Vân, sợ sự tình kéo lâu sẽ sinh biến, vì thế hắn đi về phía phòng học, không hề chào hỏi, trực tiếp xông vào.

Nam Cung Vân mày liễu đều dựng ngược lên: "Không thấy ta đang dạy học sao? Cút mau!"

"Đại sư tỷ bớt giận, ta tới đây để truyền đạt mệnh lệnh lão sư." Hàn Thiếu Long không dám dễ dàng đắc tội với yêu nghiệt giống như Nam Cung Vân, trước tiên dọn ra tên tuổi Trương Lập Thanh, sau đó chỉ vào Mộng Oánh Oánh và hét lớn: "Mộng Oánh Oánh, ngươi đã tu hành bốn năm ở hiệp hội, tu vi hạng trung, chẳng làm nên trò trống gì. Ngươi nhiều lần đến trễ, thành tích đếm ngược, ảnh hưởng rất xấu. Vì vậy, quyết định thanh trừ vĩnh viễn, lấy đây làm cảnh giới về phong cách học tập của sư môn cho những người khác!"

Nam Cung Vân giận dữ: "Hàn Thiếu Long, ngươi có ý gì?"

"Đây là những gì lão sư đã nói, không phải ý của ta. Đại sư tỷ chẳng lẽ muốn đi ngược lại lời của lão sư sao?" Hàn Thiếu Long ưỡn ngực ngẩng đầu, tiếp tục lớn tiếng nói với Mộng Oánh Oánh: "Lão sư rất công chính, vì thế bốn năm học phí, tổng cộng 2000 đồng vàng, trả lại toàn bộ cho ngươi. Nếu ngươi vẫn không hiểu, ta sẽ lặp lại một lần nữa, ngươi đã bị khai trừ! Vĩnh viễn không cần quay lại nữa!"

Lời vừa nói ra, toàn trường oanh động.

"Ha ha, Mộng Oánh Oánh đội sổ này, rốt cuộc cũng kết thúc!"

"Nàng đơn giản vì trong nhà có tiền, cố gắng có một thân phận là đệ tử ký danh."

"Trương đại sư quả nhiên đạo đức rất tốt, không ngờ trả lại toàn bộ học phí cho nàng, tương đương với việc cho nàng học miễn phí bốn năm!"

"....."

Sắc mặt Mộng Oánh Oánh trở nên tái nhợt giống như tờ giấy, biểu tình âm trầm cảm lấy cặp sách, giống như người mất hồn. Trong tiếng cười nhạo của tất cả mọi người, nàng cắn môi, cố nén nước mắt, từng bước một ra khỏi phòng học.

Nam Cung Vân khẽ nhủ mày, cuối cùng chỉ có thể nhẹ nhàng thờ dài.

Mộng Oánh Oánh cầm túi tiền nặng trĩu, thời điểm từ trong hiệp hội đi ra, giống như con rối gỗ bị giật dây, thất hồn lạc phách. Nàng thật ra có thể chịu đựng được sự sỉ nhục của mọi người, nhưng nàng không biết nên về nhà đối mặt với tỷ tỷ thế nào.

Việc này sẽ lan truyền khắp Thiên Nam Thành, toàn bộ gia tộc cũng sẽ bị hổ thẹn!

Hàn Thiếu Long nhìn thấy bộ dáng Mộng Oánh Oánh thất hồn lạc phách, trong lòng sinh ra một loại bệnh cảm khoái: "Oánh Oánh đừng trách ta, đây là lệnh của lão sư, ta cũng không thể vi phạm."

Mộng Oánh Oánh trầm mặc không nói.

Hàn Thiếu Long cố ý rải muối trên miệng vết thương: "Mộng Kinh Vũ kỳ vọng rất cao đối với ngươi, năm đó đã dùng bao nhiêu liên kết và mối quan hệ, lúc này mới đưa được ngươi vào nhóm được Trương đại sư giám hộ. Vốn là hy vọng ngươi có thể trở thành đệ tử chính thức của Trương đại sư, hy vọng tìm được chỗ dựa tốt cho thương hội Nam Vân lung lay sắp đổ. Nếu như chuyện này bị truyền ra, Mộng Kinh Vũ không chỉ mất hết thể diện, không biết còn muốn thất vọng bao nhiêu."

Mộng Oánh Oánh khóc trong nước mắt: "Thật sự không còn cách vãn hồi nữa sao? Ta không muốn khiến tỷ tỷ thất vọng về ta!"

Hàn Thiếu Long quét qua thân thể thanh xuân của Mộng Oánh Oánh: "Không phải là không có, phải xem ngươi có nguyện ý hay không."

Trong lòng Mộng Oánh Oánh châm lên vài phần hy vọng: "Chỉ cần không khiến tỷ tỷ thất vọng với ta, ta đều nguyện ý!"

Ánh mắt Hàn Thiếu Long bắt đầu âm hiểm: "Ngươi chắc chắn?"

"Thật sự, cầu ngươi giúp ta."

"Thật ra cũng không có gì khó." Ánh mắt Hàn Thiếu Long nhìn chằm chằm vào bộ ngực no đủ của Mộng Oánh Oánh, nói: "Chỉ cần ngủ với ta qua vài buổi tối, ta sẽ giúp ngươi nói lời hay, ngươi còn có quan hệ tốt với Nam Cung Vân, hai người chúng ta đều là đệ tử lão sư coi trọng nhất, với một chút hòa giải, sự tình liền có đường xoay chuyển....."

Mộng Oánh Oánh giận dữ: "Ngươi..... ngươi là tiểu nhân đê tiện!"

Hàn Thiếu Long lộ rõ bộ mặt, bởi vì thương hội Nam Vân xong đời, tỷ muội các nàng cũng kết thúc, không cần phải dấu diếm gì nữa.

"Được được được, ta đã cho ngươi cơ hội, nếu ngươi đã lựa chọn không cần, vậy đừng trách ta. Tuy nhiên, ta muốn nói cho ngươi biết, sớm hay muộn cũng có một ngày, ngươi sẽ cầu xin ta ngủ với ngươi."

"Ngươi câm miệng!"

Mộng Oánh Oánh nhìn thấy sắc mặt đáng ghê tởm của Hàn Thiếu Long, trong lòng có một loại dự cảm không tốt. Nàng quay đầu giống như chạy trốn ra ngoài, không muốn gặp người chỗ này dù trong khoảnh khắc, chỉ muốn nhanh chóng về nhà.

~~~~~Hết chương 3~~~~~

Quyển 1 - Chương 4: Đại sư chấn động

Edit: Emily Ton.

Giữa trưa, trong phòng nghiên cứu.

Trương Lập Thanh với vẻ mặt mệt mỏi sửa sang lại bản nháp đầy bàn.

Nam Cung Vân đi vào liền hỏi: "Lão nhân, hôm nay tiến độ thế nào?"

Trương Lập Thanh mệt mỏi dụi mắt: "Khó khó khó, vẫn không thu hoạch được gì!"

"Nghiên cứu bùa chú thường đòi hỏi trí tuệ của đoàn đội, ngài nghiên cứu một mình tất nhiên có vẻ giống như trứng chọi đá." Nam Cung Vân vì sự tình của Mộng Oánh Oánh nên canh cánh trong lòng, lúc này đột nhiên có ý tưởng, móc ra một quyển trục: "Đúng rồi, hôm nay đệ tử nhận được một bản thảo góp ý, nói không chừng sẽ có chút trợ giúp."

Trương Lập Thanh hỏi: "Bản thảo của ai?"

Nam Cung Vân tạm thời không muốn tiết lộ: "Điều này cũng không quan trọng, trước hết hãy nhìn xem nội dung đi, nếu thật sự có ích, đệ tử sẽ nói cho ngài biết."

Nam Cung Vân không ôm hy vọng quá lớn.

Nha đầu kia thật sự có thể đưa ra được một kiến nghị máu me gì đây?

Tuy nhiên, nháy mắt khi quyển trục được mở ra, Nam Cung Vân ngay lập tức há hốc mồm, hơn mười chữ thập lớn màu đỏ tươi nhìn thấy ghê người, cực kỳ chói mắt đánh dấu ở phía trên bản đồ thiết kế, những bình luận đơn giản đều lấp đầy những chỗ trống còn lại, hầu như đều là nặng nề phê bình chỉ trích Trương Lập Thanh.

"Học thuật rác rưởi!"

"Mẫu vẽ sai lầm!"

"Đệ tử làm người!"

Cái quái gì thế!

Nha đầu này khí phách như vậy! Sao ngày thường ta không nhìn thấy nó?!

Bất luận là ai, tâm huyết mình làm ra bị phán không rằng đúng tí nào, chỉ sợ cũng sẽ thiếu kiên nhẫn. Tuy nhiên, Trương Lập Thanh là một người có tu dưỡng và độ lượng, mạnh mẽ ngăn chặn tức giận của mình, nhẫn nại tỉ mỉ đọc kỹ càng nội dung ghi chú.

"Cái gì?"

"Không hề đơn giản!"

"Chỉ dùng vài chữ, vừa lúc có thể chọc trúng điểm yếu!"

Biểu tình của Trương Lập Thanh dần dần trở nên ngưng trọng, có tới cả trăm từ ghi chú, tất cả đều thẳng thắn chỉ ra tất cả những sai lầm trong bản đồ thiết kế, dường như ẩn chứa một lượng tin tức rất lớn. Trương Lập Thanh xem qua vài lần, mỗi một lần đều có cảm thụ khác nhau.

Lần thứ hai, đại não được mở rộng thông suốt, tất cả sự hỗn loạn cảm trở đã bị cuốn đi, Trương Lập Thanh gấp không thể chờ nổi muốn lật đồ lý luận trước kia, một lần nữa sửa lại bản thảo thiết kế lần nữa.

Lần thứ ba, mỗi một từ dường như ẩn chứa một trí tuệ tuyệt vời, khiến người không thể nắm bắt, khiến trong lòng Trương Lập Thanh nghi hoặc trùng trùng.

Lần thứ tư, Trương Lập Thanh lại cảm thấy đầu óc có chút hỗn loạn, không biết nên xuống tay từ đâu.

Giống như đang đọc một cuốn sách kinh điển được truyền lại từ đời sau, bề ngoài là chuyện xưa ngắn gọn nông cạn, nhưng thực tế lại che dấu trí tuệ cực kỳ sâu sắc. Trương Lập Thanh cẩn thận đọc lại những ảo diệu trong đó, có một chút cảm giác trầm mê vào đó. Thật sự là quá kỳ diệu.

"Mặt sau quyền trục có một tấm bản đồ!"

"Phải không?"

Trương Lập Thanh lật quyền trục qua, hít hà một hơi, hai đồng tử nhanh chóng phóng đại, sắc mặt đỏ bừng, tiếp theo lại trở nên tái nhợt, ngay sau đó lại đỏ bừng, đôi môi run rẩy, đầu lưỡi giống như bị thắt lại, hoàn toàn nói không nên lời: "Cái này cái này cái này....."

Nam Cung Vân móc ra một viên thuốc đưa qua.

Trương Lập Thanh nuốt viên thuốc xong, sắc mặt hơi dịu đi vài phần, nhưng biểu tình vẫn rất kích động, hai tay che ngực mình lại, mồ hôi đầy đầu, run run rẩy rẩy thật lâu cũng không nói nên lời: "Mau mau mau..... giúp ta đặt bản đồ lên!"

Trương Lập Thanh có một số vấn đề về tim, nếu điều này tiếp tục xảy ra, trái tim hẳn có thể sẽ nổ tung mà chết.

Nam Cung Vân đầy mặt nghi ngờ. Lão già này bình thường rất bình tĩnh ổn định, chưa bao giờ ồn ào vì những điều nhỏ nhặt, vì sao vừa nhìn thấy tấm bản đồ kia, sẽ có biểu hiện kích động như vậy?

"Bản đồ này tốt cùng là gì?"

Trương Lập Thanh khó kiềm chế được sự phấn chấn trong lòng, hẳn lại nuốt thêm một viên thuốc nữa, lúc này mới giống như đang giữ kho báu, chậm rãi mở quyền trục ra. Một đôi ánh mắt đại ra nhìn bản thảo thiết kế, nước mắt bắt đầu chảy ròng ròng, tự lẩm bầm với mình: "Cuộc đời này có thể nhìn thấy bản đồ thiết kế bùa chú hoàn mỹ như thế, chết cũng không hối hận!"

"Uy, lão nhân ngài không phải quá tham vọng đấy chứ?! Dù nói như thế nào ngài cũng là nhân vật cấp đại sư!"

Trương Lập Thanh cười tự giễu: "Chỉ có chút danh tiếng ở Thiên Nam Thành nho nhỏ, nếu như muốn so sánh với người, sẽ giống như ngôi sao nhỏ so sánh với mặt trăng, một con quạ so sánh được với phượng hoàng! Ta có tư cách gì mà tự xưng là đại sư? Nói cho ta biết, đây là ai? Ta muốn đích thân đến bái phỏng vị đại sư chân chính này!"

Nam Cung Vân tỏ vẻ quái dị: "Tuổi của nàng chỉ sợ còn nhỏ hơn ngài rất nhiều!"

Trương Lập Thanh thối râu trừng mắt nói: "Những người giỏi hơn vì sư, thiên tài thiên hạ đều có vô số, lão phu sao có thể không biết?"

Nam Cung Vân cười khỏ nói: "Nhưng nàng chỉ là đệ tử ký danh của ngài!"

"Cái rắm! Lão phu nên là đệ tử ký danh thay cho hẳn!"

"Đệ tử sẽ nói thẳng, nàng là đệ tử ký danh bốn năm của ngài, tên là Mộng Oánh Oánh. Tuy nhiên sáng sớm hôm nay, lão nhân ngài đã khai trừ nàng rồi."

Mộng Oánh Oánh?

Thật sự là đệ tử của ta?

Còn bị ta khai trừ rồi!

Sau khi Trương Lập Thanh ngơ ngác một lúc lâu: "Người chắc chắn?"

Nam Cung Vân gật gù đầu nói: "Quyền trục này buổi sáng nay chính nàng tự mình giao cho đệ tử."

Đôi mắt Trương Lập Thanh lập tức trở nên trắng bệch, ôm trái tim mình và lập tức ngã xuống: "Được! Được! Mau đưa được cho ta!"

.....Edit: Emily Ton.....

Thần trí Trương Lập Thanh có chút không được bình thường!

Lão nhân gia không thể chịu nổi kích thích quá lớn, vạn nhất nếu không cẩn thận có thể sẽ về Tây thiên!

Nam Cung Vân nhanh chóng cho lão sư uống thêm mấy viên thuốc, sau đó đỡ lão sư đi tới phòng nghỉ. Trương Lập Thanh nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt, trong miệng còn run run rẩy rẩy nói những lời mê sảng.

Sau nửa canh giờ. (1h)

Trương Lập Thanh đột nhiên ngồi thẳng dậy: "Đây là đâu?"

Nam Cung Vân bị dọa sợ nhảy dựng lên, lão gia hỏa sẽ không phải vì chịu kích thích quá lớn nên điên mất rồi chứ? "Phòng nghỉ, ngài vừa mới té xỉu!"

Trương Lập Thanh lộ ra vẻ mặt vui mừng như điên: "Té xỉu? Nói như vậy những gì vừa mới phát sinh không phải là mơ? Mau, mau, lấy bản đồ lại đây cho ta!"

Nam Cung Vân lo lắng nói: "Với tình trạng hiện tại của ngài vẫn không nên nhìn."

Trương Lập Thanh thổi râu trừng mắt nói: "Ít nói nhảm đi, nhanh lấy lại đây!"

Nam Cung Vân đành phải lấy bản đồ tới, lão nhân hơn bảy mươi tuổi, thật cẩn thận cầm bản đồ ở trong lòng bàn tay, đầy mặt si mê, đầu tay nhỏ giống như người tình, nhẹ nhàng vuốt ve từng cái, khiến Nam Cung Vân nổi lên một thân da gà.

"Bản thân bản đồ thiết kế bùa chú này đã hoàn mỹ không tí vết, càng đáng quý hơn chính là hoàn toàn dựa theo ý tưởng thiết kế ban đầu của ta, đây không thể nghi ngờ đã tăng lên độ khó gấp mười lần!"

"Bốn vạn hai ngàn năm trước, nhân loại nắm giữ nguyên lực. Hai vạn sáu ngàn 500 năm trước, nhân loại phát hiện ra trận pháp. Một vạn bốn ngàn hai trăm năm trước, chế tác bùa chú được đi vào lịch sử."

"Ngày nay, trên đại lục này, hình thành nên một số trường phái chuyên về phù trận, mỗi người mỗi vẻ, ảnh hưởng lẫn nhau. Tuy nhiên, phong cách thiết kế này lại không thuộc về bất kỳ loại nào, nhưng dường như ẩn chứa phong cách của một vài trường phái. Nó đã suy diễn và đạt đến đỉnh cao của mỗi phong cách. Thiết kế siêu việt thế này giống như đã tồn tại từ ngàn vạn năm!"

"Nghệ thuật, nghệ thuật hoàn mỹ! Lão phu đã nghiên cứu trận pháp và chế phù vài thập niên qua, rốt cuộc có may mắn nhìn thấy cao nhân chân chính rồi."

"Lão phu sẽ tự mình kiểm tra hiệu quả của nó!"

Trương Lập Thanh chế tác bùa chú.

Nháy mắt khi bùa chú được kích hoạt, một lực lượng vô hình và mạnh mẽ, ngay lập tức bao phủ da thịt toàn thân.

Tâm tình Trương Lập Thanh bắt đầu kích động. Lúc ban đầu đã suy nghĩ rất kỹ về việc chọn tên thiết kế bùa chú, gọi là "Áo Giáp Nham Thạch" ("岩石战衣"=Áo giáp bằng đá). Bởi vì một khi bùa chú bị nguyên lực kích hoạt, nham thạch sẽ bao lấy thân thể giống như áo giáp, do đó đạt được năng lực phòng ngự rất tốt. Từ sự kích hoạt ban đầu của bùa chú, khái niệm này rất gần với ý tưởng thiết kế ban đầu của hắn.

Chờ đã!

Không đúng!

Trương Lập Thanh bỗng nhiên toát ra một thân mồ hôi lạnh!

Sau khi nguyên lực kích hoạt bùa chú, trải qua trận pháp sẽ chuyển hoá thành năng lượng, trước tiên là bao phủ toàn thân, tiếp theo sẽ bắt đầu thẩm thấu vào thân thể!

Làm thế nào để thẩm thấu vào thân thể?

Chẳng lẽ bùa chú này tồn tại tính nguy hiểm?

Trương Lập Thanh suy nghĩ lần nữa, đối phương có thể vẽ ra bản đồ thiết kế hoàn mỹ như vậy, vì sao lại phạm sai lầm về tính an toàn ở mức cơ bản nhất? Trương Lập Thanh cắn răng tiếp tục, ở tầng ngoài cơ bắp đều chồng chất lên nhau, khiến cho cơ bắp và làn da nhanh chóng trở nên cứng đờ, cuối cùng màu sắc làn da nhanh chóng biến đen.

"Đây..... đây là!"

Trương Lập Thanh trợn mắt há hốc mồm nhìn vào gương, tầng da thịt bên ngoài cả người đều hoá đá, không những thế, độ cứng đủ để so sánh với đá tảng!

Loại chuyện thế này sao có thể làm được?

Độ cứng da thịt tầng bên ngoài gia tăng đáng kể, nhưng không hề ảnh hưởng tới tính mềm dẻo và tính di động?

Không thể tưởng tượng nhất chính là, lực lượng nguyên tố kết hợp với các tế bào trong cơ thể, do đó cho phép tạm thời sử dụng quyền hạn của nguyên tố. Trương Lập Thanh nhớ tới ân sư, cũng chính là phù thuật sư nổi danh Hạc Thiên Minh, đã từng đưa ra lý luận tương tự thế này, nhưng trên thực tế đã chịu sự phản bác và chế nhạo của rất nhiều người.

Không ngờ điều này lại được thực hiện ở trong một bùa chú cấp 2 nho nhỏ!

Đây là thiết kế độc đáo lớn mật kiểu gì?

Món quà của trời cao!

Thấu hiểu về tạo hóa!

Nam Cung Văn không nhịn được kinh ngạc cảm thán: "Thật sự rất thần kỳ!"

Quá đã kích người!

Thật sự quá đã kích người!

Trương Lập Thanh dốc hết tâm huyết nghiên cứu ra "Áo Giáp Nham Thạch" hoàn toàn là rác nếu so sánh với cái này!

Sau một lúc lâu, làn da khôi phục lại màu sắc bình thường, không có tác dụng phụ nào, các phân đoạn có thể nói là rất hoàn mỹ!

"Đây thật sự là do Mộng Oánh Oánh giao lên?"

"Mộng Oánh Oánh ngày thường hay trì hoãn việc giao nộp bài tập về nhà, đều giao không đầy một nửa, thành tích đệ tử ký danh nằm trong số một vài người đếm ngược. Hôm nay cũng hơi kỳ lạ, Mộng Oánh Oánh là người đầu tiên giao nộp bài tập, hơn nữa toàn bộ đều đầy đủ hết, điểm này rất kỳ lạ."

Trương Lập Thanh trầm tư một lát nói: "Người mang tất cả những bài tập về nhà của Mộng Oánh Oánh tới đây."

Nam Cung Văn mang vẻ mặt bất đắc dĩ: "Chỉ sợ không được."

Trương Lập Thanh trừng mắt: "Vì sao?!"

"Bởi vì Nhị sư đệ đã sai người đốt hết."

"Đốt?" Râu ria đầy mặt của Trương Lập Thanh đều đang run rẩy: "Tất cả đều đốt?!"

Nam Cung Văn gật gật đầu.

Trương Lập Thanh nổi giận gầm lên một tiếng, giống như đã bị điên, phá cửa phòng nghiên cứu ra, một chân đá văng cửa phòng tư liệu.

Một số đệ tử nhìn thấy lão sư đầy mặt hầm hầm tiến vào, tất cả đều bị dọa choáng váng. Ngày thường lão sư đều rất bình tĩnh, hôm nay rốt cuộc có chuyện gì vậy?

Trương Lập Thanh đi tới với khuôn mặt âm trầm, dùng tay run rẩy, thò vào trong bếp lò, nhặt lên từng mảnh vụn đã bị cháy đen.

Lá bùa được dùng gỗ đặc biệt hoặc được chế tác từ da thú, nói chung đều có khả năng chống cháy và thấm nước, vì vậy vẫn lưu lại một vài mảnh nhỏ.

Đây hiển nhiên là một bùa chú cấp 1, nếu như nhớ không nhầm, đây là bài tập xác định lỗi trong bản vẽ cho đệ tử ký danh, yêu cầu đệ tử ký danh tìm ra những điểm sai lầm từ trên trận pháp. Tuy nhiên, toàn bộ phía trên lá bùa đều bị vẽ một loạt những dấu thập rất to.

Đây là có ý gì?

Toàn bộ đều đã sai?

Một trận đồ hoàn toàn mới lưu lại ở mặt sau, mặc dù đã bị đốt đến nỗi tàn phá loang lổ, nhưng Trương Lập Thanh vẫn có thể phân biệt được, không sai..... tuyệt đối là bút tích của cao nhân kia, tuyệt đối là bút tích của cao nhân kia!

"Xong rồi!"

"Xong rồi!"

"Ta rốt cuộc đã làm gì vậy?!"

Trương Lập Thanh nhìn chăm chăm vào đồng tro tàn trên bếp lò đen nhánh, sắc mặt trở nên không ổn định, trong chốc lát đỏ lên, trong chốc lát lại trắng bệch, đột nhiên ngửa đầu một cái.

Phốc!

Một mồm to phun máu lên đến trần nhà!

Trương Lập Thanh quay cuồng một trận, té xỉu ngay tại chỗ xuống nền nhà!

"A!"

"Lão sư!"

Tất cả đệ tử đều sợ ngây người.

"Thùng com! Toàn bộ đều là thùng com! Các người đã gặp đại họa!" Nam Cung Vân nhanh chóng chạy qua nâng Trương Lập Thanh dậy, quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn vài người một cái: "Nhân lúc lão nhân chưa tỉnh lại, mau trở về thu dọn đồ đạc và chạy trốn đi! Mặc kệ là đi nơi nào, Thiên Nam Thành không thể dung các người được nữa!"

~~~~ Hết chương 4 ~~~~

Bạn đang đọc truyện Kỳ Tích Vương Tọa được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Nguyên lực nội chiêm (1)

Edit: Emily Ton.

Sau buổi trưa, mặt trời nóng bỏng như lửa.

Mộng Oánh Oánh ngồi ở trên dây đu nhẹ nhàng đong đưa, ánh nắng mặt trời chiếu xuống làn da mịn màng, càng nổi bật cặp đùi trắng tuyết mê người, mềm dẻo có thể tích ra nước. Tuy nhiên, gương mặt tinh xảo dần dần trở nên dơ bẩn, nước mắt trong suốt giống như những viên ngọc trai tan vỡ rơi xuống, bộ dáng yếu đuối khiến người không nhìn được sinh ra ý muốn bảo hộ.

Một giọng nói không tâm không phổi truyền tới.

"Cuối cùng cũng tìm được người!"

"Ta đang chết đói, chẳng lẽ người mặc kệ không ăn uống gì hay sao?"

Sở Thiên tóc tai rối bù, hai mắt nhắm nhem đi tới, mang bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ.

Mộng Oánh Oánh quay đầu lại rên rĩ: "Sao giờ này người mới tỉnh ngủ? Bây giờ đã là buổi chiều!"

Sở Thiên đứng lý hợp tình nói: "Căn phòng người sắp xếp để ta ở, vừa nhỏ lại dơ bẩn, ngay cả đèn dầu cũng không có, đừng nói tới nồi chén gạo bòn. Hơn nữa cửa sổ rất nhỏ, gần như không có gió, mùa hè nóng nực gần giống như một cái lò nướng, ta ngủ như thế nào?"

Mộng Oánh Oánh ngạc nhiên một chút: "Đúng không?"

"Tất nhiên, ván giường quá cứng, ngủ đến nỗi eo đau lưng đau." Sở Thiên hoạt động gân cốt, một bộ dáng rất không thoải mái: "May mắn ta thông minh cơ trí, ta đã cạy cửa kho hàng, lấy ra một số tài liệu để cải thiện tình hình một chút. Sau khi lăn lộn cả đêm, trời đã sáng, ta vừa buồn ngủ lại vừa mệt, nằm ở trên giường ngay lập tức ngủ thẳng tới giữa trưa."

Thì ra là thế.

Chờ đã!

Hắn cạy cửa kho hàng!

Gia hỏa này thật to gan lớn mật!

Sở Thiên phát hiện ra trên mặt Mộng Oánh Oánh có nước mắt, "Di, sao người lại khóc, chẳng lẽ vì cảm động bởi tinh thần không ngừng vươn lên trong nghịch cảnh của ta?"

Mộng Oánh Oánh dụi đôi mắt, thở hắt ra nói: "Nói hươu nói vượn, ta khổ sở vì đã bị lão sư khai trừ rồi, ta mới mặc kệ sống chết của người!"

Sở Thiên xua xua tay: "Ài, tưởng sự tình gì lớn, chẳng qua là lão thất phu qua cầu rút ván, xác thực quá không phúc hậu."

Hai đùi ngọc của Mộng Oánh Oánh nhoáng lên, vèo một cái đã nhảy xuống từ trên dây đu, hai tay chống nạnh đứng ở trước mặt, "Không cần nói vậy, mặc dù ta đã bị Trương đại sư khai trừ, nhưng vẫn nhận lại hết học phí trở về. Điều này có nghĩa là ta đã học bốn năm miễn phí, lão sư cũng có được chỗ tốt nào đâu?"

Sở Thiên ngập thật dài một cái, lười biếng nói, "Ngây thơ, ta sẽ nói thẳng với người, ta giúp người hoàn thành nội dung những bài tập đó, giá trị của chúng có thể mua được tất cả phù thuật sư ở Thiên Nam Thành, lão thất phu kia dùng một chân đá văng người ra, rõ ràng là muốn độc chiếm chúng."

"Không thể không khoác lác được sao? Trương đại sư là một người đáng kính, sao có thể làm ra loại chuyện này!" Mộng Oánh Oánh vòng đến trước mặt Sở Thiên: "Hơn nữa, ta đã bị khai trừ rồi, người cũng bị thất nghiệp. Ta muốn mang người trở lại chợ nô lệ, để bọn buôn lậu nô lệ trả tiền lại cho ta!"

Sở Thiên sợ hãi nhảy dựng lên: "Cái gì? Còn có thể trả hàng!"

Mộng Oánh Oánh hừ một tiếng nói: "Đó là đương nhiên, ba ngày có thể trả hàng, bảy ngày có thể trao đổi!"

Mẹ nó!

Cái quái gì thế?

Thị trường nô lệ trong thời đại này, không ngờ còn có dịch vụ nhân đạo như vậy?

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ta có thể chứng minh giá trị của ta tuyệt đối không chỉ có như thế." Sở Thiên thậm chí không nghĩ ngợi liền nói: "Như vậy đi, trước hết ta mời ngươi ăn một bữa tiệc lớn."

"Ngươi? Mời ta ăn một bữa tiệc lớn?"

"Đúng vậy, hiện tại đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu nguyên liệu và gia vị nấu ăn."

Mộng Oánh Oánh quả thực đã bị Sở Thiên khiến cho hồ đồ: "Ngươi ngay cả nguyên liệu và gia vị nấu ăn đều không có, vậy mà cũng nói là đều đã chuẩn bị xong?"

Sở Thiên vẫn mang tư thế lộn chết không sợ: "Làm ơn, ta làm gì có tiền, nhưng ta tin tưởng, sẽ không khiến ngươi thất vọng!"

Trong hồ lô của Sở Thiên có bán được gì?

Mộng Oánh Oánh ban ngày chưa ăn gì, thực sự cũng rất đói bụng, nàng quyết định lấp đầy bụng trước, sau đó hẵng nghĩ cách làm thế nào giải thích vấn đề đau đầu này với tỷ tỷ, bởi vậy lập tức mang theo Sở Thiên tới kho thực phẩm.

"Hai miếng thịt mộng bò Nguyệt Quang."

"Một con ba ba bạc."

"....."

Sở Thiên chọn xong nguyên liệu nấu ăn.

Mộng Oánh Oánh đi tới một bên cau mày nói: "Ngươi lấy toàn là thịt ma thú, mặc dù thịt ma thú rất có dinh dưỡng, nhưng chúng không thể ăn, không thể tiêu hóa được!"

"Ai nói vậy?"

"Đây là kiến thức thông thường được không!" Hiện tại Mộng Oánh Oánh thật sự hoài nghi tài nghệ nấu ăn của Sở Thiên, "Ma thú là những quái vật tu luyện năng lực, thân thể ma thú dung hợp một lượng nguyên lực lớn, độ dẻo dai của nó cao gấp mười gấp trăm lần. Ngay cả thanh kiếm của binh sĩ cũng rất khó cắt đứt, đừng nói tới hàm răng của chúng ta. Bởi vì thịt ma thú thịt quá cứng, dạ dày người thường không thể tiêu hóa, chờ khi ngươi ăn vào rồi kéo không ra, chẳng phải sẽ xảy ra mạng người sao?!"

"Các ngươi thật là dã man, không biết cách hưởng thụ cuộc sống."

"Có ý gì? Dám nói bốn tiêu thư là người dã man, ta nơi nào giống người dã man! Trả hàng! Trả hàng!"

"Đừng động một chút là lập tức trả hàng trả hàng, tốt xấu gì chúng ta cũng đã ngủ chung giường, có quan hệ xác thịt, nói như vậy sẽ tổn thương ta."

"Người thật xấu xa, còn dám nói ra chuyện này!" Mộng Oánh Oánh bùng nổ tức giận như sấm: "Ta nhất định phải trả hàng!"

"Đừng nóng giận, đừng nóng giận, xem như ta sai rồi vẫn không được hay sao?" Sở Thiên nhanh chóng trấn an nha đầu trong cơn giận dữ: "Một khi đã như vậy, ta sẽ chứng minh cho ngươi thấy những gì người văn minh có thể làm, bởi thường tôn thất tinh thần cho ngươi!"

Sở Thiên xoa dịu nàng một lúc thật lâu.

Tiểu nha đầu cuối cùng đi theo hắn vào trong phòng nhỏ.

Phòng nhỏ vốn dĩ giống như những lời Sở Thiên đã nói, là một nơi vừa buồn tẻ vừa nóng nực.

Tuy nhiên, nháy mắt Mộng Oánh Oánh mở cửa, nháy mắt giống như bị hoá đá, kinh ngạc đến nỗi ngay người tại chỗ, hai mắt trừng lớn, không thể tin được hình ảnh đã thấy: "Đây..... đây là thứ gì?"

Mấy quả bóng pha lê nhỏ được treo ở trên trần nhà, mỗi một quả bóng pha lê đều nở rộ ánh sáng rực rỡ, khiến cho căn phòng tối tăm trở nên đặc biệt sáng ngời và rất thoải mái.

Một ấm trà nằm ở trên bàn gỗ bị hỏng, ngay cả khi nó không được đặt trên lửa, trong ấm vẫn phát ra âm thanh sôi trào, liên tục không hề suy yếu, giống như vẫn luôn bị đốt ở trên lửa.

Vào vào!

Gió thổi quanh quẩn ở trong phòng, thì ra vách tường bốn phía đều được vẽ trận pháp màu xanh lá cây, bốn trận pháp hỗ trợ lẫn nhau, di chuyển dòng khí trong nhà, tạo thành từng đợt gió nhẹ. Trời mùa hè nóng nực ngốc ở trong nhà đều cảm thấy thoải mái tươi mát.

"Những quả pha lê này vì sao lại như thế này, sao có thể sáng ngời lên như thế!"

"Cái này gọi là bóng đèn."

Thời đại của Sở Thiên, đèn điện đã hết thời.

Thời đại này, đèn điện còn chưa được phát minh ra.

Đại lục này sử dụng phổ biến nhất là ngọn nến hoặc đèn dầu, xa hoa một chút là đèn tinh thạch. Trước đây rất bất tiện và cũng không đủ sáng, sau này rất tốn kém để chế tạo và tiêu thụ chúng. Những gia đình thuộc tầng lớp trung lưu và thấp hơn tuyệt đối không thể dùng được.

Đèn điện xuất hiện, tuyệt đối là một cột mốc lịch sử cho nền văn minh!

Mộng Oánh Oánh mở to đôi mắt: "Đèn điện phát sáng như thế nào?"

Sở Thiên bắt đầu giải thích: "Nguyên lý trao đổi giữa điện và ánh sáng, có tổng cộng năm trận pháp nguyên lực. Một trận pháp dùng để hấp thu nguyên lực, một trận pháp dùng để biến đổi nguyên lực thành điện năng, một trận pháp dùng để chứa đựng điện năng, một trận pháp khống chế và điều tiết điện năng phát ra, một trận pháp biến đổi điện năng thành năng lượng ánh sáng. Khi kết nối năm trận pháp lại với nhau thành một chuỗi, đồng thời kích hoạt chúng cùng một lúc, bóng đèn sẽ lập tức sáng lên."

Mộng Oánh Oánh vừa mới chuẩn bị mở miệng.

Sở Thiên đã không khách khí ngắt lời nàng: "Được rồi, đừng tiếp tục hỏi nữa, nếu nói thêm nữa, ngươi cũng không hiểu được."

Mộng Oánh Oánh không có thời gian trách tội Sở Thiên vô lễ, chỉ vào ấm trà nói: "Vì sao ấm trà của ngươi có thể tự đun nóng?"

"Đơn giản vẽ ra một trận pháp nguyên lực đun nóng!"

"Làm thế nào có gió thổi trong phòng nhỏ?"

"Bởi vì trên tường có quạt trận, thật ra ta muốn làm điều hòa, nhưng không thể tìm thấy tài liệu, chỉ có thể cố làm những gì ta có."

Mộng Oánh Oánh giống như biến thành một đứa trẻ tò mò, cuối cùng kinh ngạc cảm thán nói: "Ai nha nha, thật nhiều đồ hiếm lạ cổ quái, ngươi thực sự có một số bản lĩnh rất kỳ lạ!"

Sở Thiên ha ha cười nói: "Lần này sẽ không đưa ta tới thị trường nô lệ trả hàng nữa chứ?"

"Vậy còn phải xem biểu hiện của ngươi!" Trong lòng Mộng Oánh Oánh tràn đầy hiếu kỳ, khi nhìn thấy những vật mới lạ, trong lúc nhất thời quên hết phiền não, tâm tình tốt hơn rất nhiều, tùy tiện ngồi xuống: "Uy, không phải ngươi mời ta ăn bữa tiệc lớn hay sao? Nguyên liệu nấu ăn đều đã mang tới cho ngươi, nơi này không có phòng bếp! Ta nói ngươi biết, nếu ngươi dám chơi ta, ta sẽ mang ngươi đi trả hàng!"

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 5-2: Nguyên lực nội chiên (2)

Sở Thiên giống như làm ảo thuật, móc ra một cái chảo, "Vì sao phải cần phòng bếp? Nhìn xem, ta sẽ chiên cho ngươi một miếng thịt bò bít tết!"

Sở Thiên xuất nguyên lực ra, nguyên lực trận ở dưới đáy nồi được thấp sáng.

Không hề có dấu vết của lửa!

Cái chảo nằm ở trên không khí, nhưng lại giống như đang chịu một nhiệt độ rất cao, bắt đầu biến dạng.

Chỗ thần kỳ nhất chính là, nhiệt độ cực nóng dường như bị khóa lại ở trong một phạm vi cao mấy centimet, xung quanh hoàn toàn không có cảm giác

nóng, cái chảo trước sau đều luôn lạnh lẽo.

Sở Thiên cầm một miếng thịt mỏng bò Nguyệt Quang như miếng bít tết và ném nó vào trong chảo.

"Xèo xèo!"

Bò bít tết tiếp xúc với đáy nồi, ngay lập tức phát ra âm thanh do bị nướng dưới nhiệt độ cao cực nóng.

Sở Thiên rõ ràng không hề sử dụng lửa, nhưng cái chảo giống như đồng thời bị mấy chục vạn đồng lửa nhỏ dày đặc đốt cháy, cực kỳ nóng bỏng và nướng miếng thịt.

Ước chừng hơn ba mươi giây.

Sở Thiên nhẹ nhàng vung cổ tay lên, lật miếng thịt bò bít tết, chỉ thấy nơi bị chiên qua, màu sắc đã biến đổi.

Bò Nguyệt Quang của Tây Tạng chính là ma thú!

Một đầu bếp thường sẽ rất khó chế biến loại nguyên liệu này!

Một ngọn lửa bình thường dường như cũng rất khó nấu được loại nguyên liệu này!

Thân thể ma thú có độ dai cực cao, tính dẫn nhiệt cũng cực kỳ kém, có đôi khi trực tiếp đặt ở trên lửa và nướng, ngay cả khi lớp bên ngoài đã hoàn toàn bị đốt thành than, có khả năng bên trong vẫn còn nguyên. Cho dù cắt thành lát nấu chín, loại đồ ăn này cũng là rất khó bị tiêu hóa.

Nhiệt phát ra từ cái chảo trong tay Sở Thiên, dường như có tính xuyên thấu cực mạnh, thẩm thấu vào mỗi một tế bào, làm tan rã đặc tính ngoan cố vốn có của thịt ma thú, phóng xuất ra vị ngon cùng với đường chất của nó.

Xèo! Xèo! Xèo!

Bò bít tết liên tục bị lật, mỡ chảy ra hương thơm ngào ngạt.

Sở Thiên thấy thịt gần như đã chín, rắc muối, tiêu đen, dầu quả trám, nước chanh..... bỏ các loại gia vị vào.

Toàn bộ quá trình chỉ mất khoảng tám phút.

Một miếng bò bít tết được đưa ra khỏi chảo, sẵn sàng để ăn.

"Tiểu thư, hãy chậm rãi dùng!"

Sở Thiên đặt miếng bò bít tết trên đĩa cho Mộng Oánh Oánh, miếng thịt bò bít tết dày ba centimet, màu sắc hơi hồng, thịt giòn giữa nước, trong ngoài đều chín kỹ, mềm mại ngon miệng, một mùi hương thơm ngậy tỏa ra, tràn ngập toàn bộ căn phòng, khiến Mộng Oánh Oánh chảy cả nước miếng, gấp không chờ nổi lấy dao cắt một lát.

Thịt ma thú thường rất cứng, nhưng khối thịt bò này lại bị cắt bởi dao thường dễ như trở bàn tay.

Mộng Oánh Oánh nhặt miếng thịt và bỏ vào trong miệng.

"Ô ô ô....."

Đôi mắt Mộng Oánh Oánh đều phát sáng, ăn một lần thì không dừng lại được, lập tức liên tục ăn thêm mấy miếng, ăn đến nỗi miệng trở nên bóng nhẫy, mơ hồ không thể nói rõ, "Oa, từ trước tới nay ta chưa từng ăn thịt ma thú nào như vậy!"

Sở Thiên mặt đến nỗi mồ hôi đầy đầu, nhưng nhìn thấy bộ dáng thích thú của tiểu mỹ nữ, hân vui mừng gật gật đầu.

Thân thể này trước kia đúng thật là một người quý tộc, đã từng tu luyện một khoảng thời gian, nhưng chưa đạt tới Luyện Thể Cảnh, nguyên lực thật sự yếu đến đáng thương, vì vậy khi hân dùng nguyên lực để nấu nướng, Sở Thiên đã tiêu hao không nhỏ.

Mộng Oánh Oánh nhìn thấy Sở Thiên rất mệt mỏi, tâm niệm vừa chuyển, đứng lên nói: "Người có thể dạy ta cách dùng cái nồi chiên bò bít tết này được không?"

Sở Thiên biết tiểu nha đầu có thiện ý muốn giúp đỡ mình, mỉm cười nói: "Thật ra rất đơn giản, căn bản không cần phải học!"

Mộng Oánh Oánh buông bộ đồ ăn xuống: "Để ta thử xem sao!"

Sở Thiên giao cái chảo dùng để chiên bò bít tết vào trong tay nàng, "Dưới đáy chảo này ta đã vẽ một loại "chiên rán trần" nho nhỏ, người chỉ cần truyền nguyên lực vào, nó sẽ lập tức sinh ra hiệu quả, hiện tại người thử xem."

Mộng Oánh Oánh đầu sao cũng có tu vi Luyện Thể Cảnh tầng thứ hai, mặc dù nguyên lực không thâm hậu, nhưng vẫn mạnh hơn so với nguyên lực của

Sở Thiên vùi lần. Vì vậy nàng truyền nguyên lực vào đáy chảo, chỉ thấy nguyên lực trện nơi đáy nồi sau khi hấp thu nguyên lực, lập tức sinh ra một năng lượng vô hình.

"Xèo xèo!"

Ném một miếng bò bít tết vào chảo, lập tức phát ra âm thanh nưóng cháy cực nóng.

Mộng Oánh Oánh kích động khiến khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, lo lắng nắm cái chảo, "Hiện tại phải làm thế nào? Hiện tại phải làm thế nào?"

Sở Thiên đi qua và cảm tay nhỏ run rẩy của Mộng Oánh Oánh, "Không cần lo lắng, ổn định nguyên lực phát ra, khoảng chừng mỗi ba mươi giây thì lật mặt, cứ tiếp tục như vậy. Thêm gia vị trong thời gian chờ đợi là được. Ta nói rồi, rất đơn giản."

Bàn tay của tiểu nha đầu thật mịn màng mềm mại.

Sở Thiên cố nhịn xuống không giữ nó lâu hơn.

Mộng Oánh Oánh càng đỏ mặt giống như quả táo, không biết là do lo lắng, hay là trong lòng ngượng ngùng. Nàng chỉ cảm thấy một bàn tay to ấm áp, bao phủ đôi tay của mình, nhưng nàng không cảm thấy quá ghét bỏ, cũng coi như không có việc gì.

Vài phút sau.

Một miếng thịt bò bít tết thơm ngon ngào ngạt xuất hiện!

Mộng Oánh Oánh phấn kích cười ha hả: "Ta, Mộng Oánh Oánh cũng có thể làm ra món bò bít tết ngon miệng!"

Nha đầu ngu xuẩn, có nguyên lực nấu nướng trện, cái gì mà nấu không ra? Trừ phi đầu óc có vấn đề!

Nàng giống đã đạt được một điều gì đó ghê gớm, có vẻ như rất vui vẻ, lòng tràn đầy vui sướng, đáng tiếc chỉ mang đến hai miếng thịt bò bít tết, nếu không thật sự muốn chơi thêm một chút.

Mộng Oánh Oánh phát hiện ra Sở Thiên có hai dụng cụ, một cái là chảo để chiên bò bít tết, một cái là nồi nấu canh. Nàng chỉ vào nồi canh và hỏi: "Cái nồi này thì có ích lợi gì?"

"Đây là nồi để nấu canh, ta đã vẽ một "hầu trện loại nhỏ", không phải chúng ta mang đến một con ba ba bạc hay sao, hầm một nồi canh ba ba thì thế nào?"

"Ta thích canh ba ba, để ta nấu cho!"

Mộng Oánh Oánh xung phong nhận việc!

Nàng tự mình bắt ba ba bạc và rửa sạch sẽ, tất cả đều nhét vào trong nồi hầm canh, sau đó lại thêm vào một ít gà, nấm hương, lát gừng, tiếp theo bắt đầu đưa nguyên lực vào, toàn bộ quá trình cực kỳ đơn giản, gần như không cần trải qua quá trình học tập nào.

Nguyên lực nấu nướng

Thời đại này gần như không có, hoặc là nói vẫn cực kỳ non nớt.

Thời đại của Sở Thiên, nguyên lực trện đã thâm thấu đến tất cả mọi khía cạnh trong cuộc sống, nguyên lực nấu nướng là một loại kỹ năng rất thường thấy, hầu hết mọi người đều hiểu biết về trện pháp nguyên lực nấu nướng. Tuy nhiên, chân chính tinh thông nguyên lực nấu nướng lại rất hiếm thấy. Bởi vì chiên-xào-nấu-nướng, bên trong mỗi một loại, ít nhất có trên trăm nguyên lực trện khác nhau. Vì thế, chỉ có những đầu bếp chân chính có nguyên lực đỉnh cấp, tiêu phí thời gian mười mấy năm học tập, mới có thể học được toàn bộ kỹ xảo đó.

Sở Thiên không phải là đầu bếp nguyên lực chuyên nghiệp, nhưng trện pháp nấu nướng thông thường hắn vẫn biết. Bằng cách này, khi hắn ra khỏi cửa đi xa, đặc biệt là khi đi thám hiểm dã ngoại, không đến mức phải ăn thịt ma thú sống.

Mười lăm phút sau.

Sở Thiên gật gật đầu: "Canh được rồi."

"Nhanh như vậy sao? Bình thường chúng ta nấu canh, cần một vài giờ mới được!"

"Phương thức nấu nướng truyền thống sao có thể so sánh với nguyên lực nấu nướng? Được rồi, mở vung ra, để chúng ta nếm thử hương vị!"

Nháy mắt nắp nồi bị lấy ra, một mùi hương mãnh liệt bay ra khắp phòng. Mộng Oánh Oánh gần như hôn mê, nàng chưa từng nghĩ tới, đồ ăn có thể tỏa ra hương vị mê người như vậy. Nàng nhanh chóng lấy bát tới, múc ra cho mình một bát lớn.

Nước canh có màu kem, đậm đà ngon miệng, hương vị êm dịu, thơm mà không ngấy, tươi mà không tanh. Ngay cả mấy khúc xương cũng được hầm rất tốt, dai nhưng không cứng. Nấm và gà hoà tan hoàn toàn trong canh, quả thực là cực phẩm nhân gian!

"Nóng quá, nóng quá!"

Mộng Oánh Oánh giống như quỷ chết đói đầu thai, uống một bát canh vào bụng, làn da cả người nóng lên, giống như đang bị thiêu đốt.

Sở Thiên bình tĩnh hơn nhiều, từ đầu đến cuối vẫn nhai kỹ nuốt chậm: "Thịt ma thú rất bổ dưỡng và chứa ma lực. Việc dùng nguyên lực để nấu có thể khai quật được đầy đủ điều này, thể chất người vẫn chưa đủ mạnh, một lần không thể ăn quá nhiều, nếu như không thể tiêu thụ được, ngược lại sẽ gây ra vấn đề."

Sau khi Mơng Oánh Oánh ăn no bụng, không biết trong óc đã động phải dây thần kinh nào, đột nhiên đứng lên đập bàn một cái: "Sở Thiên, ta đã nghĩ thông suốt, hãy hợp tác và bắt đầu buôn bán đi!"

"Cái gì?"

"Chúng ta cùng nhau kiếm tiền!"

Mộng Oánh Oánh lao qua và nắm tay Sở Thiên, hai tay dùng sức bắt đầu rung lắc. Hai người chỉ cách một cái bàn, Sở Thiên đang ngồi, Mơng Oánh Oánh đang đứng, thời điểm nâng cúi người, hai con thỏ trắng lớn lại nghịch ngợm hiện ra, cùng với sự lay động khi nâng lắc tay, lắc lư lắc lư. Hình ảnh kia tạo nên cảnh sóng gió mệnh mông.

Quá bướng bỉnh!

Sở Thiên hận không thể đuổi tay vào, cẩn thận giáo huấn chúng nó một chút!

Sở Thiên cảm thấy rất kỳ lạ: "Sao người bỗng nhiên lại nghĩ đến chuyện này?"

Mộng Oánh Oánh không ý thức được đi qua, trên mặt đỏ bừng, nói: "Ta đã bị lão sư khai trừ, nếu tỷ tỷ biết được nhất định sẽ rất thất vọng. Ta cũng không có mặt mũi để nói với tỷ ấy, không bằng cầm tiền học phí lão sư trả dùng làm tiền vốn. Ta có tiền, người có kỹ thuật, chúng ta cùng nhau bắt tay kiếm thật nhiều tiền, sau đó cho tỷ ấy một bất ngờ lớn!"

Sở Thiên hỏi: "Vậy người có kế hoạch gì?"

Mộng Oánh Oánh là một người có tính nôn nóng, đập bàn hô lên: "Kế hoạch làm gì! Đêm nay người đi với ta ra quán! Chúng ta cùng nhau bán bò bít tết!"

~~~~Hết chương 5~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Đại kế kiếm tiền (1)

Thịt ma thú có rất nhiều dinh dưỡng, có thể khiến thân thể trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí tăng trưởng nguyên lực. Tuy nhiên, việc nấu nó cần tới kỹ năng đặc biệt, người bình thường sẽ không dám ăn, cho dù người có tu vi tương đối cao thâm, cũng hạn chế nghiêm ngặt khi ăn thịt chúng, nếu không sẽ xuất hiện tình trạng tổn thương thân thể.

Phương pháp dùng nguyên lực nấu nướng của Sở Thiên, gần như đã giải quyết tất cả mọi vấn đề!

Lần đầu tiên!

Mộng Oánh Oánh sinh ra ý muốn làm một việc gì đó thật lớn!

Sinh mệnh, chưa bao giờ có một khắc tràn ngập năng lượng giống như hiện tại. Nhiệt huyết, chưa bao giờ có một khắc mệnh mông giống như hiện tại. Nàng cảm thấy bùng lên một niềm đam mê gây dựng sự nghiệp. Đối với trước kia, đây là sự tình nàng gần như nghĩ cũng không dám nghĩ.

Gây dựng sự nghiệp nào có dễ dàng như vậy?

Tỷ tỷ rất dũng cảm, không phải vẫn luôn rất cẩn thận giống như đi trên băng mỏng hay sao?

Mộng Oánh Oánh không có trí tuệ và sự trầm ổn của tỷ tỷ, không có đầu óc thông minh và giao hoạt mà thương nhân nên có, nhưng nàng đã có Sở Thiên thần bí. Dựa vào trực giác vào việc làm ra đồ ăn, nàng đã ý thức được thị trường rộng lớn và các cơ hội kinh doanh tuyệt vời!

Cơ hội thế này thật sự là quá khó để có.

Mộng Oánh Oánh vừa mới bị khai trừ, lại bị Hàn Thiếu Long nhục nhã, đang đứng ở điểm thấp nhất, nàng thật sự muốn tạo ra một thành tích, để mọi người nhìn xem!

Sở Thiên thật ra không hề phản đối, chỉ hỏi một câu: "Ngươi dự định làm như thế nào?"

"Chúng ta đi tới quảng trường bán bò bít tết!" Mong Oánh Oánh tràn đầy tham vọng nói: "Kiếm được tiền, mỗi người một nửa!"

Sở Thiên nghe nàng nói một câu như thế, thiếu chút nữa đã phun ra một miệng nước trà.

Vị tiểu thư thân kinh này thật sự là cực phẩm trăm năm khó gặp!

Không nhìn thấy được giá trị của đèn điện sao?

Không nhìn thấy được giá trị của quạt trần sao?

Nàng có tình đều bỏ qua tất cả, chỉ nghĩ đến việc đi bán bò bít tết.

Chắc chắn, với kỹ thuật nấu nướng vượt mức quy định này, có rất nhiều phương pháp kiếm tiền khác, ví dụ như bán kỹ thuật kiếm tiền, vừa dụ như phát triển nhượng quyền kinh doanh, cái nào cũng đều rất có tiền đồ. Nhưng kết quả, đại tiểu thư Mong Oánh Oánh chỉ nghĩ đến ý tưởng ngu ngốc nhất - bán hàng vỉa hè!

Thôi!

Như vậy cũng tốt!

Ít nhất, sẽ không tiếp tục ồn ào về việc trả hàng.

Quảng trường Thiên Nam nằm ở trung tâm thành phố, gần đó có hiệp hội lính đánh thuê, công hội phù thuật sư, hiệp hội luyện dược sư, thật ra là một nơi cực kỳ náo nhiệt.

Mộng Oánh Oánh là một người có tính nôn nóng thiếu liên nhẫn. Nàng ngay lập tức tiêu phí 10 đồng vàng để mua 200 miếng bò bít tết Nguyệt Quang, tiếp theo mua một số thứ như dầu muối tương dấm. Sau đó nàng mang theo một số bàn ghế từ trong nhà và một cái ô lớn, dùng một chiếc xe thú kéo đi, mang theo Sở Thiên cùng nhau đi tới quảng trường.

"Bán bò bít tết bán bao nhiêu tiền thì thích hợp đây?" Mong Oánh Oánh ngồi ở trong xe, lộ ra biểu tình khó xử, "Theo giá thị trường để mua bò bít tết tươi mới, một miếng đã mất 5 đồng bạc!"

Sở Thiên đề nghị nói: "Theo ta thấy, mỗi một phần là 1 đồng vàng!"

Mộng Oánh Oánh hiện lên vẻ mặt kinh hãi: "Đắt như vậy sẽ có người mua sao?"

1 đồng vàng = 100 đồng bạc = 10.000 đồng xu. Một gia đình bình thường ba người, phí tiêu hàng tháng chỉ khoảng 20-30 đồng bạc. Mong Oánh Oánh khi học tập làm môn hạ của đại sư Trương Lập Thanh tiếng tăm lừng lẫy, học phía bốn năm bắt quả chỉ 2.000 đồng vàng.

Cho dù thịt bò Nguyệt Quang của Tây Tạng là ma thú, nhưng cấp bậc ma thú là thấp nhất - cấp 1. Mong Oánh Oánh mua 200 miếng bò bít tết tươi ngon, tổng cộng tiêu hết gần 10 đồng vàng mà thôi!

Với mức giá của một miếng bò bít, cũng bằng vài ba tháng chi tiêu của gia đình bình thường!

Thật sự sẽ có người mua sao?

Sở Thiên giải thích nói: "Người bình thường căn bản sẽ không ăn thịt ma thú, người có năng lực mua và ăn thịt ma thú, không phải là người tu luyện thì chính là người giàu có, bọn họ sẽ không để ý tới chút tiền ấy."

Sở Thiên thấy Mong Oánh Oánh có chút lo được lo mất, lập tức dùng thái độ cứng rắn nói: "Chúng ta đầu tư kiếm lời, hơn nữa chỉ có một mình chúng ta độc quyền, nếu không thể kiếm được gấp mười lần lợi nhuận, vậy không đáng bày bán ra. Nghe ta đi, sẽ không sai! Tuy nhiên, đừng quên hứa hẹn của mình, nếu kiếm được tiền thì phải chia cho ta một nửa."

Mộng Oánh Oánh nghe tới đó, lập tức vỗ vỗ bộ ngực căng tròn, chân chính nói: "Yên tâm đi, Mong Oánh Oánh ta đã nói thì từ trước nay đều sẽ giữ lời. Nếu như chúng ta có thể kiếm tiền, một đồng xu cũng sẽ không thể thiếu ngươi."

.....

Quảng trường Thiên Nam

Những cây cọ cao chót vót như những cây cột ở hai bên đường, mỗi một cây cọ đều được treo đầy những trái cây lớn, loại cọ này gọi là cọ Thái Dương. Ban ngày chúng có thể hấp thu ánh mặt trời, ban đêm sẽ nở rộ ánh sáng và chiếu xuống mặt đường. Loại thực vật này giống như đèn đường

trong thế giới này.

Các loại hoa cỏ được lấp đầy với thực vật phát sáng khác nhau.

Ví dụ như nấm ánh trắng, ví dụ như dạ minh hoa, màu sắc cầu vồng, cực kỳ đẹp mắt.

Những toà nhà cao lớn, từng dãy cửa hàng, tất cả đều có những dây leo lung linh lấp lánh đầy màu sắc bò trên đó. Những dây leo được xen kẽ nhau, tạo ra hiệu ứng giống như đèn neon. Trong đó có một số dây leo còn tạo thành ánh sáng lấp lánh giống như biển quảng cáo.

Người qua đường đều mang theo đèn bí đỏ, đèn sữa, nhàn nhã bước đi.

Đèn bí đỏ, thật ra đó là một loại thực vật gọi là "ánh nắng bí đỏ*", khi "ánh nắng bí đỏ" chín, chúng sẽ được hái xuống, ngâm vào trong nước thuốc đặc biệt, có thể giúp chúng tăng tuổi thọ một thời gian dài. Và "ánh nắng bí đỏ" vào ban ngày có thể hấp thu năng lượng ánh sáng mặt trời, đến khi đêm xuống sẽ tự động nở rộ ra. Chúng hoạt động giống như một chiếc đèn lồng trong tay.

Đèn sữa, thật ra là một loại sinh vật đặc biệt và có nguyên lực, nhưng bởi vì nguyên lực cực kỳ yếu, gần như không có sức chiến đấu, giống như đom đóm trôi nổi ở nơi hoang dã, mỗi ngày khi đêm xuống sẽ nở rộ ra ánh sáng. Tốc độ ánh sáng sinh ra từ đèn sữa cực kỳ nhanh, rất thích hợp dùng chúng như đèn chiếu sáng, chúng thường được dùng để cung cấp ánh sáng về đêm.

Những con đường ở Thiên Nam Thành đều là xe thú chạy quanh, có thần lân khổng lồ kéo xe, có bò khổng lồ kéo xe, còn có ma thú kéo xe, đủ các chủng loại phong phú, cực kỳ thần kỳ.

Đây là cảnh đêm trong thành thị của thế giới này. Một nửa là thực vật, một nửa là thành thị. Cảnh tượng phồn hoa của thành thị hoàn toàn dung hợp với thiên nhiên, không hề có bất luận mâu thuẫn nào.

Mộng Oánh Oánh đã tới chậm.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6-2: Đại kế kiếm tiền (2)

Toàn bộ quảng trường, những nơi có thể bày quán để bán, gần như đều đã bị chiếm lĩnh. Nàng đành phải tìm một vị trí gần phía bên ngoài để bày hàng quán.

"Mau mau mau!"

"Ta sẽ mò chiếc ô!"

"Người treo đèn điện lên đi!"

Nháy mắt bóng đèn sáng lên, người đi đường xung quanh lần lượt ghé mắt nhìn qua, ánh sáng phát ra từ bóng đèn rất ổn định, sáng hơn so với sinh vật chiếu sáng hoặc đèn tinh thạch rất nhiều. Có điều, mọi người đều không thể nhìn ra, đèn điện rốt cuộc là thứ gì.

Mộng Oánh Oánh mặc áo dài quần dài, quần khăn quàng cổ, mang theo khẩu trang, nàng có chút lo lắng. Tuy nhiên, nàng biết rằng thắng hay bại đều do bản thân mình nơi đây, vì thế nàng lập tức lớn tiếng kêu lên: "Bán bò bít tết Nguyệt Quang, ăn vừa ngon vừa bổ dưỡng, một đồng vàng một phần!"

Mộng Oánh Oánh da mặt dày kêu lên vài câu.

Bởi vì có bóng đèn cùng với mỹ nữ, những người vây xem xung quanh đều tăng lên không ít.

Mộng Oánh Oánh phát hiện ra một hiện tượng rất buồn bực, mặc dù mọi người vây xem rất nhiều, nhưng không có người nào ghé vào quán mua gì để ăn, trong lòng nàng không thể không bắt đầu nôn nóng. Không phải cả đêm nay cả một phần cũng bán không nổi đấy chứ? Lần đầu tiên làm ăn buôn bán đã thất bại, đó là một đả kích quá lớn!

"Bò bít tết này có gì đặc biệt, không ngờ lại bán đắt như thế?"

Một đại thúc mặc khôi giáp, lưng đeo trường kiếm, còn đeo một cây cung sau lưng đi tới dò hỏi.

Mộng Oánh Oánh còn chưa kịp mở miệng, Sở Thiên đã giành trước nói: "Đại thúc là khách đầu tiên, chúng ta mời đại thúc ăn miễn phí. Nếu cảm thấy thoả mãn, vậy hãy cổ vũ nhiều hơn cho chúng ta, giúp chúng ta tuyên truyền vài câu."

"Miễn phí? Có chuyện tốt thế này, ta đây sẽ không khách khí!"

Đây là một người lính đánh thuê vừa mới chấp hành nhiệm vụ trở về. Thường thì lính đánh thuê đều không hề thiếu tiền, có lẽ chưa từng thấy có người bày quán bán thịt ma thú, vì thế nên tò mò tới hỏi. Kết quả gặp được cơ hội được nhắm nháp miễn phí, đương nhiên ông ta không thể buông tha.

Sở Thiên ra hiệu ánh mắt cho Mộng Oánh Oánh.

"Được rồi, đại thúc hãy chờ một chút!"

Mộng Oánh Oánh cảm lấy một khối bò bít tết, thật cẩn thận bỏ bò bít tết vào chảo chiên, sau đó tự mình đưa đến trước mặt đại thúc lính đánh thuê.

Miếng thịt bò đã được nấu chín, điều này khiến trong lòng đại thúc lính đánh thuê không thể không nghi ngờ. Ông ta hàng năm đều ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, săn giết ma thú rất nhiều, biết rõ thịt ma thú rất khó nấu chín. Nữ hài này giống như làm ảo thuật, không ngờ chỉ vài phút sau đã nấu chín một phần. Đây không phải là thịt giả đâu chứ?

Đại thúc lính đánh thuê dùng dao cắt một miếng thịt, thật cẩn thận đưa vào trong miệng.

"Tê....."

Đại thúc lính đánh thuê ngay lập tức nhăn mày lại.

Điều này khiến cho Mộng Oánh Oánh trở nên lo lắng, sợ bò bít tết không hợp khẩu vị. Đại thúc lính đánh thuê không đưa ra bất luận đánh giá nào, lập tức lại cắt ra một miếng thịt nữa và lấp đầy trong miệng, tốc độ ăn của ông ta rất nhanh, gần như chưa tới ba phút, toàn bộ miếng bò bít tết đã vào trong bụng.

"Ngon! Ngon! Ngon!" Đại thúc lau lau miệng mình đứng lên, sáng khoái cười to vài tiếng: "Thịt này thật tuyệt! Tuyệt đối là tiền nào của nấy!"

Mộng Oánh Oánh lộ ra biểu tình vui mừng như điên: "Cảm ơn đại thúc!"

Mặc dù không kiếm được tiền, nhưng thắng được sự tán thành của mọi người, đó cũng là sự tình phần chấn nhân tâm!

Đại thúc lính đánh thuê cực kỳ sáng khoái móc ra ba đồng vàng: "Đồ ngon mỹ vị như vậy, ta muốn mang về cho lão bà và hài tử nếm thử. Gói mang về cho ta ba phần!"

Thật sự thành công!

Đây không chỉ là lợi nhuận đầu tiên của hôm nay, còn là lần đầu tiên trong cuộc đời Mộng Oánh Oánh có thể kiếm tiền. Không thể cân nhắc được ý nghĩa và giá trị của nó, chuyện này nếu như nói cho tỷ tỷ biết, tỷ tỷ nhất định sẽ rất vui!

Khi Mộng Oánh Oánh thu được tiền, gần như kích động nhảy dựng lên, ba đồng vàng tương đương với nửa tháng tiền tiêu vặt, nhẹ nhàng đã kiếm được tới tay. Nàng hận không thể ôm Sở Thiên một cái để chúc mừng, nhưng sự tình vui sướng vẫn còn đang ở phía sau.

"Đây không phải là mảnh hổ Vương lão tử của dong binh đoàn hay sao? Tính ông ta rất thích bắt bẻ, nếu ông ấy cảm thấy vừa lòng, chẳng lẽ đồ ăn thật sự rất ngon?"

"Ai biết được, nếm thử xem!"

"Hai vị tiểu lão bản, nơi này một phần!"

"Ta cũng muốn một phần!"

"....."

Phản ứng của đại thúc lính đánh thuê, khiến cho rất nhiều người chú ý, lập tức mấy người mặc đồ của lính đánh thuê đều tới đây nếm thử, kết quả đạt hiệu quả cực kỳ tốt. Kinh doanh của quán nhỏ ngay lập tức từ không người hỏi thăm bỗng trở nên tăng hẳn, Sở Thiên và Mộng Oánh Oánh cùng nhau bận rộn, từng miếng bò bít tết được đưa lên.

"Ngon quá!"

"Hương vị thật tuyệt!"

"Gói mang về cho ta một phần!"

"Ăn quá ngon, ta cũng muốn về nói cho các huynh đệ trong đoàn, để mọi người tới đây nếm thử!"

"Lão bản, sau này người phải thường xuyên tới đây nha, chúng ta sẽ tiếp tục tới đây!"

"....."

Những đồng tiền ánh lên màu vàng rực rỡ liên tục rơi vào trong túi.

Miệng của Mộng Oánh Oánh đều cười toe toét, nằng lớn như vậy nhưng chưa từng có một ngày vui vẻ giống như hôm nay, càng không có một ngày tràn ngập tình cảm và cảm giác thành tựu mãnh liệt giống như hôm nay. Nàng giống như người lạc đường tìm được phương hướng, tìm được vị trí và giá trị của bản thân mình. Cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Khách hàng phần lớn đều là lính đánh thuê, tính cách lính đánh thuê rất sảng khoái, ra tay cũng rất rộng rãi.

Mặc dù Sở Thiên đã chuẩn bị ba nồi nấu dự phòng, nhưng tình trạng kinh doanh bùng nổ, hiển nhiên có chút vượt quá dự đoán. Tu vi của hai người đều không cao, chỉ có thể thay phiên nhau khôi phục nguyên lực để chiến bò bít tết..... Trong vòng hai giờ, bọn họ đã bán được hơn một trăm phần ăn!

Sở Thiên, Mộng Oánh Oánh cũng sắp kiệt sức!

Khi Mộng Oánh Oánh thừa dịp nghỉ ngơi, chạy đến một hàng quán khác gần đó, mua hai ly đồ uống lạnh trở về, nàng đưa cho Sở Thiên một ly: "Việc kinh doanh của chúng ta tốt quá, gần như không lo được hết mọi việc, chúng ta chắc hẳn nên mời thêm một số người, như vậy mới có thể tăng tiền lời lên."

"Người rót cuộc có đầu óc hay không?" Sở Thiên dùng khăn bản lau đầu đầy mồ hôi, uống một mồm nước trái cây mát lạnh, sau đó nói: "Nếu việc kinh doanh tốt như vậy, nên tăng cường đầu tư lớn hơn. Ví dụ như đăng ký một thương hiệu, mở một nhà hàng, nghĩ cách khiến cho thương hiệu phổ biến hơn. Dựa vào hàng quán vỉa hè thì có tiền đồ gì?"

Mộng Oánh Oánh gật gù đầu như gà mổ thóc: "Đúng vậy, đúng vậy, trước hết tích cóp tiền, sau đó mở cửa hàng! Ta nghe người!"

Mộng Oánh Oánh ném mùi ngon ngọt, lá gan cũng biến tướng. Trương Lập Thanh trả lại 2000 đồng vàng, nàng quyết định giữ lại không nộp cho tỷ tỷ nữa, coi như là quỹ gây dựng sự nghiệp cho mình. Chỉ cần đạt được sự nghiệp, tỷ tỷ không những sẽ không trách tội, ngược lại sẽ cảm thấy vinh hạnh vì nàng!

Đúng vậy!

Như vậy rất đúng!

Chỉ cần đi theo Sở Thiên, nhất định sẽ có tiền đồ!

~~~~Hết chương 6~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Sở thiên bạo lực (1)

Rạng sáng, việc kinh doanh trở nên vắng vẻ hơn.

Mộng Oánh Oánh ước lượng túi tiền nặng trĩu, hôm nay không chiếm được vị trí tốt, nhưng thành quả vẫn rất huy hoàng. Khi nàng đang chuẩn bị dọn quán về nhà để đếm tiền kiếm được, đột nhiên nghe thấy mấy giọng nói sắc nhọn chói tai.

"Oa, lão bản, thịt của người căn bản không tươi!"

"Ta ăn mới hai miếng, hiện tại cảm thấy rất đau bụng!"

"Thịt này khẳng định là có vấn đề, các người cần phải giải thích rõ ràng!"

Bốn người khách mặc áo giáp da không ngừng kêu gào, trong đó một người cầm đầu có hình xăm trên cánh tay, dáng người cường tráng, mặt mày dữ tợn, vừa nhìn thấy liền biết không phải là người lương thiện.

Mộng Oánh Oánh sợ ảnh hưởng tới công việc kinh doanh, ngay lập tức giải thích: "Nguyên liệu của chúng ta hoàn toàn tươi mới, không có khả năng xảy ra vấn đề."

Rầm!

Nam tử có hình xăm đập bàn thật mạnh một cái: "Con mẹ nó, ta mặc kệ, huynh đệ chúng ta ăn vào đều bị tiêu chảy, các người phải chịu trách nhiệm!"

"Đúng vậy, người biết Long ca chúng ta là người nào sao?" Một tên du côn khác đứng lên, cực kỳ kiêu ngạo hét lên: "Chỉ cần một câu của Long ca, các người vĩnh viễn đừng nghĩ tới việc hỗn ở chỗ này!"

Long ca có được thực lực Luyện Thể tầng thứ 3, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, thực lực không hề tầm thường, thường ngày hay mang theo một đám ác ôn, khi dễ nhỏ yếu, xảo trá làm tiền, không chuyện ác nào không làm. Những khu vực lân cận, bọn họ đều nổi danh là bọn răn độc, người thường không ai dám trêu chọc.

Lợi nhuận của quán nhỏ quá cao, khó tránh khỏi khiến người đồ mốt, mấy người này chỉ sợ là đang tìm kiếm rắc rối.

Mộng Oánh Oánh chưa từng nghĩ tới làm thế nào đối phó với loại tình huống thế này, thiên tính của nàng tương đối yếu mềm, thậm chí không thể vì một chút việc nhỏ mà phá hỏng việc làm buôn bán sau này. Những tên lưu manh này đơn giản chỉ muốn kiếm chút tiền tài, chỉ cần không quá phận, bỏ ra chút tiền cũng không sao.

Mộng Oánh Oánh lịch sự nói: "Chúng ta vừa mới tới nên không hiểu quy củ, có gì không phải, hy vọng các người chỉ giáo."

Ha!

Cô nàng này nhanh như vậy đã chịu đầu hàng?

Điều này chứng tỏ nàng ấy chắc chắn không có bối cảnh gì!

"Xem như người hiểu chuyện!" Long ca không những không có chuyển biến tốt, ngược lại lá gan càng lớn: "Như vậy đi, đền một ngàn đồng vàng, sau đó giao mấy cái nồi ra đây. Ta đảm bảo từ nay về sau các người đều sẽ không sao!"

Sắc mặt Mộng Oánh Oánh đại biến: "Các người quả thực đúng là làm tiền! Chúng ta nào có một ngàn đồng vàng!"

"Thật ra ta cũng không muốn gây khó dễ cho người!" Long ca rất có hứng thú đánh giá Mộng Oánh Oánh, trong ánh mắt đáng khinh hiện lên một tia dâm tà: "Như vậy đi, người đi theo chúng ta, bồi huy đệ chúng ta chơi một đêm, số tiền này không cần bận tâm tới nữa!"

Mấy tên du côn vừa nghe được lời này, ngay lập tức đều động sắc tâm.

"Ha ha, Long ca, người quả thật rất hào phóng."

"Đúng vậy, thế đồ đắt nhất Nam thành hôm nay, một đêm cũng không cần phải dùng tới một ngàn đồng vàng!"

"Tuy nhiên, cô nàng này ngực lớn, mông cũng rất đầy đặn, ta thấy cũng không thua kém những hoa khôi đó!"

Mặc dù nàng đeo mặt nạ, nhưng da thịt trắng nõn non mịn, hai đùi thẳng tắp cân xứng, kích thích bộ ngực căng khiến người kinh ngạc, đường cong đáng người quyến rũ mê người, tuyệt đối là cực phẩm mỹ nữ hiếm có. Đây là sự tình không phải bọn họ làm lần đầu tiên, nhưng cực phẩm như vậy lại chưa từng gặp qua.

Mộng Oánh Oánh tức giận đến nỗi khuôn mặt nhỏ trắng bệch, đồng thời cảm giác được ánh mắt đối phương bắt đầu ngo ngoe rục rịch, trong lòng không thể không bắt đầu có cảm giác hoảng loạn: "Thật quá đáng, ta muốn tới đội chấp pháp và báo cáo các người!"

"Ha ha ha ha!"

"Đừng gấp, sau khi chúng ta chơi xong, người cứ việc đi báo!"

"Nói không chừng, sau khi người chơi với chúng ta xong, tới nơi đó lại có thể chơi thêm lần nữa."

Mấy người không kiêng nể gì cười to, nói ngây thơ như vậy, chỉ có bọn ngốc mới nói được. Bọn răn độc dựa vào đầu dám làm xằng làm bậy? Bởi vì những nơi nên hồi lộ bọn họ đều đã hồi lộ, sao sẽ sợ loại uy hiếp thế này?

Sở Thiên sớm đã phát hiện thấy tình huống không thích hợp, hần nhanh chóng thu tiền khách hàng xong, sau đó cầm theo cái chảo và chậm rãi đi tới.

"Dì, người là bạn trai của cô nàng này hả?"

Sở Thiên từ đầu tới cuối đều không hề nói một câu, điều này khiến cho mấy người cảm thấy hần cũng là một bao cò mềm yếu. Hơn nữa nguyên lực dao động trên người Sở Thiên rất yếu, loại thực lực này căn bản không tạo thành uy hiếp.

Một tên du côn rút dao ra, chỉ vào Sở Thiên và đe dọa nói: "Ta nói cho người biết, nữ nhân của người bị Long ca nhìn trúng, muốn mượn về chơi một đêm. Long ca muốn chơi nữ nhân của người, đây là vinh hạnh của người, tốt nhất đừng không biết tốt xấu, nếu không....."

Bốp!

Sở Thiên vung tay phải lên, cái chảo chụp thật mạnh vào trên mặt đối phương!

Sức nóng từ nguyên lực tràn ra dữ dội, nửa khuôn mặt của tên du côn bị đốt đến nỗi phồng rộp rất đỏ, thậm chí ngay cả da cũng đều bị bóc ra, tiếp theo Sở Thiên dùng một chân đá thật mạnh dưới háng của hần, trực tiếp đá tên này ra xa mấy mét.

"A a a ——!"

"Ta xong rồi! Ta hoàn toàn xong rồi!"

Tên du côn ngã xuống mặt đất lẫn lộn kêu gào thê thảm, một bàn tay che lại khuôn mặt bị cháy, một bàn tay khác che lại những quả trứng đã bị vỡ vụn, hoảng sợ than khóc tuyệt vọng.

Mọi người đều sợ ngây người.

Tiểu tử này thật sự là một nhân vật tàn nhẫn!

Không nói một tiếng, trực tiếp ra tay, một chiêu hủy dung, một chiêu tuyệt hậu, hết sức tàn nhẫn, khiến người sợ hãi!

"Con mẹ nó!" Long ca lộ ra biểu tình tức giận: "Thực lực Luyện Thể tầng thứ nhất cũng đều không có, dám phế bỏ một tên thủ hạ của ta, quả thực là tự tìm đường chết! Lên! Xử lý hắn!"

Hai tên du côn có tu vi Luyện Thể tầng thứ hai, bất luận nhìn như thế nào Sở Thiên cũng đều không phải là đối thủ của chúng. Mặc dù vừa rồi hắn vừa hạ gục một tên, nhưng người khác nhìn xem, đó đơn giản chỉ là do đánh lén. Hiện tại hai tên thủ hạ của Long ca đồng thời cùng lên, chỉ sợ Sở Thiên không thể có sức phản kháng!

"Chờ đã!" Mộng Oánh Oánh lộ ra biểu tình kinh hoàng: "Các người hãy buông tha hắn đi, một ngàn đồng vàng, ta trả!"

"Chậm rồi!"

"Hôm nay cần phải phế hắn đi!"

Một tên du côn đẩy hai chân xuống mặt đất và lao tới, xung quanh nắm tay nổi lên ánh sáng bạc nhàn nhạt, ngưng tụ nguyên lực đánh tới khuôn mặt Sở Thiên.

Sở Thiên chỉ mạnh hơn một chút so với người bình thường, sao có thể ngăn cản được đòn tấn công của Luyện Thể tầng thứ hai?

Nguyên lực trong cơ thể võ giả không những có thể kích phát nguyên lực trận, mà còn có thể ở trong quá trình chiến đấu, gia tăng tốc độ, lực lượng, phòng thủ, vân vân... Nguyên lực của mấy người này hiển nhiên lớn hơn Sở Thiên vài lần, bất kỳ một quyền nào đều có mấy trăm cân lực lượng, ngay cả trâu bò cũng dễ dàng bị đâm bay xuống đất, nếu trong nháy mắt muốn hạ gục Sở Thiên quả thực là dễ như trở bàn tay!

Sở Thiên thậm chí không hề di chuyển, với những người khác xem ra, hiển nhiên là tốc độ của hắn quá chậm, vì thế nên phản ứng không kịp.

"Không!"

Mộng Oánh Oánh thét lên một tiếng kinh hãi.

Sở Thiên vẫn rất thông dong, nhanh chóng đá ra một chân, giống như đã biết trước, khi chân hắn vừa nhấc lên, đúng lúc đập ở dưới háng đối phương. Nắm tay đối phương vừa lúc cách trước mặt Sở Thiên vài centimet thì đột nhiên dừng lại, quyền phong từ nắm đấm thậm chí thổi loạn trên đầu tóc Sở Thiên.

Một màn này thật sự là quá quý dị.

Tốc độ và lực lượng của Sở Thiên đều kém xa đối phương, nhưng lại trông giống như đối phương đã chủ động dâng điểm yếu nơi háng của mình tới cho Sở Thiên.

"A a!"

Tên du côn ngã trên mặt đất, tiếng kêu thê lương thảm thiết lại quanh quẩn một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 7-2: Sở Thiên bạo lực (2)

Sở Thiên đập một chân lên mặt đối phương, ngay tại hiện trường chặt đứt mặt mũi đối phương.

Lúc này, một tên du côn khác cầm đao đâm tới, bước chân Sở Thiên nhẹ nhàng di chuyển, hơi nghiêng người, lưỡi đao lướt qua trước mặt, khoảng cách chỉ cách vài milimet.

"Đáng giận!"

"Đi tìm chết!"

Tên du côn then quá hoá giận, nhanh chóng múa vài đường đao, tốc độ vung đao rất nhanh, góc độ cũng rất xảo quyết, khiến người xem kinh hồn táng đả. Đao thuật của người này hiển nhiên rất lợi hại. Tuy nhiên, Sở Thiên giống như con bướm bay qua vườn hoa, lần lượt tránh hết mọi vết cắt gần như chém tới, nhìn giống như vạn phần hung hiểm, trên thực tế lại cực kỳ thông thả.

Khỏe miệng Sở Thiên treo lên một nụ cười lạnh.

Thật sự là sơ hở chổng chết!

Nếu không đối phó được đám rươi như vậy, Sở Thiên thật sự sẽ đâm đầu mà chết.

Tên côn đồ lại tấn công một lần nữa, Sở Thiên mạnh dạn tiến lên một bước, thông thả tránh khỏi một đao đâm tới, đầu gối chân phải chợt nâng lên, đá thật mạnh dưới háng đối phương. Tên du côn ngã xuống mặt đất, khuôn mặt tái nhợt, co giật và thét lên thảm thiết. Hắn ta dùng hai tay che dưới háng, một lượng máu cùng với chất lỏng hôi tanh chảy ra, có vẻ cũng không thể tránh khỏi kết cục đoạn tử tuyệt tôn.

"Trời ơi!"

"Tiểu tử này ra tay thật quá độc ác!"

"Thật kỳ lạ, hai tên gia hỏa kia giống như tự mình đem trứng tới cho người đánh đập!"

Với thực lực yếu kém, Sở Thiên thậm chí đánh bại đối thủ cường đại hơn hẳn mấy lần, hơn nữa thoát nhìn dễ dàng thành thạo như thế, gần như là sự tình không có khả năng, tất cả mọi người đều bị chấn kinh.

Long ca cũng không thể hiểu vì sao lại thế này, mấy tên tiểu đệ cho dù không phải là bách chiến bách thắng, nhưng đều làm lính hai năm, kinh nghiệm chiến đấu hay là nguyên lực mạnh yếu, bất luận như thế nào cũng không nên bại trận dưới tay tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh này!

Mộng Oánh Oánh hưng phấn đến nỗi khuôn mặt nhỏ đỏ bừng: "Đáng đánh, đáng đánh!"

Gia hỏa này không những biết những kiến thức hiếm lạ cổ quái, còn có thể đánh đâm tốt như vậy, thật sự là một bất ngờ lớn!

Long ca hiển nhiên đã lâm vào cuồng nộ, rút ra thanh kiếm bên hông mình, trường kiếm lấp lánh ánh sáng lạnh băng: "Chút tài mọn, hôm nay để ngươi nhìn xem, trước mặt đối chiến với thực lực chênh lệch tuyệt đối, chút trò mọn của ngươi sẽ không thể dùng được!"

Thực lực của Long ca là Luyện Thể tầng thứ ba, cường độ nguyên lực tất nhiên đều cao hơn so với mấy tên tiểu đệ. Vì thế các phương diện lực lượng, tốc độ, phòng ngự, đều mạnh hơn một cấp bậc!

Sở Thiên nhún nhún vai: "Cứ thử xem đi!"

Long ca nổi giận gầm lên một tiếng, bắt chợt vọt mạnh một cái, vẽ ra một vòng ánh sáng lạnh, đâm về phía ngực Sở Thiên.

Thực lực Long ca quả nhiên lợi hại, một kiếm thăm đầy nguyên lực, vừa tàn nhẫn lại nhanh, ngay cả nham thạch cũng có thể nhẹ nhàng bị bỏ ra, mấy tên tiểu đệ lúc trước tuyệt đối không thể nào so sánh.

Sở Thiên hơi dịch người né tránh, kiếm phong lướt qua chỉ cách vài milimet, kiếm khí mỏng manh xẹt qua, cắt đứt mấy cây tóc trên đầu bay xuống.

Quả thực cực kỳ hung hiểm!

"Ha ha ha!"

"Quá chậm! Chịu chết đi!"

Long ca phóng thích toàn bộ nguyên lực, phát ra kiếm khí sắc bén, liên tục chém ra vài kiếm!

Sở Thiên không chút hoang mang, giống như chim én nhẹ nhàng uyển chuyển, tránh thoát tất cả với những khoảng cách rất nhỏ!

Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì vậy?

Long ca hiện lên biểu tình khó có thể tin, với cảnh giới thấp kém của Sở Thiên, không có khả năng có tốc độ nhanh.

Nhưng mỗi một động tác, mỗi một lần di chuyển của Sở Thiên, lại giống như đã trải qua ngàn vạn tính toán, gần như chính xác đến từng milimet.

Bởi vậy, mỗi lần Sở Thiên đều di động với biên độ rất nhỏ, lần lượt né tránh công kích hung hiểm, giống như một con lươn vô cùng linh hoạt, khiến Long ca không làm gì được.

"Trời ạ!"

"Đây chính là Nhập Vi!"

Đám người bắt đầu kinh hô, điều này khiến cho những người khác sợ hãi tình ngộ!

Thiên Nam Thành có mấy chục vạn tu sĩ Luyện Thể, chỉ có mấy chục tu sĩ Hồn Tinh. Trong số đó không ai có thể đạt tới Nhập Vi, tiểu tử ngay cả thực lực Luyện Thể tầng thứ nhất đều không có, sao hắn có thể đạt tới cảnh giới "Nhập Vi"?

"Nhập Vi" là chỉ những tu sĩ đạt được cảnh giới có thể khống chế hoàn mỹ trạng thái và thân thể, khiến cho người đó có thể di chuyển với độ chính xác giống như máy móc. Nếu tu vi một người có năng lực "Nhập Vi", mỗi một milimet chênh lệch, ở trong mắt bọn họ giống như cách xa một mét, thậm chí họ có thể khống chế tốc độ nhịp tim, sự co rút của lỗ chân lông.

Nhập Vi là một loại năng lực.

Loại năng lực này cần phải có đủ thiên phú, sau đó trải qua huấn luyện và lĩnh ngộ lâu dài, mới có khả năng lĩnh ngộ được. Loại năng lực này không chỉ chiếm hết ưu thế trong chiến đấu, ngoài ra còn là một sự trợ giúp rất lớn trong việc chế phù và luyện dược.

Trong Thiên Nam Thành, người có thể đạt được "Nhập Vi", gần như có thể đếm được trên đầu ngón tay, người nào cũng là cao thủ đứng đầu. Tiểu tử này ngay cả thực lực Luyện Thể tầng thứ nhất cũng đều không có, sao hắn có thể tiến vào loại cảnh giới trong truyền thuyết này?

Giờ phút này, Long ca cũng trở nên luống cuống.

Chưa bao giờ nghĩ tới, một tiểu tử thoát nhìn không có gì nổi bật, không ngờ có năng lực "Nhập Vi" trong truyền thuyết, chẳng trách có thể dự đoán chính xác những cuộc tấn công, sau đó có thể chỉ dựa vào động tác với biên độ nhỏ để tránh né những đòn tấn công, cho phép hắn dùng thực lực yếu như vậy, thông thả đánh bại những đối thủ cường đại hơn hắn vài lần!

"Ta không quan tâm ngươi đạt được Nhập Vi hay không, hôm nay ngươi cần phải chết!"

Long ca bắt chập tất cả, gầm lên điên cuồng, phóng xuất toàn bộ nguyên lực, trường kiếm lấp lánh ánh sáng yếu ớt, trong nháy mắt tăng lên gấp đôi, chĩa kiếm và lao về phía Sở Thiên.

Giống như một chiếc lá rụng bay trong gió, cũng giống như một con bướm trong bụi hoa, Sở Thiên nhẹ nhàng di chuyển vài centimet, tránh khỏi kiếm phong chỉ cách vài milimet, khiến cho kiếm phong tạo ra một vết nứt lớn ở trên mặt đất. Tay phải Sở Thiên bỗng nhiên vung lên, giống như kim sắt chế trụ cầm Long ca, thân thể vòng ra phía sau lưng Long ca, đè ót hắn ta lại.

Sao có thể?

Long ca lộ ra biểu tình hoảng sợ, bởi vì động tác di chuyển quá lớn, hiện tại căn bản không kịp thu chiêu: "Dừng tay!"

Răng rắc!

Mọi người đều nghe thấy một tiếng xương cốt đứt gãy giòn dã vang lên.

Phần cổ của Long ca xoắn lại bằng một góc độ quỷ dị, hai mắt tròn xoe trừng lớn, đồng tử nhanh chóng phóng đại, miệng cũng mở lớn, giống như con cá ra khỏi mặt nước, đang khó khăn thở hỗn hển, cuối cùng dần dần mất hết tiếng động.

Mộng Oánh Oánh lộ ra biểu tình sợ hãi: "Sở Thiên, sao ngươi lại giết hắn?!"

"Giết người, hoặc phải làm quen với việc bị giết." Sở Thiên giết chết một người là Luyện Thể tầng thứ ba, nhẹ nhàng giống như uống nước sôi để nguội, hơn nữa hắn thậm chí không thèm chớp mắt, "Hơn nữa, loại người không ra gì này sống lâu một ngày, có lẽ sẽ có nhiều người vô tội gặp họa."

"Loại người này, chết rất xứng đáng!"

"Đúng vậy, chết rất xứng đáng!"

Mọi người bắt đầu reo hò.

Từ trong đám người truyền đến một loạt âm thanh đung độ của áo giáp, một số chiến binh mặc áo giáp binh lính nhanh chóng xông tới, đây là người của đội chấp pháp!

~~~~~Hết chương 7~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Mạng người không còn dài (1)

Đội trưởng vệ binh hiện lên sắc mặt tức giận, Long ca là một bọn rắn độc nhỏ nhỏ, nhưng bản lĩnh rất khá, đồng thời cũng hiểu biết quy củ, là một con đường tài lộc quan trọng, hiện tại con đường tài lộc bị người chặt đứt, sao hắn có thể không tức giận?

"Ai giết! Đứng ra!"

Ánh mắt mọi người đều lần lượt tụ lại trên người Sở Thiên.

Đội trưởng vệ binh nổi giận nói: "Được lắm, giết người giữa đường, xem thường pháp luật, quả thực tội không thể tha! Tự giác đi theo ta, nếu không không tránh được da thịt đau khổ!"

Mộng Oánh Oánh xuất đầu giúp Sở Thiên: "Ta không phục, chính là bọn người kia khi dễ chúng ta, Sở Thiên chỉ phòng vệ chính đáng, tất cả mọi người ở đây đều nhìn thấy."

"Ai thấy?" Đội trưởng vệ binh quay đầu lại, tiện tay chỉ vài người, "Người sao? Người sao? Hay là người! Ai nhìn thấy tiểu tử này chỉ là phòng vệ chính đáng, hiện tại hãy đứng ra làm chứng!"

Đám người khe khẽ nói nhỏ, không ai dám nói chuyện.

Lúc này một tên du côn bị Sở Thiên đánh ngã gãy giữa đứng lên, bắt đầu khóc kêu thê lương, "Đội trưởng, oan uổng, oan uổng quá!"

Đội trưởng vệ binh hừ một tiếng nói: "Có gì thì cứ nói thẳng, bọn đội trưởng theo lẽ công bằng vô tư, sẽ tự mình chủ trì công đạo cho người bị hại!"

Tên du côn dùng ánh mắt oán độc trừng mắt nhìn Sở Thiên, nước mắt nước mũi chảy xuống nói: "Chúng ta bắt quả chỉ tới để ăn, ai biết gặp phải hai tên gia hỏa làm tiền, lão đại tức mình nên muốn tìm bọn họ lý luận, không ngờ bọn họ nhân lúc lão đại không chú ý tới đã đánh lén và giết chết lão đại!"

"Loại lời nói thế này cũng có người tin?" Mộng Oánh Oánh thiếu chút nữa gần như nổ tung phở: "Quả thực là nói hươu nói vượn!"

Tên du côn quỳ trên mặt đất gạt nước mắt giàn giụa nói: "Thỉnh đại nhân chủ trì công đạo!"

"Được, hiện tại sự tình đã quá rõ ràng." Đội trưởng vệ binh vung tay lên: "Hai người kia bị nghi ngờ có liên quan tới cướp bóc và giết người, lập tức áp giải phạm nhân tới đại lao!"

Vệ binh trị an căn bản đều cùng một duộc với đám du côn, không những không nói đạo lý, ngược lại còn đổi trắng thay đen căn ngược lại một cái, Mộng Oánh Oánh tức giận thét lên: "Chúng ta sẽ không đi theo các người, các người quả thực chính là thổ phỉ cường đạo!"

Đội trưởng cười lạnh nói: "Cướp bóc, đã thương người, giết người, hiện tại lại bắt bớ người, tất cả đều là trọng tội, không ai có thể cứu các người. Lên cho ta, bắt lấy bọn họ."

Những vệ binh trị an bình thường đều có thực lực luyện thể tầng thứ ba, mặc dù Sở Thiên có năng lực Nhập Vĩ, nhưng đối phó một kẻ còn được, vài người cùng nhau lên sẽ có chút phiền phức, chưa kể thực lực đội trưởng vệ binh càng lớn hơn nhiều, Sở Thiên chỉ sợ cũng khó có thể ứng phó.

Lúc này, từ trong đám người vang lên một giọng nói: "Bộ mặt của Thiên Nam Thành đang bị những con sâu mọt các người ném hết!"

Có người dám khiêu chiến bọn họ?

"Tìm chết!" Đội trưởng vệ binh giận tím mặt: "Ai đang nói chuyện! Có gan thì ra đây!"

Vừa dứt lời, một nữ tử áo đỏ bước ra từ trong đám người, cặp đùi tuyết trắng bóng loáng, ủng dài cao gót, mái tóc màu đỏ đẹp giống như thác nước, dung mạo tuyệt mỹ, khí chất nóng bỏng, vừa nhìn thấy chính là một nữ nhân giống như lửa.

Nam Cung Vân nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngay cả ta là ai người cũng không biết, vậy mà cũng dám kêu gào ở trước mặt ta, ta xem kẻ tìm chết chính là người!"

Đội trưởng rút vó kiếm dài bên hông ra: "Ta mới mặc kệ người có bối cảnh gì, nếu chọc phải đội chấp pháp chúng ta, đừng mơ tưởng thối lui toàn thân, cùng mang về hết cho ta. Bọn đội trưởng muốn đích thân thẩm vấn, khiến nàng phải hối hận vì hành động hôm nay."

Soạt! Soạt! Soạt!

Binh lính đồng thời rút trường kiếm ra vây quanh!

Sắc mặt Nam Cung Vân lạnh lùng, đầu tóc dài màu đỏ, đột nhiên không gió nhưng bắt đầu nhảy, từ trong cơ thể trào ra một lực lượng cực nóng mãnh mẽ, bắt chợt hóa thành một luồng ánh sáng màu đỏ, phun lên giữa không trung giống như ngọn núi lửa, trên bầu trời vang lên một loạt tiếng thét của

phượng hoàng!

Một luồng uy áp mãnh liệt trong khoảnh khắc phun trào.

Khiến cho mọi người chung quanh đều có cảm giác máu đã ngưng đọng lại!

"A!"

"Nguyên Hồn!"

"Nàng là một tu sĩ Hồn Tĩnh Cảnh!"

Mọi người đều bị khiếp sợ cảm thán. Trong Thiên Nam Thành có mấy trăm vạn dân cư, có mấy chục vạn tu sĩ Luyện Thể, nhưng chỉ có ít ỏi mấy chục tu sĩ Hồn Tĩnh. Mỗi một tu sĩ đạt tới cảnh giới Hồn Tĩnh đều rất thần bí và cường đại. Tu sĩ Hồn Tĩnh, người thường căn bản không có cơ hội nhìn thấy!

Nam Cung Vân có tu vi là Luyện Thể đỉnh tầng thứ 9, đã bước nửa bước chân vào Hồn Tĩnh cảnh, bởi vậy có thể miễn cưỡng đánh thức bộ phận Nguyên Hồn Chi Lực.

Từ trong ánh sáng màu đỏ phun trào ra ngoài, mơ hồ có thể nhìn thấy một hư ảnh mờ ảo, đầu gà, mỏ vịt, cổ rắn, lưng rùa và đuôi cá, uy phong lẫm lẫm, hùng tráng vô cùng, phóng xuất ra uy áp mãnh liệt, khiến người nhìn thôi cũng đã thấy sợ.

"Nguyên Hồn Hỏa Phượng!"

"Nàng là Nam Cung Vân!"

Tuổi còn trẻ, Luyện Thể tầng thứ 9, toàn bộ Thiên Nam Thành, tìm không người thứ hai. Ai cũng đều biết, gia tộc Nam Cung chính là Nguyên Hồn thuộc tính lửa, nữ nhi thành chủ Thiên Nam Thành là thiên tài của gia tộc mấy trăm năm qua, người sở hữu Nguyên Hồn Hỏa Phượng, tiềm lực vô biên, vì thế thanh danh lan xa.

Nguyên lực, là lực lượng cơ bản của người tu luyện.

Mỗi một người tu luyện đều có Nguyên Hồn riêng của mình, khi tu vi đạt tới cảnh giới Hồn Tĩnh, Nguyên Hồn mới có thể hoàn toàn thức tỉnh, biến ảo thành một loại hình thái cụ thể, ví dụ như ma thú, ví dụ như thực vật, vừa dụ như đồ vật. Hình thái Nguyên Hồn là thiên phú, năng lực, thể hiện trực quan tiềm lực. Nguyên Hồn càng cường đại, thực lực càng cường đại, tiềm lực càng cường đại.

Hình thái Nguyên Hồn của Nam Cung Vân chính là "Phượng hoàng lửa"!

Phượng hoàng lửa là thần vật cỡ nào?

Nam Cung Vân có được thiên phú và sức chiến đấu cực cao, gần như có thể tiêu diệt tất cả tu sĩ bình thường cùng cấp!

Sở Thiên cũng hơi có chút giật mình: "Mặc dù không phải là phượng hoàng lửa hoàn chỉnh, dù chưa hoàn toàn thức tỉnh, nhưng khi trưởng thành tiềm lực sẽ cực kỳ lớn. Tại một nơi nhỏ bé như vậy mà gặp được loại Nguyên Hồn hiếm có này..... thật ra có chút thú vị."

"Các ngươi không phải muốn bắt ta sao?" Nam Cung Vân được bao phủ ở bên trong vòng nguyên lực của ngọn lửa mệnh mệnh, mỗi một bước tiến lên, nhiệt độ càng tăng lên, gần như khiến người không thể nào thở nổi, "Vì sao lại ngăn cản cả người như vậy? Mau ra tay đi!"

"Chúng ta thật sự không biết là đại tiểu thư." Đội trưởng vệ binh sợ tới mức mặt không còn chút máu, lập tức quỳ xuống mặt đất, dùng sức dập đầu mấy cái: "Ta không dám nữa, cầu xin đại tiểu thư buông tha cho ta một mạng!"

Nam Cung Vân không chỉ là cao thủ hồn tĩnh cảnh.

Nàng còn là nữ duy nhất của thành chủ, cũng là truyền nhân của Trương Lập Thanh!

Vài người này ở trước mặt Nam Cung Vân, thật sự không khác gì tép riu!

Nam Cung Vân được bao bọc ở trong ánh lửa cực nóng, cả người giống như thần nữ hạ phàm, nguyên lực mệnh mệnh giống như sông nước đang dâng trào: "Ý của các ngươi là, không thể tùy tiện khi dễ ta, nhưng người khác thì có thể sao?"

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8-2: Mạng người không còn dài (2)

Đội trưởng sợ tới mức mất hồn: "Xin hãy tha mạng! Ta đã bị quỷ ám, ta sẽ không dám nữa!"

"Những lời này hãy dành để nói với những người dân bị hại đi, Thiên Nam Thành không có chỗ cho sâu mọt như ngươi như vậy!"

Nàng ngưng tụ nguyên lực!

Một lóng tay bùng ra không khí!

Ánh lửa chói mắt, nháy mắt biến đội trưởng thành một quả cầu lửa người hình, tiếng kêu thê lương thảm thiết, lẫn lộn giữa điên cuồng, ước chừng hơn ba bốn giây, tiếng kêu thảm thiết đột nhiên im bật, cuối cùng chỉ còn lại một khối cháy đen hình người, từ đầu đến chân đều đã hoá thành than!

Quá cường đại!

Đây là thực lực Luyện Thể đỉnh tầng thứ 9?

Chỉ một bộ phận nhỏ lực lượng Nguyên Hồn đã cường đại khiến người sợ hãi, nếu như Nguyên Hồn đã hoàn toàn thức tỉnh, Nam Cung Vân sẽ là tồn tại nghịch thiên cỡ nào?

Nam Cung Vân chậm rãi thu hồi Nguyên Hồn Chi Lực, ánh mắt đảo qua mấy binh lính bình thường khác: "Các ngươi thông đồng làm vậy, tất cả đều không thể tha thứ, các ngươi hãy tự phế tu vi đi, từ đây lẫn ra khỏi Thiên Nam Thành!"

Tự phế tu vi? Quả là tàn nhẫn!

Lúc này, bọn họ đúng là hoàn toàn mất hết tài lộc!

Nhưng phế bỏ tu vi, ít nhất còn có thể trở thành người bình thường, so với đội trưởng ngay cả mạng đều mất vẫn tốt hơn nhiều!

Danh tiếng hung dữ của Nam Cung Vân, ở Thiên Nam Thành không ai không biết, loại kết cục thế này có thể xem như quá tốt!

"Cảm..... cảm ơn đại tiểu thư không giết!"

Mấy tên binh lính nhẫn tâm đánh mạnh vào vị trí đan điền, nguyên khí vất và nhiều năm tu luyện, chỉ một sớm hết thấy đều tiêu tan hết. Sau khi mất đi toàn bộ nguyên lực, bọn họ từ đây hoàn toàn biến thành người thường.

"Chúng ta lẫn!"

"Chúng ta lập tức lẫn!"

Binh lính mặt xám như tro tàn, nâng nhau đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Đám người reo hò cổ vũ, sự cấu kết giữa đám sâu mọt cùng với bọn rắn độc, đã khiến mọi người khổ không nói nên lời, hiện tại rốt cuộc đã bị diệt trừ, mọi người thật sự có thể thở dài một hơi.

Mộng Oánh Oánh sớm biết Nam Cung Vân rất mạnh, nhưng trăm triệu đều không nghĩ tới, nàng ấy lại mạnh đến tình trạng thế này!

Nam Cung Vân đã lợi hại như vậy.

Trương Lập Thanh sẽ mạnh bao nhiêu?

Mộng Oánh Oánh nhanh chóng đi qua: "Đại sư tỷ, sao tỷ lại tới nơi này?"

Nam Cung Vân hành động giống như chưa từng phát sinh ra sự tình gì, tùy tiện ngồi xuống: "Ta nghe nói nơi này bán bò bít tết đặc biệt ngon, vì thế nên nghĩ tới đây nếm thử. Như thế nào, đại tỷ giúp ngươi đánh người xấu chạy mất, chẳng lẽ không muốn mời ta nếm thử bò bít tết hay sao?"

Mộng Oánh Oánh gật gật đầu: "Được, chờ một lát!"

Một giọng nói già nua truyền đến: "Cũng mang tới cho ta một phần."

Mộng Oánh Oánh nhìn thấy đôi phương, bị dọa sợ thiếu chút nữa món nước tiêu: "Lão..... Trương đại sư, sao ngài cũng tới?"

Đây là một lão nhân mặc trường bào màu xám, mái tóc trắng xoá, tuổi già sức yếu, chợt nhìn thấy thì rất bình thường, nhưng Thiên Nam Thành không ai không biết lão, đúng là hội trưởng phủ thuật sư trấn danh Thiên Nam Thành, Trương Lập Thanh. Đồng thời cũng là nhân vật có tu vi cao nhất Thiên Nam Thành!

Trương Lập Thanh không phải ngốc tử, khả năng của Mộng Oánh Oánh, trong lòng ông ta hiểu rất rõ ràng. Sau khi đầu óc đã trở lại bình thường, Trương Lập Thanh cũng đoán ra được, bài tập về nhà hôm nay giao lên, không có khả năng là do Mộng Oánh Oánh tự mình hoàn thành.

Bên người nàng nhất định có ẩn giấu cao nhân!

Ánh mắt của Trương Lập Thanh dừng lại ở trên người Sở Thiên.

Vài phút sau, Mộng Oánh Oánh bùng nổ bất chợt.

Nam Cung Vân cắt một mảnh nhỏ bỏ vào trong miệng, hai mắt lập tức sáng ngời, "Oa, thật sự là ăn rất ngon!"

Trương Lập Thanh không chú ý tới bản thân hương vị của bò bít tết, lão để ý tới nguyên liệu trộn ở phía trên mặt chảo, cực kỳ tò mò hỏi: "Loại nguyên liệu nấu nướng thịt ma thú này, các người làm thế nào mà nghĩ ra được?"

Sở Thiên không khách khí nói: "Lão nhân, người ăn đi, đừng hỏi nhiều như vậy!"

Mộng Oánh Oánh vội dùng cánh tay chọc chọc Sở Thiên, làm mặt quỷ nói: "Người đang nói gì vậy? Người có biết đây là ai hay không?!"

Sở Thiên khinh thường nói một tiếng: "Làm người không quá phúc hậu, hạng người mua danh chuộc tiếng, từ xưa tới nay ta nhìn đều không thuận mắt."

Mộng Oánh Oánh có cảm giác trái tim nhỏ bé của mình có chút không chịu đựng nổi. Trương Lập Thanh là nhân vật thái sơn bắc đẩu, Sở Thiên dám tảo bạo trắng trợn châm chọc lão, chẳng lẽ không sợ sẽ rước lấy họa sát thân hay sao? Với thực lực của Trương Lập Thanh, chỉ sợ động động ngón tay, cũng có thể nháy mắt hạ gục hắn tám lần mười lần.

"Xin lỗi, xin lỗi, việc này liên quan tới bí mật kinh doanh, lão hủ mạo muội hỏi như vậy đúng là có chút không ổn."

Trương Lập Thanh không những không tức giận, ngược lại có cảm giác chắc chắn trong lòng. Lão hiểu ý trong lời nói của Sở Thiên, xem ra thiết kế đồ chắc chắn được xuất ra từ tay người này. Mặc dù có một chút hiểu lầm, nhưng cũng không đáng nhắc tới.

Sở Thiên tạo cho lão có cảm giác quá thần bí.

Trẻ tuổi như vậy đã đạt được "Nhập Vĩ", gần như là sự tình chưa từng nghe thấy.

Người này rất có khả năng xuất thân từ một gia tộc siêu cấp nào đó, thậm chí là người nổi nghiệp của một tông môn lãnh đời, vì để rèn luyện nên đến thành thị nhỏ này. Người như vậy tuyệt đối không thể đắc tội, nếu không những thế lực lớn đó tức giận, muốn san bằng Thiên Nam Thành, quả thực dễ như trở bàn tay.

Sở Thiên tức giận nói: "Lão biết thì tốt!"

Trương Lập Thanh hơi mỉm cười: "Lão hủ vừa mới quan sát cậu chiến đấu, cậu còn trẻ tuổi đã lĩnh ngộ được sự huyền bí của "Nhập Vĩ", điều này khiến cho lão nhân chúng ta xấu hổ. Ta muốn tổ chức một buổi giao lưu học thuật, mời cậu tới tham dự giảng giải kinh nghiệm. Đương nhiên, về chuyện thù lao, tất nhiên sẽ không bạc đãi."

Mộng Oánh Oánh có cảm giác trời đất quay cuồng một chút.

Sở Thiên có thái độ ngạo mạn như thế, Trương đại sư không những không tức giận, ngược lại còn da mặt dày mời hắn tới giảng bài!

Nàng có làm hay không?

Một vị nhân vật cấp bậc đại sư hạ thấp mình, tới mời một tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh!

Sở Thiên trực tiếp cự tuyệt: "Không có hứng thú!"

Nam Cung Vân đứng lên nói: "Tiểu tử, người cần phải làm rõ điều này, lão nhân có rất nhiều tiền, thù lao khẳng định không ít. Nhưng đó chỉ là lợi ích nhỏ, người có thể thành danh sau một đêm, từ đây về sau trong Thiên Nam Thành không ai dám động tới người, quả thực chính là trên trời rơi xuống một chiếc bánh có nhân."

Sở Thiên vẫn cự tuyệt như cũ: "Ta không có thời gian!"

Trương Lập Thanh bình tĩnh nói: "Ta có thể chờ, khi nào cậu có thời gian, chúng ta hãy nói về điều này."

Mộng Oánh Oánh hận không thể đạp một chân lên chân Sở Thiên, đây là cơ hội bao nhiêu người tha thiết mơ ước? Đại sư Trương Lập Thanh tự mình đề cử, không thể nghi ngờ là sự tình nổi bật nhất, càng có nghĩa là Trương Lập Thanh muốn hỗ trợ thiếu niên này. Sở Thiên một đêm thành danh là kết quả tất nhiên, có thể được vô số người có quyền lực chú ý tới cùng với một lượng lớn tài nguyên, trong đó cũng ẩn chứa năng lượng khó có thể tưởng tượng!

Sở Thiên lắc đầu: "Xin lỗi cho ta nói thẳng, mạng của lão không còn lâu nữa!"

Suyt!

Mộng Oánh Oánh hít hà một hơi!

Nam Cung Văn cũng tròn tròn đôi mắt!

Sở Thiên không những không chấp nhận lời mời tham dự giao lưu, không ngờ còn giáp mặt nguyên rủa đại sư Trương Lập Thanh chết sớm. Trong hồ lô của hắn rốt cuộc đang bán được gì?

Bạn đang đọc truyện Kỳ Tích Vương Tọa được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Thành chủ thất sách (1)

Biểu tình của Trương Lập Thanh không có biến hóa: "Ta không hiểu, mong được chỉ điểm."

Sở Thiên đi thẳng vào vấn đề: "Từ từ thể đi đường, khí sắc, hô hấp, ta có thể nhìn ra trái tim lão thật sự không tốt."

Khỏe mắt Trương Lập Thanh hơi chớp động, tiếp theo thoải mái cười nói: "Người già rồi, nội tạng khó tránh khỏi suy yếu, không có gì kỳ lạ."

Sở Thiên tiếp tục nói: "Nhưng thực lực của lão không thấp, nguyên lực cũng tương đối hùng hậu, đủ để khiến nội tạng suy yếu chậm lại 40-50 năm, hiện giờ trái tim sớm đã già cỗi, tuyệt đối không phải suy yếu tự nhiên, tất nhiên có nguyên nhân khác, ta nói rất đúng sao?"

"Lợi hại, lợi hại, cậu có thể thấy rõ, lão hủ xác thực có tật cũ trong người!" Trương Lập Thanh cười một tiếng: "Tuy nhiên, hiện tại lão phu vẫn đứng vững như trước, đầu giống người sắp chết, cậu có thể hơi phóng đại một chút."

"Trong lòng lão rõ ràng nhất, lão đơn giản chỉ đang dựa vào một lượng lớn dược vật để duy trì cuộc sống, vì thế có thể kéo dài một cái mạng mà thôi!" Sở Thiên một lời chọc thủng, tiếp theo nói một câu đánh vào đầu đinh, "Trên cổ tay trái của lão có một luồng khí đen, chính là dùng nguyên lực để trấn áp kịch độc. Mỗi khi đêm đến, độc khí sẽ bắt đầu di chuyển, lão sẽ cảm thấy nhịp tim hỗn loạn, huyết thiên khô, huyết thiên trùng, huyết thiên trụ, huyết tử cung, huyết thiên trung, đều có cảm giác vạn kiến cản găm, đứng hay không?"

Cả người Trương Lập Thanh hơi chấn động.

Sở Thiên tiếp tục bổ sung nói: "Đây chính là Thực Tâm Độc, có lẽ đã được mười lăm năm."

Nam Cung Văn nhìn về phía Trương Lập Thanh, sắc mặt đầy kinh ngạc.

Mặc dù nàng vẫn luôn biết trái tim lão sư không tốt, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng lão sư đã trúng kịch độc!

Đây là sự thật sao?

Trương Lập Thanh chậm rãi đứng lên, sửa sang lại áo choàng, cực kỳ trịnh trọng cúi đầu vái Sở Thiên một vái, ngay cả cách xưng hô cũng đều thay đổi: "Tiên sinh quả nhiên là một kỳ nhân, những lời ngài nói quả thật không sai chút nào. Mười lăm năm trước, trong một lần thám hiểm tàn tích, lão hủ vô tình trúng phải Thực Tâm Độc, bấy năm nay một thân nguyên lực hoàn toàn chỉ dùng để áp chế độc khí, nhưng vẫn không thể tiêu trừ được kịch độc ngoan cố này. Ta cũng tìm kiếm danh y được sư, tất cả đều bó tay không có biện pháp, hiện tại căn bản đã tử bỏ."

"Lão đã mạnh mẽ áp chế độc tính lâu lắm rồi, hơn nữa không biết làm thế nào để chuyển hướng, hiện tại độc tính đã thâm nhập cốt tủy, vì thế mạng lão chỉ còn lại hai tháng mà thôi."

Trương Lập Thanh tiêu sái cười: "Trước khi lão phu chết, gặp được kỳ nhân giống như tiên sinh như vậy cũng là một chuyện vui."

Nam Cung Văn vẫn luôn biết trái tim lão sư không tốt, nhưng trăm triệu không ngờ tới là do bị trúng độc. Nhiều năm như vậy luôn đi theo lão sư học tập, chưa từng thấy lão sư động tay, còn luôn cho rằng lão sư đang giấu tài, thì ra tất cả nguyên lực của lão sư đều dùng để áp chế kịch độc, căn bản không có dư nguyên lực để giao thủ cùng với người khác.

"Được rồi." Sở Thiên vỗ vỗ Mộng Oánh Oánh bên cạnh còn đang ngốc lảng: "Bỏ bít tét gần như bán hết rồi, chúng ta nên kết thúc công việc về nhà."

Mộng Oánh Oánh càng ngày càng trở nên tò mò đối Sở Thiên, gia hỏa này đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh đây?

Hai người bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Nam Cung Văn vội hỏi: "Này, nếu người có thể liếc mắt một cái đã nhìn thấy rõ, vậy người cũng biết phương pháp giải độc, đúng không?"

Sở Thiên quay đầu lại nói một câu: "Biết."

Nam Cung Văn vui mừng: "Thật sự?"

Sở Thiên chuyển giọng, "Nhưng vì sao ta phải giúp lão?"

Nam Cung Vân á khẩu không trả lời được!

Vị này chính là đại sư Trương Lập Thanh, cứu Trương Lập Thanh một mạng, thật sự sẽ có hồi báo lớn bao nhiêu? Người này thấy chết không cứu, vậy sẽ đắc tội với bao nhiêu người?

Hắn không quan tâm một chút nào, hoàn toàn chỉ dựa theo sở thích cá nhân, làm theo ý mình!

"Đề hắn đi thôi." Trương Lập Thanh xua xua tay, ngăn Nam Cung Vân lại: "Loại người này rõ ràng có một thân tri thức kinh thế hãi tục, không cần tranh danh trục lợi, nhưng lại nguyện ý giúp Mộng Oánh Oánh làm bài tập về nhà. Rõ ràng hắn có thể dễ dàng đoạt được tài phú lớn giống như trở bàn tay, nhưng lại nguyện ý bày ra quán bán bò bít tết. Những ân sỹ hay kỳ nhân thiên hạ, cũng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi."

"Lão nhân, đây có thể là cơ hội duy nhất của chúng ta! Chúng ta hoàn toàn có thể bắt hắn lại, ép hỏi hắn giao ra biện pháp giải độc!"

"Vân nhi, ngươi còn quá trẻ, loại chuyện này ngàn vạn đừng làm loạn, sẽ tổn hại tới đạo nghĩa, càng có khả năng đắc tội với thế lực lớn một phương. Cho dù là gia tộc Nam Cung các ngươi, cũng không thể nào thừa nhận." Trương Lập Thanh thật ra không hề nóng vội, lão hiện lên một nụ cười thông minh: "Hơn nữa, hắn là một người thông minh, nếu như thật sự không muốn cứu ta, sao hắn lại nói hết những lời đó với ta? Ngươi ngẫm lại xem, với năng lực và ảnh hưởng của ta ở Thiên Nam Thành, chẳng phải hắn sẽ ôm thêm phiền toái cho mình nếu đối nghịch với ta hay sao?"

"Đệ tử không hiểu!"

"Thứ nhất, trong lòng hắn có sự hiểu lầm với ta, trách ta tham lam vô độ, đã thu nhận đại lễ nhưng vẫn khai trừ Mộng Oánh Oánh, vì thế trước tiên muốn ra oai phủ đầu với ta."

Nam Cung Vân xen vào, nói: "Chuyện này chỉ là hiểu lầm, hắn viết những thư kia, tất cả đều bị thùng com kia đốt cháy!"

Trương Lập Thanh tiếp tục nói: "Thứ hai, hắn muốn cho ta biết, hắn là người duy nhất có thể cứu ta, vì thế thời gian tiếp theo, bất luận hắn chọn phải phiền toái lớn bao nhiêu, hoặc là gây ra hoạ lớn bao nhiêu, ta đều phải đảm bảo hắn luôn bình yên vô sự."

Nam Cung Vân bừng tỉnh đại ngộ!

Gia hỏa này thật đúng là một con cáo già!

.....

Mộng Oánh Oánh ngồi vào trên xe thú hỏi: "Sở Thiên, ngươi thật sự có thể cứu Trương đại sư sao?"

"Đương nhiên!"

"Cứu ông ấy rất khó hay sao?"

"Không khó."

"Vậy vì sao không cứu?"

Sở Thiên giống như căn bản không suy nghĩ nhiều về chuyện này: "Ngươi gấp làm gì, lão nhất thời sẽ không chết được, trước hết cứ để đó một khoảng thời gian rồi nói."

Mộng Oánh Oánh hoàn toàn không nói nên lời, nàng hoàn toàn không thể hiểu được cách suy nghĩ của Sở Thiên.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 9-2: Thành chủ thất sách (2)

Sở Thiên bỗng nhiên giống như nhớ tới điều gì, lập tức ngồi thẳng thân thể: "Hôm nay chúng ta kiếm được bao nhiêu? Nhanh lấy ra xem một chút, đúng là thời điểm phân tiền."

Mộng Oánh Oánh lập tức lấy túi tiền đầy đồng vàng và đồ ra, bắt đầu kiểm kê: "Chúng ta mới bày quán được ba giờ, kiếm được 140 đồng vàng! Theo ước định, ngươi có 70 đồng vàng. Đây, đây là của ngươi!"

Mộng Oánh Oánh không hề do dự đưa ra một nửa đồng vàng.

Số tiền đêm nay kiếm được, gần bằng số tiền tiêu vặt cả năm của nàng!

Ngày đầu tiên bày quán, nhân lực không đủ, tài liệu không đủ, kinh nghiệm không đủ, vì thế số tiền thu vào hạn chế. Nếu như xây dựng được danh tiếng, chắc chắn còn lợi hại hơn. Sau đó lại mở rộng quy mô, mở thêm một vài chi nhánh, một ngày kiếm được mấy trăm đồng vàng đều ít!

Nếu tính như vậy, mỗi tháng có thể nhẹ nhàng kiếm được mấy ngàn đồng vàng!

Bởi vì không có đối thủ cạnh tranh, vì thế có thể dễ dàng đánh vào thị trường khác!

Thương hội Nam Vân quản lý tám cửa hàng, tổng doanh thu mỗi tháng bình quân cũng chỉ hai ba vạn đồng vàng, lãi ròng có khả năng đạt khoảng một vạn đồng vàng. Nếu việc kinh doanh bỏ bít tét nhỏ nhỏ được quản lý đúng cách, tuyệt đối có khả năng vượt qua cả thương hội mà tỷ tỷ khổ tâm kinh doanh!

Mộng Oánh Oánh nghĩ thầm, sau khi tỷ tỷ biết về việc này, sẽ vui mừng hay sẽ buồn bực đây?

"Chờ đã, dừng xe lại!"

"Để làm gì?"

"Có chút tiền, ta muốn đi mua một số thứ."

Mộng Oánh Oánh không hề nghĩ ngợi nói: "Ta cũng đi!"

Sở Thiên buồn bực: "Ngươi đi làm gì?"

Mộng Oánh Oánh chớp chớp mắt: "Ta tò mò thôi!"

Trước đây từng có một lão tiền bối nói với Sở Thiên rằng, một khi nữ nhân sinh ra lòng hiếu kỳ nồng nhiệt đối với nam nhân, chỉ có hai loại biện pháp giải quyết có hiệu quả.

Thứ nhất, giết nàng.

Thứ hai, ngủ với nàng.

.....Edit & Dịch: Emily Ton.....

Thiên Nam Thành, phủ thành chủ.

Một người trung niên áo tím ngồi trước án thư, làn da rám nắng, khuôn mặt lớn hình vuông, không giận mà uy, hai tay cầm một quyển trục, nhũn chặt lông mày, giống như đang gặp phải sự tình khó giải quyết.

Ông ta chính là thành chủ Thiên Nam Thành, Nam Cung Nghị!

Thành chủ là người có quyền lực lớn nhất trong thành thị, cuộc sống của các thành chủ khá tốt, chủ yếu là giải quyết cuộc sống nơi mình làm thành chủ. Thiên Nam Thành nằm ở biên cương xa xôi của vương quốc, cường đạo thổ phỉ dị tộc ma thú, bất luận thứ gì cũng đều có đủ, chưa kể còn thường xuyên phát sinh các loại việc lạ không thể nào lý giải, vì thế Nam Cung Nghị cũng gặp không ít rắc rối.

Tuy nhiên, điều thật sự khiến Nam Cung Nghị sầu muộn bạc tóc, không phải là sự tình trong lãnh địa, mà là cực phẩm nữ nhi gây chuyện thị phi khắp nơi!

Bịch!

Cửa thư phòng bị đá văng một cách dã man!

Thị vệ hai bên sườn im như ve sầu mùa đông, ai cũng không dám ngăn cản!

"Lão ba, đoán xem con mang thứ gì trở lại?" Nam Cung Vân đá văng cửa thư phòng, hấp tấp xông tới: "Bữa ăn khuya!"

Nam Cung Nghị bất đắc dĩ khép quyển trục lại: "Con lại có ý đồ gì?"

"Ôi, lão ba đang nói gì vậy? Lão ba công tác vất vả như vậy, rạng sáng vẫn còn đang làm việc, đương nhiên phải ăn gì đó bồi bổ một chút!"

"Con vẫn đang tinh táo đấy chứ?!"

Nam Cung Vân trực tiếp mở túi ra, lấy ra một thứ, "Người thích nhất là rượu đỏ Tinh Linh, cá nướng mua từ thành Nam, cháo được thiện mua từ thành Tây, cuối cùng chính là..... bỏ bít tét cao cấp cực phẩm Nguyệt Quang. Người hãy thử nếm trước xem hương vị thế nào!"

Nam Cung Nghị nhìn bò bít tết: "Sao lại thiếu mất một nửa?"

Nam Cung Vân đỏ mặt nói: "Vạn nhất có người muốn ám hại người thì biết làm sao? Con là nữ nhi của người, đương nhiên phải lấy thân thử độc nên ăn luôn một nửa! Điều này không quan trọng, mau nếm thử hương vị!"

Nam Cung Nghị cắt một miếng nhỏ và bỏ vào trong miệng, nhắm mắt lại cẩn thận cảm thụ. Nam Cung Nghị rất quan tâm tới ẩm thực, lập tức cảm giác được thịt bò không giống bình thường: "Chất thịt mềm mại, ngọt và nhiều nước, không ngờ thịt ma thú cũng có thể nấu ngon như vậy, xác thực có chỗ hơn người. Con đã mua nó ở đâu?"

Nam Cung Vân trực tiếp vươn tay ra với Nam Cung Nghị: "Điều này người cũng không cần quản, đưa tiền ra đây đi!"

Nam Cung Nghị không hề giật mình chút nào, bộ dáng như thể đã đoán biết trước: "Bao nhiêu?"

Nam Cung Vân không hề nghĩ ngợi mở miệng nói: "5 vạn đồng vàng!"

Điều này khiến Nam Cung Nghị thiếu chút nữa bị sặc chết, "Khụ khụ khụ..... bao nhiêu? 5 vạn đồng vàng!"

"Nữ nhi của người muốn đầu tư vào một hạng mục lớn!"

Vô số bài học từ trong quá khứ đã dạy cho Nam Cung Nghị rằng, không thể tin tưởng vào nữ nhi của mình: "Nhiều nhất ta chỉ cho con thêm 200 đồng vàng tiền tiêu vặt, đây là một lần cuối cùng trong tháng này. Chuyện đầu tư gì đó, không cần tiếp tục đề cập với ta."

Nam Cung Vân nóng nảy: "Lão ba, người phải tin tưởng con!"

"Ta tin tưởng con như thế nào?"

"Thiên Nam Thành có một thiên tài!"

"Vậy thì sao? Đầu năm nay thiên tài ở khắp nơi!"

"Hắn phát minh ra một loại nồi có thể chuyên nấu nướng thịt ma thú, bò bít tết này chính là được nấu từ cái nồi kia ra, ngay cả đồ ngốc cũng có thể nấu ra được thịt ma thú mỹ vị. Công việc kinh doanh của bọn họ vừa mới bắt đầu, hiện tại vẫn chưa phát lên, con dùng thân phận thiên sứ đầu tư xuất hiện, sau này nhất định có thể kiếm được số tiền lớn. Trong vòng nửa năm, con đảm bảo lấy lại đủ cả vốn lẫn lời. Không, con đảm bảo sẽ kiếm lời gấp đôi!"

"Chuyện này con không cần suy nghĩ nữa!"

"Con thật sự không hề nói dối, người đảm đương nổi người nghèo trong thành hay sao? Hãy tin tưởng con, chỉ cần một hai năm là có thể phát lên, những gia tộc hóm hỉnh kia, tất cả đều sẽ phải quỳ xuống liếm chân chúng ta!"

Khóe miệng của Nam Cung Vân trở nên khô khốc bởi vì nói nhiều.

Nam Cung Nghị trước sau kiên quyết phản đối.

"Ngu ngốc! Ngu ngốc! Lão ba ngu xuẩn! Người cứ chờ mà hối hận đi!"

"Sao con lấy bữa ăn khuya của ta đi vậy?"

"Ai nói là của người, đây là đồ ăn vặt con mua cho Đại Bạch!"

Nam Cung Vân xông ra khỏi phòng, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách, Nam Cung Nghị thật sự không có biện pháp nào đối nữ nhi của mình. Nàng từ nhỏ đã thích hồ nháo, nhưng hồ nháo cũng có giới hạn. Mấy vạn đồng vàng không phải phủ thành chủ phủ không thể lấy ra, nhưng cũng không thể tùy ý để nữ nhi cầm đi tiêu xài!

Nam Cung Nghị có lẽ cũng chưa nghĩ đến bản thân mình.

Lúc này đây, thật sự đã tính toán sai!

~~~~~Hết chương 9~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Luyện được trận siêu cấp (1)

Edißt & Dịch: Emily Ton.

Thị trường luyện được Thiên Nam thành.

Sở Thiên mang theo Mộng Oánh Oánh cùng nhau đi vào.

Một thiếu nữ bán hàng xinh đẹp đi tới chào hỏi: "Hoan nghênh các bạn tới thị trường luyện được, xin hỏi các bạn muốn mua gì?"

"Ô kim tham (乌金参), lục sắc quỳ (六色葵), địa tằm nhộng (地蚕蛹), địa tạng hiết (地藏蝎), tử kim cốt (紫金骨), và quan trọng nhất là tam sinh yêu trùng (三生妖虫)!" Sở Thiên không cần nghĩ ngợi liệt kê ra một chuỗi tên các loại dược liệu, "Mỗi thứ hai phần, tốc độ nhanh lên."

Thiếu nữ bán hàng nuốt nuốt nước miếng nói: "Tam sinh yêu trùng là tài liệu đặc biệt quý hiếm, thị trường Thiên Nam Thành mỗi tháng nhiều lắm chỉ có hơn chục con để bán. Vận khí của các bạn rất tốt, hiện tại vừa vận có hai con, đơn giá là 50 đồng vàng, cộng với những mặt tài liệu khác, tổng giá trị là 291 đồng vàng."

Sở Thiên nhìn Mộng Oánh Oánh một bên đang tròn mắt há hốc mồm nói: "Một phần sẽ để người mua trước, hiện tại đừng hỏi nhiều, người sẽ không hối hận."

Thứ quý như vậy, Mộng Oánh Oánh vốn dĩ có bị đánh chết cũng không dám mua. Tuy nhiên hiện tại đã khác, nàng cảm thấy bản thân mình có thể kiếm tiền, có tự tin hơn, ra tay cũng rất hào phóng, nhin đau lấy ra 291 đồng vàng. Hai người lấy được dược liệu, lúc này mới chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên, có một thân hình mập mạp không lộ đi tới.

"Chờ đã!"

"Hai phần tam sinh yêu trùng này ta muốn!"

Thiếu nữ bán hàng hiện lên vẻ mặt sợ hãi: "Diệp quản gia?!"

"Người đã biết là ta, vậy còn nhiều lời vô nghĩa làm gì?" Diệp quản gia là một nam nhân trung niên thân mình béo lùn, giờ phút này sốt ruột vẩy vẩy tay: "Thiếu gia đang luyện đan và hiện tại đã tới thời khắc mấu chốt, nếu như bị chậm trễ, người chịu nổi trách nhiệm sao?!"

Thiếu nữ bán hàng hiện lên sắc mặt xấu hổ nhìn về phía Sở Thiên một cái: "Nhưng khách nhân đã trả tiền rồi, dựa theo quy củ nơi này, ta không có quyền thu hồi thương phẩm đã bán....."

"Khôn khiếp!" Diệp quản gia tát một bàn tay vào trên mặt thiếu nữ bán hàng, "Vứt mẹ quy củ của người đi, đóng gói lại và lăn khỏi đây! Sau này đừng tới đây nữa! Mau cút!"

Thiếu nữ bán hàng che khuôn mặt bị sưng lại, quỳ trên mặt đất khóc kêu: "Thật sự xin lỗi, thật sự xin lỗi, xin hãy tha thứ cho ta! Ta không thể sống mà không có công việc này, cầu xin lão gia tha cho ta!"

"Lập tức cút cho ta!" Diệp quản gia trực tiếp phốt lờ thiếu nữ bán hàng, ánh mắt dừng ở trên người Sở Thiên. Hắn nhìn thấy Sở Thiên ăn mặc bình thường, người đầy dầu mỡ dơ bẩn, ánh mắt hiện lên một tia khinh thường, "Tiểu tử, người là đầu gối, hay là kẻ điếc? Không nghe thấy ta cần tam sinh yêu trùng hay sao? Ta trả 80 đồng vàng, mau giao hai phần tam sinh yêu trùng cho ta."

Mộng Oánh Oánh vốn dĩ đã khó chịu khi nhìn thấy tên mập chết tiệt kia, giờ phút này lửa giận càng tăng lên cao: "Người có làm hay không, chúng ta mới vừa trả 100 đồng vàng mới mua được chúng, người lại muốn lấy đi với 80 đồng vàng, không phân biệt tốt xấu như vậy mà người cũng nói ra được?"

"Những tài liệu này ở trong tay các người không đáng một đồng, thiếu gia chúng ta luyện thành đan dược giá trị lớn gấp mấy lần, các người đừng không biết tốt xấu!"

"Ta phi! Đây là cướp bóc trắng trợn! Cho dù ta cho chó ăn cũng không cho người!"

Diệp quản gia đầy mặt thịt mỡ run rẩy, tức giận chỉ ngón tay về phía Mộng Oánh Oánh mắng: "Tiểu thiếu gia là truyền nhân của hội trưởng hiệp hội luyện dược sư, đừng nói tới dược người dùng, thậm chí muốn người thị tẩm, đó cũng là đề mắt tới người, người phải ngoan ngoãn tắm rửa sạch sẽ tới trên giường chờ! Dám nói một chữ không, sau này đừng mơ tưởng lẫn lộn ở Thiên Nam Thành!"

Diệp quản gia nói nơi đây, đột nhiên chuyển giọng: "Người đã bỏ qua cơ hội, hiện tại ta cho người 50 đồng vàng. Ta nói lại lần cuối cùng, lấy được ra đây!"

Mẹ nó! Thật là kỳ quái!

Đêm nay vì sao gặp phải nhiều cực phẩm như vậy?

Quả thực không thể nhẫn nhịn!

Sở Thiên không nói câu nào, sải chân tiến lên, cánh tay đột nhiên vung ra, nắm tay trực tiếp nắm thật mạnh trên mặt mập mạp.

Bốp!

Ngay cả khi thịt mỡ trên mặt có tác dụng giảm lực, cú đấm của Sở Thiên vẫn rất có hiệu quả!

Diệp quân gia bị đánh gãy mũi ngay tại hiện trường, mấy chiếc răng đã bị nứt ra, hấn tru lên giống như heo bị giết, trên mặt đầy máu nằm trên mặt đất: "Người dám động thủ với ta! Người có biết ta là ai hay không?"

Sở Thiên dùng chân đá thật mạnh một cái: "Ta đánh người cũng là để mắt tới người! Cần gì phải biết người là ai?"

Diệp quân gia giận dữ hét lên: "Chọc tới tiêu thiếu gia nhà ta, Thiên Nam Thành sẽ không có chỗ nào để người dung thân! Người chết chắc rồi!"

"Ồn ào!"

Sở Thiên dẫm một chân lên, Diệp quân gia còn sót lại một cái răng cửa lập tức bị dẫm gãy, trực tiếp bị chính mình nuốt vào trong bụng, mặt hấn đỏ bừng, hai tay không ngừng gãy gục, nhưng không cách nào di dịch được khỏi bàn chân Sở Thiên.

"Đại tiểu thư, người nhìn gì vậy? Chúng ta đi thôi!"

"Ừ, chúng ta đi!"

Mộng Oánh Oánh thật sự cảm thấy nhiệt huyết sôi trào!

Sở Thiên thật là khí phách, chỉ đánh một quyền đã khiến cho mặt mày ngay cả mũi và hàm răng đều hủy, còn gì thú vị hơn nữa?

Hả giận!

Quá hả giận!

Mộng Oánh Oánh phun một ngụm vãi mặt mày trên mặt đất, nghênh ngang theo Sở Thiên rời đi. Tuy nhiên, những người vây xem xung quanh đều thay đổi sắc mặt, đối mặt với hai người, một đám đều giống như bệnh dịch, lập tức bắt đầu lui lại để bọn họ đi qua.

Sở Thiên thuê một gian luyện được phòng.

Mộng Oánh Oánh bắt đầu suy nghĩ lại những gì đã xảy ra, trong lòng lại có một chút sợ hãi: "Này, Sở Thiên, đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, tên mặt chết tiết kia là quân gia Diệp gia. Diệp gia là gia tộc lính đánh thuê, có thể lực trong vài tòa thành thị, thực lực cực kỳ cường đại, chúng ta căn bản không thể trêu vào. Vạn nhất bọn họ tới tìm chúng ta phiền toái, chúng ta phải làm gì bây giờ?"

"Đừng nói với ta những thứ vô dụng đó." Sở Thiên vô tư không thèm để ý nói: "Người mà Sở Thiên ta đánh, không cần phải hỏi hắn là ai? Hơn nữa, gia hỏa này đơn giản chỉ là một con chó, chó quá kiêu ngạo xứng đáng bị người dẫm lên."

Lính đánh thuê là cơ sở quân sự tư nhân, là chức nghiệp thường được lưu hành trong các đại lục.

Lính đánh thuê chỉ tuân theo các quy tắc của lính đánh thuê, không chịu tuân theo pháp luật của địa phương, độ tự do cực cao, lực ảnh hưởng cực lớn.

Sáu mươi năm trước, Diệp gia bắt đầu tiến quân vào thị trường lính đánh thuê, trải qua vài thập niên vững vàng phát triển, tổng cộng đã tạo ra ba dong binh đoàn với hơn vạn người, năm dong binh đoàn hơn năm ngàn người, nếu cộng cả những thành viên hậu cần mà nói, tổng nhân số đã vượt qua mười vạn người, là một tập đoàn lính đánh thuê khổng lồ!

Lính đánh thuê của Diệp gia có thể lực phân bố ở hơn mười tòa thành thị, Thiên Nam Thành chính là một chi nhánh trong đó, Diệp quân gia chính là người Diệp gia ở Thiên Nam Thành, bởi vì hậu thuẫn cực kỳ cường đại, khó trách hắn sẽ kiêu ngạo như vậy.

Trong mắt Mộng Oánh Oánh hiện lên một tia hận ý: "Tỷ tỷ nói ba mẹ có khả năng chính là do người Diệp gia hại chết, nhưng thể lực Diệp gia thật sự quá lớn, thành chủ chỉ sợ cũng phải kiêng kị không thôi, chúng ta không có biện pháp nào có thể đối phó với bọn họ."

"Thật hay giả!" Sở Thiên hiện lên vẻ mặt sợ hãi nói: "Lợi hại như vậy sao?"

Mộng Oánh Oánh nói, "Phi, nhìn người thật không có tiền đồ, sợ cái gì! Nếu bọn họ tới tìm chúng ta phiền toái, ta sẽ che chở người, người cứ yên tâm đi!"

Người đứng là xuân nha đầu, còn muốn che chở cho ta?

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 10-2: Luyện được trận siêu cấp (2)

Sở Thiên không nhịn được cười thành tiếng.

Mộng Oánh Oánh bất mãn hừ nói: "Ngươi cười gì vậy?!"

Sở Thiên nhanh chóng nói: "Ngươi hận Diệp gia như vậy, có muốn tìm Diệp gia để giải tỏa cơn hận hay không?"

"Đây không phải là vô nghĩa hay sao?!"

"Vậy được, ta giúp ngươi."

"Ngươi giúp ta thế nào?"

"Đừng nóng vội, khi tới thời điểm, ngươi tự nhiên sẽ biết."

Từ đức hạnh của Diệp quân gia, không khó đoán ra được tính cách của tiểu thiếu gia.

Loại người này, Sở Thiên đã gặp quá nhiều, cũng đã giết không ít, đặc điểm của bọn họ chính là tự cao tự đại luôn cho mình là đúng. Chó săn bị đánh, sẽ không chịu để yên. Nếu hẳn thật sự dám đến, vậy hãy cho Mộng Oánh Oánh cơ hội một lần, để nàng hung hăng giải tỏa khí thế của Diệp gia một trận!

.....

Luyện được phòng.

Căn phòng chỉ tầm năm mươi mét vuông, có đan lò, địa hỏa, công cụ tinh luyện, công cụ chiết xuất, tất cả tài liệu tiêu hao dùng một lần đều có.

Sở Thiên gật gật đầu: "Cũng khá, so với trong tưởng tượng của ta còn tốt hơn một chút, chúng ta bắt đầu luyện được đi."

Mộng Oánh Oánh hỏi: "Luyện được nước, hay là luyện đan được?"

Được nước khác với đan được.

Được nước, phần lớn là những dược phẩm có hiệu quả nhanh nhưng ngắn, ví dụ như dược nước khôi phục thương thế, khôi phục nguyên lực, dược nước giải độc, tạm thời tăng thực lực lên, tạm thời đề cao nguyên lực, đều là những loại dược được sử dụng nhiều lần.

Đan dược, phần lớn là những loại dược có tác dụng lâu dài, ví dụ như dùng để tăng tiến tu vi, tăng tiến thể chất, gia tăng tuổi thọ. Liên tục sử dụng một viên đan dược thì hiệu quả sẽ bị suy giảm, bởi vậy không thuộc về loại dược có thể sử dụng lại, mà là loại dược tiêu hao chỉ dùng một lần.

"Luyện đan!" Sở Thiên hơi dừng lại một chút trước khi tiếp tục nói: "Ta sẽ chuẩn bị nguyên lực trận, ngươi phụ trách luyện chế."

Mộng Oánh Oánh ngốc tại chỗ: "Ngươi đừng nên xằng bậy, những tài liệu đó rất quý, ta căn bản không biết luyện được!"

Sở Thiên giải thích nói: "Học luyện dược, có bốn yêu cầu chính, thứ nhất là luyện dược trận, thứ hai là tài liệu, thứ ba là công cụ, thứ tư là kỹ thuật. Trong đó, luyện dược trận là quan trọng nhất, có một luyện dược trận đứng đầu liền có thể tiết kiệm được rất nhiều sự tinh, thậm chí có thể bù đắp cho việc thiếu kỹ thuật. Ta thậm chí không có tu vi Luyện Thể tăng thứ nhất, cường độ nguyên lực không đủ để tự mình luyện chế, chỉ có thể do ngươi động thủ."

Mộng Oánh Oánh thiếu chút nữa té xỉu: "Ta ngay cả kỹ năng cơ bản nhất đều không biết, tàm suất vận chuyển nguyên lực là gì, nắm giữ lửa thế nào, kỹ thuật ngưng đan ra sao..... quá phức tạp!"

"Đừng lo lắng, ta đã có một loại luyện dược trận thông dụng, chỉ cần ném tài liệu vào đó, theo đúng tỉ lệ phối phương, cho dù đồ ngốc cũng có thể luyện ra đan dược."

Mộng Oánh Oánh cảm thấy giống như lọt vào trong sương mù: "Ta ít đọc sách, ngươi không cần gạt ta!"

Ngay cả khi dược liệu và phối phương giống nhau, nếu dược luyện chế bởi hai luyện dược trận khác nhau, có khả năng sẽ biến thành hai loại dược vật hoàn toàn khác nhau.

Có vô số phối phương đan dược trên quý đều được công khai trên đại lục, bởi vì cho dù biết phối phương nhưng căn bản đều không thể dùng được. Quan trọng nhất là phải nắm được luyện dược trận tương ứng. Chỉ có nắm giữ được nguyên lực của luyện dược trận, mới có thể luyện chế ra dược được vật tương ứng.

Các nghiên cứu ở thời hiện đại về lĩnh vực điều chế thuốc thường cho rằng dược phẩm tinh chế có tính đặc hiệu cao. Nói cách khác, mỗi một loại đan dược hoặc dược nước, chỉ có một loại luyện dược trận tương ứng, không có khả năng dùng một loại luyện dược trận mà luyện ra được hai loại dược vật. Đây gần như là một định luật.

Định luật chắc như đinh này thật sự có thể bị phá vỡ sao?

Mộng Oánh Oánh có chút chờ mong, bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Tốc độ vẽ trận của Sở Thiên cực kỳ nhanh, điểm này Mộng Oánh Oánh sớm đã được lĩnh giáo qua, lần này đã hơn một giờ nhưng vẫn chưa vẽ xong.

Mộng Oánh Oánh ngồi ôm đầu gối, không ngăn được cơn buồn ngủ, hai mắt giống như chì, trở nên càng ngày càng nặng, ý thức càng ngày càng mơ hồ. Sau đó nàng chìm vào giấc ngủ, khóe miệng chảy ra một chút nước miếng trong suốt, gương mặt tuyết trắng hơi ửng hồng, thật ra cực kỳ ngây thơ đáng yêu.

Mấy chục phút sau, Mộng Oánh Oánh tỉnh lại từ trong mơ mơ màng màng, lau nước dãi nơi khóe miệng, đỏ mặt đứng lên: "Ồ, sao ta có thể ngủ thiếp đi vậy?"

Sở Thiên bày ra một tấm bản đồ luyện được trận: "Nhìn xem "

Trong cuộc đời Mộng Oánh Oánh, đây là lần đầu tiên chứng kiến một trận đồ phức tạp nhất, thâm ảo nhất, có hàng ngàn hàng vạn phù văn che kín dày đặc phía trên. Dù các loại hình trận và đồ án, tạo nên một bức trận đồ phong phú giống như ngân hà rộng lớn.

Đây là nguyên lực trận gì?

Từng phù văn giống như con kiến, cho dù dùng kính lúp nhìn xem cũng phải cố hết sức, thật sự không biết làm thế nào để khắc lên đó. Toàn bộ nội dung nguyên lực trận không lồ phức tạp như thế, chỉ cần nhìn thấy lập tức có cảm giác khủng bố, càng đừng nói tới việc ghi nhớ vào trong đầu. Lúc tạo ra nó còn phải không được phạm lỗi, không được mắc sai lầm dù chỉ một chút.

Nguyên lực trận càng tinh vi sẽ càng dễ dàng tạo ra lỗi.

Bởi vì nếu vẽ sai một ký hiệu, hoặc lệch lạc đi một chút, toàn bộ trận sẽ bị mất hiệu quả!

Tự đáy lòng Mộng Oánh Oánh cảm thán: "Người phát minh ra trận pháp này quả thực không phải là người, bằng cách ghi nhớ toàn bộ rồi vẽ ra như thế, người thật sự là một yêu nghiệt!"

Nàng nói đúng một chút, trận này xác thật không phải do người phát minh ra.

Thời đại Sở Thiên sống trước kia, văn minh cực kỳ phát triển phồn vinh, vô số kỳ tích phát minh ra đời, phát minh vĩ đại nhất chắc chắn là nguyên lực trận được tạo ra bởi máy tính siêu cấp!

Nguyên lực trận do máy tính siêu cấp tạo ra có tốc độ gấp chục tỷ lần não người, sự xuất hiện của nó không thể nghi ngờ đã trở thành động cơ mạnh mẽ cho tốc độ tăng trưởng của nền văn minh!

Lúc ấy luyện được sự của đại lục phải tiêu phí vài thập niên để thu thập một lượng lớn về luyện được trận và số liệu về trận pháp học, toàn bộ đều được lưu trữ vào trong máy tính nguyên lực trận siêu cấp, sử dụng năng lực của máy tính nguyên lực trận siêu cấp để giải toán năng lực. Sau đó phải mất rất nhiều năm mới sáng tạo ra được ba mươi sáu luyện được trận siêu cấp!

Luyện được trận siêu cấp ra đời, ngay lập tức chấn động toàn bộ đại lục!

Gần như trong một đêm, hơn 80% luyện được trận, bao gồm hơn một ngàn một vạn luyện được trận kinh điển, những thứ ban đầu được những thế lực khắp nơi xem như cơ mật trấn bảo, từ đây hoàn toàn bị ném vào đồng rác, trở thành một đồng học thuật rác rưởi bị đào thải.

Máy tính nguyên lực trận siêu cấp có năng lực suy đoán và tính toán khủng bố vượt qua não người trên trăm triệu lần, cùng với cơ sở dữ liệu kiến thức rộng rãi được tích lũy qua mấy vạn năm, cuối cùng chế tạo ra những nguyên lực trận siêu cấp.

Trong mắt của người thời đại này, quả thực chính là tri thức giống như thần linh.

~~~~~Hết chương 10~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Đánh cuộc xa hoa (1)

Ngũ Hành Bát Vạn luyện đan trận!

Tên này dường như có chút kỳ lạ, nhưng thật ra rất dễ lý giải.

Ngũ Hành, là kim mộc thủy hỏa thổ. Bát Vạn, là tám vạn loại tài liệu thường thấy.

Ngũ Hành Bát Vạn có nghĩa là, trong tám vạn tài liệu cấp 1 thường thấy có thuộc tính ngũ hành, có thể dùng một nguyên lực trận để thu phục toàn bộ. Đây là một luyện đan trận thông dụng rất mạnh!

Mộng Oánh Oánh nghe xong giải thích thì lập tức phản bác: "Nhưng luyện đan trận này hoàn toàn vi phạm lẽ thường và luật luyện dược cơ bản!"

"Luật lệ không có nghĩa là chân lý, vì thế có thể bị phá vỡ." Sở Thiên trước tiên đặt đan lò vào luyện dược trận, thực hiện một cử chỉ mời: "Tôi thử xem sao, cái này không khó hơn so với chiên bò bít tết và nấu canh chút nào, ta tin tưởng người có thể làm được."

Sở Thiên đã nói như vậy, Mộng Oánh Oánh đành phải căng da đầu nếm thử một chút.

Àm âm âm!

Nháy mắt khi nguyên lực được thấm nhuần, đan lò nổ tung phát ra tiếng nổ kích động giống như gió lốc, điều này chứng tỏ phản ứng luyện thành đan dược đã bị mở ra.

Theo vận chuyển bình thường của nguyên lực trận siêu cấp, chỉ thấy bên ngoài đan lò xuất hiện vô số phù văn sáng lên, giống như con dấu niêm phong giữ cho đan lò ổn định. Bất luận bên trong có phản ứng kịch liệt cỡ nào, nổ vang dọa người giống như gió lốc cỡ nào, đan lò trước sau đều không chút sút mẻ.

Hơn mười phút trôi qua, động tĩnh bắt đầu nhỏ dần.

"Được rồi, mở lò đi."

"Không thể nào, thế này đã kết thúc rồi sao? Ta thậm chí còn chưa hiểu rõ ràng chuyện gì đã xảy ra!"

Sở Thiên gật gật đầu, chỉ cần phối phương chính xác, ổn định, hiệu suất cao, tỷ lệ thất bại gần như bằng không, nguyên lực trận siêu cấp chính là thần kỳ như vậy!

Đây là trí tuệ mấy vạn năm lắng đọng lại, sau đó dùng máy tính siêu cấp làm động lực, cuối cùng sinh ra tri thức vĩ đại này. Đương nhiên, luyện dược trận siêu cấp chỉ có thể nhằm vào tài liệu có thuộc tính trong ngũ hành phổ biến, một số dược vật tương đối cụ thể, hoặc tương đối hiếm có, tạm thời không có cách thống nhất để xử lý chúng.

Sở Thiên lấy ra một viên đan dược màu vàng: "Người xem, đây gọi là Luyện Khí đan, đan dược tốt nhất cho Luyện Thể cảnh, nó có thể tăng cao cảnh giới cho những người có nguyên lực Luyện Thể."

Mộng Oánh Oánh vội hỏi: "Dược hiệu của nó mạnh bao nhiêu?"

"Có thể nói thế này, chỉ cần một viên luyện khí đan, thiên phú dù kém bao nhiêu đều có thể trở thành tu sĩ Luyện Thể cảnh tầng thứ nhất hoặc tầng thứ hai. Nếu như người đó vốn có tu vi Luyện Thể, vậy thì nó sẽ tăng cường độ nguyên lực lên. Quan trọng nhất chính là, loại đan dược này hoàn toàn không có tác dụng phụ."

Đại lực không thiếu đan dược tăng trưởng tu vi, nhưng hầu hết đều có tác dụng phụ. Giai đoạn đốt cháy đều phản chịu sự tác hại của nó, không có được tác dụng ưu tú chân chính của đan dược. Những viên đan dược không những phí tổn luyện chế cực kỳ đắt đỏ, hơn nữa cho dù ra giá cũng không có người bán. Một số đan dược được giữ trong tay các thế lực, xem như cơ mật, tuyệt đối không lan truyền ra ngoài.

Mộng Oánh Oánh không nghĩ tới bản thân mình cũng có thể luyện chế ra đan dược trân quý như vậy!

Mộng Oánh Oánh ngay lập tức trở nên cực kỳ nhiệt tình, sau đó liền luyện chế ra một viên đan dược thứ hai.

"Chúng ta mỗi người một viên!"

Hai người đồng thời nuốt xuống.

Sở Thiên ngồi xếp bằng, chỉ cảm thấy trong bụng sinh ra cảm giác nóng như lửa, một luồng nguyên khí thuần túy mờ rộng ra khắp người, sau đó thẩm thấu vào trong kinh mạch. Luyện Thể Cảnh là cảnh giới đầu tiên của người tu luyện, khi nguyên lực đều tràn ngập mỗi một kinh mạch, đó là thời điểm bọn họ chính thức bước vào cảnh giới này.

Từ đây, mỗi khi nguyên lực tăng cường, thể chất, lực lượng, tốc độ, tất cả đều cùng tăng lên, do đó càng ngày càng trở nên cường đại.

Khi một kinh mạch cuối cùng bị nguyên lực đã thông, ngay lập tức sinh ra một loại cảm giác thoát thai hoá cốt!

Sở Thiên cuối cùng trở thành tu sĩ Luyện Thể tầng thứ nhất!

Sở Thiên không dừng lại ở đó, đan dược vẫn còn có tác dụng tạo ra rất nhiều năng lượng, hẳn cực kỳ thuần thực dẫn đường cho những năng lượng đó, bắt đầu tiếp tục tắm bổ kinh mạch, khiến cho nguyên lực tiếp tục lớn mạnh, tu vi nhanh chóng được đề cao, từ Luyện Thể tầng thứ nhất, tăng trưởng đến Luyện Thể tầng thứ hai, cuối cùng dừng lại ở trước ngưỡng cửa của Luyện Thể tầng thứ ba.

Chỉ qua hai giờ mà thôi!

Một người ngay cả Luyện Thể Cảnh đều không có, trực tiếp nhảy tới ngưỡng Luyện Thể tầng thứ ba!

Toàn bộ thân thể trở nên mạnh mẽ gấp ba lần, hiệu quả không tồi, khiến người vừa ý. Thời điểm Sở Thiên mở to mắt, Mộng Oánh Oánh cũng vừa vận hấp thu xong đan dược. Nàng đứng dậy và nhảy dựng lên, ôm chặt lấy Sở Thiên!

Sở Thiên có cảm giác hai đỉnh mềm mại đàn hồi đè xuống giống như núi Thái Sơn đánh tới, khiến hắn cảm thấy huyết mạch sôi sục, không nhịn được nghiêng người về phía trước để cảm nhận nó. Không biết tiêu nha đầu này ăn gì lớn lên, tuổi còn nhỏ nhưng thứ này lại phát triển lớn như thế.

"Oa! Có phải ta đang nằm mơ hay không?"

"Tầng thứ tư, ta đã là Luyện Thể tầng thứ tư!"

"Cảm ơn người, cảm ơn người, thật sự rất cảm ơn người!"

"Nếu như tỷ tỷ biết được, nhất định sẽ vui mừng cho ta!"

Một viên đan dược nho nhỏ, tương đương với việc Mộng Oánh Oánh phải khắc khổ tu luyện khoảng ba đến bốn năm!

Mộng Oánh Oánh đã từng mơ ước tu vi đạt được Luyện Thể tầng thứ ba, bởi vì chỉ cần đạt tới Luyện Thể tầng thứ ba, nàng có thể trở thành đệ tử chính thức. Nhưng, bất luận nàng nỗ lực cỡ nào, nàng vẫn luôn dừng lại ở đỉnh của tầng thứ hai, chỉ có thể ghen ghét làm đệ tử ký danh.

Nàng sao có thể không vui?!

Hiện tại nàng đã nhảy lên tầng thứ tư!

Tu vi của nàng thậm chí không còn thấp hơn Hàn Thiếu Long!

Sở Thiên thực sự không khoắc lác chút nào, luyện khí đan thật sự rất tốt, không những có hiệu quả ngay lập tức, hơn nữa ngay cả một chút tác dụng phụ cũng đều không có. Đan dược này tốt gấp mười lần so với bất luận đan dược trừ danh nào mà nàng từng biết!

Loại đan dược này có giá trị kinh người, bởi vì giá trị của đan dược còn cao hơn giá trị tạo ra nó, cho dù bán ra mấy ngàn đồng vàng, cũng sẽ có cả đồng người tới đoạt. Nếu như bị thế lực một phương hoặc gia tộc nào đó nắm giữ, không những có thể mạnh mẽ tăng lên thể lực tổng thể, còn có thể trở nên giàu có!

"Đừng âm ỉ lên chỉ vì một chuyện nhỏ nhỏ, chúng ta đi thôi."

"Cái này cần phải mang theo." Mộng Oánh Oánh nhanh chóng cầm đan lô lên, thật cẩn thận ôm vào trong ngực: "Không thể để người khác nhặt được miễn phí!"

Sở Thiên gật gật đầu, đan lô đương nhiên không đáng giá tiền, nhưng có luyện đan trận trong đó lại hoàn toàn khác, đủ để khiến cho toàn bộ đại lục oanh động, thậm chí nhắc lên một trận huyết vũ tinh phong. Hơn nữa, bản thân Sở Thiên cũng sẽ gặp rắc rối, tuyệt đối không thể rơi vào trong tay người ngoài!

.....

Bầu trời phía Đông đã sáng ngời.

Hai người đã ngồi ở trong phòng luyện dược khoảng 4-5 giờ.

Khi đi ra ngoài, không ngờ đã là sáng sớm ngày hôm sau.

"A!" Mộng Oánh Oánh ngay lập tức há hốc mồm: "Ta đã xong rồi!"

Sở Thiên buồn bực: "Sao người lại có phản ứng lớn như thế?"

Mộng Oánh Oánh giống như kiến bò trên chảo nóng: "Nếu như tỷ tỷ biết ta qua đêm ở bên ngoài, tỷ ấy thế nào cũng phải đánh mông ta một trận!"

Mộng Kinh Vũ quản giáo cực kỳ nghiêm khắc, lệnh cấm lớn nhất chính là không cho phép qua đêm không về. Hiện tại không biết tỷ tỷ đã phát hiện ra chưa. Cho dù thế nào, nàng cũng phải về nhà xin lỗi trước, sau đó chậm rãi giải thích. Rốt cuộc, tối hôm qua thu hoạch lớn như thế, tỷ tỷ chắc hẳn sẽ thông cảm cho nàng.

Phải biết rằng, Mộng Kinh Vũ ngoài mặt rất dịu dàng đoan trang, dù có sóng lớn cũng không kinh động, nhưng một khi nàng ấy tức giận, chính là một trận lôi đình, chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy sợ hãi!

Trong lòng Mộng Oánh Oánh có chút chột dạ: "Chúng ta nhanh chóng đi thôi!"

Đột nhiên, một tiếng gầm rít từ xa đánh úp tới!

Vào!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 11-2: Đánh cuộc xa hoa (2)

Mộng Oánh Oánh hiện tại đã là Luyện Thể đỉnh tầng thứ tư, năng lực phản ứng đã tăng lên rất nhiều, một mũi tên sắc bén giống như răng sói, thẳng tắp bắn về phía Sở Thiên —— Không tốt, có người muốn giết Sở Thiên!

Thực lực của Sở Thiên đã được cải thiện rất nhiều, cộng thêm năng lực Nhập Vi, bình tĩnh thông dong bước ra, né tránh mũi tên. Mũi tên hung hăng cắm vào trên một cánh cửa gỗ, toàn bộ mũi tên đều xuyên nhập vào trong, đuôi của nó vẫn còn đang không ngừng run rẩy.

Nếu như chần chờ nửa giây, hẳn đã bị một mũi tên xuyên tim!

Dưới sự hộ vệ của lính đánh thuê cường tráng, một thiếu niên bạch y cầm cây cung dài trong tay đi tới. Thiếu niên khoảng tầm 15-16 tuổi, ăn mặc cực kỳ hoa lệ, kiêu căng đầy mặt. Phía sau lưng thiếu niên chính là một tên mập quần đầy băng vải trên mặt. Đây không phải Diệp quản gia thì sẽ là ai?

Mộng Oánh Oánh tức giận nói: "Xông vào thị trường luyện được bắn tên giết người, loại hành vi này quá độc ác, không sợ sẽ khiến cho nhiều người tức giận hay sao?"

"Nơi này, ai không biết tôi bốn thiếu gia, ai dám nhiều lời nữa câu? Đánh chó còn phải nhìn mặt chủ, nếu các người đã dám động tới người của ta, vậy thì nên chuẩn bị chấp nhận lửa giận của bốn thiếu gia!"

Một thiếu niên mặc một thân quần áo trắng tinh ngắn nắp chậm rãi đi tới, khi thiếu niên nhìn thấy rõ bộ dáng của Mộng Oánh Oánh, hẳn thật ra hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã chuyển sang khinh thường.

"Lớn giọng như vậy, ta còn tưởng là ai? Thì ra là phế vật tiểu thư Mộng gia! Bốn thiếu gia muốn giết ai, không tới phiên một phế vật bình hoa tới quản. Chẳng lẽ là do tình nhân mới của người bồi đường ra sao?"

Khuôn mặt Mộng Oánh Oánh đỏ bừng: "Nói hươu nói vượn, ta không phải là phế vật!"

Mỗi một câu nói của Diệp Phong đều mang theo nồng đậm ý châm chọc: "Thật đáng tiếc cho Mộng Kinh Vũ, để ôm lấy cây đại thụ là Trương đại sư, lúc trước đã hao tổn tâm cơ đưa người đến làm môn hạ dưới trướng ông ta để tu luyện. Kết quả suốt bốn năm qua, tu vi người vừa thấp, học thuật cũng không tinh, thành tích dưới đáy, chẳng làm nên trò trống gì. Ồ, theo tin tức ngày hôm qua vừa mới truyền ra, người đã bị khai trừ? Nếu ta là người dứt khoát sẽ đâm đầu chết đi, nào còn mặt mũi ra ngoài để chốc thêm mặt xấu hổ!"

Diệp Phong chỉ mới 15-16 tuổi nhưng tu vi đã đạt tới tầng thứ ba đỉnh, là truyền nhân của hội trưởng hiệp hội luyện dược sư, là thiên tài luyện dược được Thiên Nam Thành công nhận!

Mộng Oánh Oánh so với hẳn, nàng chỉ là một con vịt xấu xí đáng thương.

Đương nhiên, đây chỉ là Mộng Oánh Oánh trước kia, hiện tại Mộng Oánh Oánh đã là Luyện Thể tầng thứ tư!

Mộng Oánh Oánh bị chọc trúng chỗ đau trong lòng, tâm tình cực kỳ trầm thấp, nhưng nàng vẫn cố gắng bảo vệ Sở Thiên: "Người thích nói thể nào thì nói, ta quản không được. Sở Thiên là bằng hữu của Mộng gia, nếu như người dám thương tổn tới hắn, tỷ tỷ ta sẽ không bỏ qua cho người. Người có bản lĩnh thì cứ động tới hắn thử xem!"

Diệp Phong cười ha ha: "Ha ha ha, vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, lời này quả nhiên không sai. Một đại nam nhân lại muốn dựa vào sự bảo vệ của hai nữ nhân để sống. Nói người là phế vật là quá đề cao người. Quả thật ngay cả phế vật cũng không bằng. Một khi đã như vậy, ta cũng lười động thủ."

Diệp quản gia không cam lòng: "Thiếu gia, chúng ta chẳng lẽ cứ như vậy buông tha bọn họ?"

Diệp Phong lộ ra biểu tình khinh thường: "Ra tay đối với một đôi phế vật như vậy, chẳng phải là tự hạ thấp mình hay sao?!"

Hai tên lính đánh thuê bên người Diệp Phong đều rất tinh nhuệ, đoán chừng có tu vi Luyện Thể tầng thứ sáu hoặc tầng thứ bảy. Một người nam tử không ngoan nên biết khi nào thì nên rút lui, hôm nào đó tìm lại những mất mát cũng không hề muộn.

Mộng Oánh Oánh túm lấy Sở Thiên: "Hừ, đừng để ý đến bọn họ, chúng ta đi!"

Lúc này, hai tên lính đánh thuê đồng thời cản lại.

Mộng Oánh Oánh nhìn thấy lính đánh thuê cao to, biểu tình lộ ra một chút sợ hãi, vừa kinh sợ vừa tức giận: "Ngươi rút cuộc có ý tứ gì?"

"Ta không giết ngươi, nhưng chưa từng nói sẽ bỏ qua chuyện này." Diệp Phong dùng miệng lưỡi hài hước nói: "Các ngươi làm chuyện sai trái, cần phải trả giá một chút đại giới. Hiện tại, hãy ba quỳ chín lạy lão quân gia của ta, chân thành nhận lỗi, bổn thiếu gia khoan hồng độ lượng, việc này sẽ không so đo với các ngươi nữa!"

"Cảm ơn thiếu gia!" Diệp quân gia hiện lên sắc mặt đắc ý vui sướng, sống lưng cũng thẳng thắn lên: "Quý đi, ta chấp nhận lời xin lỗi của các ngươi!"

"Xin lỗi chó săn của ngươi!" Mộng Oánh Oánh bị khi dễ, trong lòng cực kỳ buồn chán, oán hận nói: "Các ngươi không cảm thấy bản thân mình thật sự quá phận hay sao?"

"Quá phận sao? Không không không! Phế vật nên có ý thức của phế vật!" Diệp Phong nhẹ nhàng vỗ vỗ tuyết trắng ở trên trường bào, "Ồ đại lục này, cường giả vì tôn, ai có nắm đầm mạnh nhất chính là công lý. Ta không giết ngươi chính là đã xử lý nhân từ rồi, các ngươi nên học cách cảm ơn, bởi vì những người không biết tốt xấu, thường sẽ không được chết yên ổn."

Sở Thiên bắt đầu cười ha ha, giống như vừa mới nghe thấy một trò đùa hài hước nhất trên thế giới.

Sắc mặt Diệp Phong trở nên âm trầm: "Ta nói buồn cười lắm sao?"

Sở Thiên nói: "Ngươi mở miệng là một câu phế vật, ngậm miệng lại cũng một câu phế vật. Vì vậy ta thật sự rất hiểu kỳ, cảm giác về sự ưu việt của ngươi đến tột cùng là đến từ đâu?"

Diệp quân gia đứng ra nói: "Thiếu gia chúng ta là thiên tài có tiềm lực luyện được nhất ở Thiên Nam Thành! Lão sư là hội trưởng hiệp hội luyện được sư - đại sư Lý Trường Vân! Sao loại tép riu như ngươi có thể nghi ngờ?"

Sở Thiên lại cười ha ha vài tiếng: "Trình độ này của ngươi, thật sự không bằng tiểu hài tử mần mê bần đất. Cái gì mà đại sư Lý Trường Vân? Năm nay mọi người đều có thể tự xưng là đại sư. Ta thấy hần còn chưa đủ để xách giày cho ta!"

Lời này vừa nói ra, toàn trường khiếp sợ!

Lý Trường Vân là nhân vật như thế nào?

Chính là hội trưởng hiệp hội luyện được sư Thiên Nam Thành!

Chính là người có uy quyền nhất trong lĩnh vực luyện được của Thiên Nam Thành!

Sở Thiên chỉ là một người không ai biết tới, chẳng lẽ muốn cùng một lúc đắc tội với hai thầy trò này sao?

"Chờ đã, đừng vội cản người." Sở Thiên nhìn thấy Diệp Phong đang muốn nổ tung, lập tức lớn tiếng dọa người, tiếp tục nói ra những câu kinh người: "Nếu như ngươi không phục, vậy hãy quang minh chính đại thách đấu một hồi. Nếu như ngươi chuyên về luyện được thì hãy đấu được. Hãy để mọi người tận mắt nhìn thấy, ai mới là phế vật chân chính!"

Diệp Phong từ nhỏ đến lớn đều chìm đắm ở trong ánh hào quang thiên tài, tự trọng quá cao, tự phụ quá độ, sao có thể chịu đựng được loại này khiêu khích này?

"Ngươi đang tự rước lấy nhục!"

"Một câu, có dám đấu hay không?"

Diệp Phong âm dương quái khí nói: "Ta đã hiểu, bổn thiếu gia là thiên tài luyện được lóa mắt nhất Thiên Nam Thành. Ngươi đã thách thức bổn thiếu gia, bổn thiếu gia thắng ngươi là đương nhiên. Cho dù ngươi không có khả năng thắng ta, cũng có thể bởi vì khiêu chiến với ta, có thể thu hoạch được thành danh không nhỏ, chút kỹ xảo nhỏ nhỏ này, ta đã thấy nhiều rồi."

Đáng chết!

Gia hỏa này thật sự quá ghê tởm!

Mộng Oánh Oánh cảm giác bản thân mình gần như muốn nôn hết cơm ra.

"Các ngươi đã muốn tự rước lấy nhục, bổn thiếu gia đương nhiên có thể thành toàn, tuy nhiên....." Giọng điệu của Diệp Phong bắt đầu trở nên quý dị, "Trong thành này chó mèo giống như các ngươi quá nhiều, nếu mỗi người đều muốn khiêu chiến với bổn thiếu gia, không phải ta sẽ rất bận hay sao?"

Sở Thiên cười rất vui vẻ: "Ngươi muốn chơi như thế nào? Ta đều phụng bồi!"

Diệp Phong lấy ra một tấm thẻ pha lê: "Tấm thẻ này có thể ở rút được 5000 đồng vàng ở bất kỳ ngân hàng nào, ta sẽ dùng 5000 đồng vàng làm tiền đặt cược. Ta biết các ngươi khẳng định không thể lấy ra nhiều tiền như vậy, vì thế nếu các ngươi thua, ta muốn Mộng Oánh Oánh trở thành hầu gái thị tẩm

của ta, trở thành nô tài do ta sai bảo!"

"Người đừng khinh người quá đáng!" Mộng Oánh Oánh thẹn quá hoá giận, nàng bắt chấp tất cả và đưa ra quyết định, "Ta dùng thân phận nhị tiểu thư Mộng gia ký khế ước với người, nếu người có thể thắng, hãy cầm giấy khế ước nợ, tôi Thương hội Nam Vân lấy tiền là được!"

Diệp Phong không nghĩ tới Mộng Oánh Oánh lại có được sự quyết đoán như vậy: "Tốt tốt tốt, các người đã thành tâm lấy ra năm ngàn đồng vàng để trả học phí, bốn thiếu gia sẽ đại phát từ bi cần thận dạy dỗ các người!"

Năm ngàn đồng vàng đủ để khiến cho Thương hội Nam Vân lung lay sắp đổ chìm sâu vào trong vũng bùn!

Đây quả là một hồi đánh cuộc xa hoa kinh người!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Hung hăng và mặt (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Lúc này đám người xông vào một trận, một đại hán cao hai mét bước ra, cao lớn thô kệch, tóc ngắn màu đỏ, mặt đầy dữ tợn, hung thần ác sát, giống như một con gấu cường tráng, "Thú vị, thú vị, ta sẽ là người làm chứng cho các người!"

"Đây không phải là được si Hùng Thiên Diễm hay sao?"

"Trưởng lão thường vụ của hiệp hội luyện được sư!"

"Gia hỏa này tính tình nóng nảy, ngay cả hội trưởng Lý Trường Vân hán đều dám đắc tội, danh tiếng không được tốt lắm. Ca ca hán chính là tướng quân Thiên Nam Thành, nền tảng vững chắc như vậy nên không ai dám đắc tội với hán."

Có thực lực!

Biết luyện được!

Làm người ngay thẳng!

Hùng Thiên Diễm nhận làm nhân chứng, tất nhiên thích hợp nhất.

Diệp Phong mang về mặt thờ ơ: "Cũng được, đã có Hùng trưởng lão làm chứng, vậy thì không sợ có người sau khi thua sẽ quay qua quỵt nợ."

"Tất cả mọi người đều biết rõ tính tình của Hùng lão ta, từ trước tới nay luôn là người vô tư." Hùng Thiên Diễm phát ra một trận cười to giống như tiếng chuông ngân, nguyên lực màu đỏ kích động dựng lên, một trận uy áp mãnh liệt cùng với tiếng gâu gâu truyền ra từ trong cơ thể, lập tức tràn ngập ra môi trường xung quanh, "Ai dám đi ngược lại với lời đã nói, ta sẽ khiến hán ném thử lợi hại của Bạo Liệt Hùng Quyền!"

Luyện Thể đỉnh tầng thứ 9!

Còn là một cao thủ chuẩn Hồn Tinh!

Nguyên hồn của Hùng Thiên Diễm là gấu Dung Nham, kém xa với nguyên hồn là Hỏa phượng hoàng, nhưng vẫn là thuộc tính hiếm thấy. Nó vốn có Hỏa thuộc tính, ngoài ra còn mang thêm Thổ thuộc tính. Hỏa thuộc tính với lực phá hoại, có thêm Thổ thuộc tính có năng lực phòng ngự. Công thủ bao gồm nhiều mặt, thực sự không hề đơn giản, chứng tỏ sức chiến đấu không hề tầm thường.

Hùng Thiên Diễm đứng ở trung tâm của phòng luyện được, Diệp Phong và Sở Thiên đứng ở hai bên, xung quanh đều là quần chúng vây xem.

"Được rồi, quy tắc lần này rất đơn giản, bất cứ ai trong hai người, trong thời gian quy định nếu luyện chế ra được đan được tốt nhất, người đó sẽ chiến thắng! Hiện tại hãy bắt đầu lựa chọn tài liệu đi!"

Diệp Phong giống như đã nắm chắc thắng lợi: "Tài liệu mà ta muốn là, địa hỏa liên tử, xích đầu cô, chu huyết đằng, hỏa ma thảo, huân viêm hoa....."

Biệt danh của Hùng Thiên Diễm là được si.

Hùng Thiên Diễm cực kỳ si mê luyện được, sự thành tựu của hán trong luyện được, tuyệt đối có thể nằm trong bảng xếp hạng năm cao thủ giỏi nhất ở Thiên Nam Thành.

Dựa vào phương diện tài liệu, Hùng Thiên Diễm liền biết Diệp Phong chuẩn bị luyện chế nộ hỏa đan. Nộ hỏa đan là phát minh kinh điển nhất của Lý Trường Vân, mỗi năm tạo ra được lợi nhuận rất lớn, không ngờ lại truyền thụ cho Diệp Phong. Điều này có thể thấy được Lý Trường Vân rất coi trọng Diệp Phong.

Nộ hỏa đan là một loại hình đan dược tiêu hao.

Sau khi tu sĩ Luyện Thể dùng xong, trong vòng hai giờ nguyên lực sẽ tăng lên gấp đôi, nhưng sau khi hết dược hiệu, tác dụng phụ của đan dược sẽ khiến tu vi thụt lùi. Chỉ có thể sử dụng mỗi ba tháng một lần, nếu không sẽ tạo thành tổn thương vĩnh viễn.

Bản chất của loại đan dược này là thiêu đốt tiềm năng của người dùng, vì vậy nó gây tổn hại cho thân thể rất lớn, nhưng nó tuyệt đối là thứ bảo mệnh tốt, bởi vậy vẫn rất phổ biến ở trên thị trường!

Sau khi Diệp Phong nói xong danh sách tài liệu, lập tức dùng ánh mắt khiêu khích nhìn Sở Thiên: "Người chuẩn bị dùng cái gì để đấu với ta?"

Sở Thiên chớp chớp mắt: "Người đã hiểu lầm rồi, ta có nói muốn đích thân so tài với người sao?"

Diệp Phong sững sốt: "Ý người là gì? Người muốn bội ước sao?"

"Vừa rồi ta đã nói, cho dù là sư phụ người cũng không xứng xách gậy cho lão tử! Một khi đã nói như vậy, giết gà đâu cần phải dùng búa tạ? Đối phó với người, ta cần gì phải tự mình ra tay! Nhị tiểu thư, người đi thu phục người này đi."

Đối với người kiêu ngạo như Diệp Phong, hần lập tức nổi trận lôi đình: "Người dám vũ nhục ta!"

Mọi người cũng ò lên một loạt, Nhị tiểu thư Mộng gia là học trò của Trương Lập Thanh, Trương Lập Thanh là đại sư trong lĩnh vực chế phù. Mộng Oánh Oánh bất quá chỉ là một đệ tử ký danh, năng sao có thể hiểu được thuật luyện dược? Đây không phải đang hồ nháo hay sao?!

Hùng Thiên Diễm cũng cảm thấy quái dị: "Đây là một hồi đánh cuộc xa hoa với 5000 đồng vàng! Người xác định muốn làm như vậy?"

Sở Thiên nhún nhún vai nói: "Mộng Oánh Oánh đã học luyện dược với ta một đêm, đối phó với một con tép riu vẫn quá dư dả."

Lời này quả là quá kiêu ngạo!

Học thuật Luyện dược rộng lớn như thế nào?

Vô số người đã dành cả cuộc đời cũng không có được thành tựu, thiên phú và nỗ lực đều rất quan trọng. Hiện tại một người ngoài nghề, chỉ trải qua một đêm học tập, không ngờ dám tuyên bố muốn đánh bại thiếu niên thiên tài lỗi lạc nhất Thiên Nam Thành?

Đây quả thực giống như một trò đùa!

Bản thân Sở Thiên cũng chỉ tầm 16-17 tuổi mà thôi!

Mộng Oánh Oánh kìm nén sự hồi hộp và lo lắng trong lòng. Trong lòng nàng nhớ tới những gì Sở Thiên đã nói, hần sẽ cố tạo ra một cơ hội để Diệp gia thụt lùi, giúp nàng hả giận.

Hùng Thiên Diễm không còn cách nào khác: "Người muốn tài liệu gì?"

Trong lòng Mộng Oánh Oánh có chút cảm động: "Hần muốn tài liệu gì, ta sẽ dùng tài liệu đó."

Nộ hỏa đan là phát minh độc nhất vô nhị của Lý Trường Vân, việc chế tạo ra nó từ trước tới nay đều luôn được bảo mật rất chặt chẽ. Mộng Oánh Oánh làm thế nào có thể nắm giữ được kỹ xảo luyện chế nộ hỏa đan? Nếu nàng không phải luyện chế nộ hỏa đan, vậy vì sao lại muốn dùng tài liệu giống nhau như đúc?

Hùng Thiên Diễm hoàn toàn không thể đoán ra rốt cuộc đối phương muốn làm gì, nhưng hần hoàn toàn tin tưởng, hần không có lý do nào để can thiệp vào chuyện này. Vì vậy, hần đành phải ra lệnh đưa tài liệu tương tự tới hiện trường. Sau khi hai bên đã chuẩn bị sẵn sàng, Hùng Thiên Diễm lập tức đưa ra một chiếc đồng hồ cát.

"Bắt đầu đi!"

Đồng hồ cát sẽ chảy hết sau khoảng 30-40 phút.

Thời gian hạn định để luyện đan, không thể nghỉ ngơi là tăng thêm khó khăn.

"Hừ, phế vật, nhìn kỹ! Hôm nay ta sẽ khiến cho các người biết được sự chênh lệch gọi là gì, để người biết hành vi của bản thân mình ngu xuẩn bao nhiêu!"

Trong khi Diệp Phong nói, hần đồng thời lấy ra một cái đan lô. Lô đan này cao tầm ba thước, khắp thân đều phủ màu vàng tím, che kín những phù văn phức tạp, hơn nữa còn có bốn con ma thú quần quanh, phát ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt, vừa nhìn thấy đã biết đó không phải là vật bình thường.

Quyển 1 - Chương 12-2: Hung hăng và mặt (2)

"Đây là Tứ Thú Tử Kim Lô!"

"Đan lô đại sư Lý Trường Vân thường dùng khi còn trẻ!"

"Loại đan lô này luyện chế ra đan dược cấp 1, độ tinh khiết và xác suất thành công đều được tăng lên rất nhiều."

"Diệp Phong vốn là thiên tài luyện dược Thiên Nam Thành, hiện tại có bảo vật phụ trợ như vậy, quả thực giống như hổ thêm cánh!"

"....."

Nơi này có rất nhiều luyện dược sư, khi nhìn thấy Tứ Thú Tử Kim Lô, tất cả đều rất hưng phấn. Đây chính là bảo vật nổi danh hàng đầu trong giới luyện dược Thiên Nam Thành!

Hùng Thiên Diễm cũng không ngờ lão quý họ Lý kia sẽ tặng đan lô giá trị vạn kim cho Diệp Phong. Trái lại, Mộng Oánh Oánh lấy ra một cái đan lô bằng đồng, mộc mạc, kiểu dáng bình thường. Đây căn bản là đan lô bình thường được trang bị ở trong phòng luyện dược.

Đầu như thế nào đây?

Hùng Thiên Diễm lắc đầu.

Mộng Oánh Oánh không những dùng đan lô đơn sơ, xử lý tài liệu cũng cực kỳ mới lạ. Nàng lấy từng tài liệu ra, thật cẩn thận nghiền nát chúng đi.

Diệp Phong thuận thực mở ra địa hỏa, địa hỏa cực nóng phun trào ra ngoài, nháy mắt bao phủ đan lô màu vàng. Tay phải của hắn quét một cái, tất cả tài liệu lần lượt mở tung ra, sau đó đều biến thành bột phấn, bay lá tả xuống. Tay trái của hắn vung lên, nguyên lực phun trào ra ngoài, đan lô màu vàng bay tới giữa không trung và đảo qua một vòng, toàn bộ tài liệu đều bị hút vào trong.

Đan lô màu vàng vững vàng dừng lại ở giữa ngọn lửa, bắt đầu xoay tròn với tốc độ đồng đều, đảm bảo nhiệt độ phân bố rất đều. Khi luyện dược trận bắt đầu kích hoạt, bên trong truyền ra những tiếng nổ vang, hương dược ngay lập tức truyền khắp bốn phía.

Luyện dược đã bắt đầu rồi!

"Tốt!"

"Đẹp quá!"

Mọi người sôi nổi reo hò!

Diệp Phong dùng hai tay bảo vệ đan lô, vững vàng không chế tiến độ luyện chế. Nộ hỏa đan là một loại đan dược rất khó luyện chế, bởi vì tài liệu đều là hỏa thuộc tính cuồng bạo, chỉ cần lơ đãng sẽ lập tức mất không chế dẫn tới nổ lò, vì vậy cần phải cực kỳ cẩn thận.

Diệp Phong đã luyện chế mười phút, hương dược nồng đậm tràn ngập bốn phía, kỹ xảo hoa lệ không dứt, mọi người đều kinh ngạc cảm thán từng đợt giống như thủy triều lên xuống.

Lúc này, Mộng Oánh Oánh rốt cuộc cũng bắt đầu luyện chế, sau khi nàng bình ổn đan lô xong thì bắt đầu dùng nguyên lực để kích hoạt luyện dược trận, không hề có bất luận hương thơm hay kỹ xảo đặc biệt nào, trước sau đều chỉ có phóng thích nguyên lực với tần suất không đổi, thúc giục luyện dược trận.

"Mộng gia Nhị tiểu thư nhất định thua rồi."

"Sao nàng có thể là đối thủ của Diệp tiểu thiếu gia?"

"Đúng vậy, bất luận là thực lực, kỹ xảo, dụng cụ, nàng đều rõ ràng thua lớn."

Mọi người sôi nổi nghị luận, thời điểm không ai chú ý tới, Mộng Oánh Oánh đột nhiên ngừng luyện chế, nàng mở đan lô ra, lấy ra một viên đan dược màu đỏ nhạt gần như trong suốt: "Ta đã luyện thành!"

Toàn trường kinh ngạc cảm thán!

Đây là tình huống gì vậy?

Mộng Oánh Oánh thật sự dẫn đầu trong việc tạo thành đan dược?

Toàn bộ quá trình không có gì thú vị, hơn nữa nàng chỉ dùng có hơn mười phút?

Diệp Phong từ xa nhìn thấy màu sắc đan dược trong tay Mộng Oánh Oánh, lập tức lạnh lùng cười rộ lên. Nộ hỏa đan có màu đỏ, đỏ đậm là hạ phẩm, đỏ tím là trung phẩm, đỏ màu máu là thượng phẩm, vật trong suốt này là gì? Căn bản chỉ là rác rưởi!

Loại phế vật này luyện đan không nỗ lực đã xem như là kỳ tích, trời mới biết được nàng luyện chế ra chính là rác rưởi gì!

Hơn mười phút sau.

Đồng hồ cát sắp chảy hết.

Diệp Phong quát to: "Lên!"

Đan lò màu vàng bắn ra một viên đan dược đỏ đậm.

Diệp Phong vốn dĩ nhiều lần chỉ luyện chế ra được nộ hỏa đan màu đỏ tím, lúc này đây hiển nhiên đã vượt xa người thường, đan dược đã vượt qua trung phẩm, nằm giữa thượng phẩm và trung phẩm. Hắn dùng thái độ của người thắng cuộc nhìn Sở Thiên: "Các người đã thua!"

Sở Thiên lắc đầu: "Chưa so sánh, nói ra còn quá sớm."

Diệp Phong bắt đầu cười ha ha: "Tốt, tốt, tốt! Để người tâm phúc khâu phục, thỉnh Hùng trưởng lão giám định phẩm chất hai viên đan dược! Ta tin tưởng với năng lực của Hùng trưởng lão, liếc mắt một cái là có thể phân biệt được chất lượng của chúng."

Một người là tu sĩ Luyện Thể tầng thứ 9, lại là luyện dược sư có kinh nghiệm phong phú, đan dược ẩn chứa năng lượng mạnh hay yếu, phẩm chất tốt hay xấu, đúng thật chỉ cần liếc mắt một cái liền có thể đoán ra.

Hùng Thiên Diễm trước hết xem xét nộ hỏa đan của Diệp Phong, sắc mặt ngưng trọng, gật gật đầu nói: "Đây thật sự là nộ hỏa đan có chất lượng ưu tú, độ tinh luyện cao, tạp chất cực ít. Năng lượng trong đó đủ mạnh, đủ để kích phát nguyên lực của tu sĩ Luyện Thể, trong khoảng thời gian ngắn bộc phát ra thực lực gấp đôi!"

Toàn trường ồ lên một mảnh!

Dược sư Hùng Thiên Diễm đã nói như thế, vậy khẳng định là sẽ không giả!

Diệp Phong tuổi còn trẻ đã có thể luyện chế nộ hỏa đan gần cấp thượng phẩm, đây xác thật là một điều phi thường. Hắn kiêu ngạo như thế, đúng là sự kiêu ngạo đáng tiền!

Mặc dù trong lòng Hùng Thiên Diễm không hy vọng Diệp Phong có thể thắng, nhưng sự thật nằm ở trước mắt nên hắn không thể không tiếp thu. Đối với đan dược Mộng Oánh Oánh luyện chế ra, Hùng Thiên Diễm thật sự không có hy vọng gì.

Mộng Oánh Oánh chủ động đưa đan dược lên.

Hùng Thiên Diễm đặt ở trong lòng bàn tay, đơn giản cảm ứng một hồi.

Đột nhiên, đồng tử của Hùng Thiên Diễm co rút lại, cả người bất chợt chấn động. Biểu hiện của hắn thay đổi từ bình tĩnh, đến khiếp sợ, cuối cùng biến thành kinh hãi, sau đó đại ra mấy giây, rốt cuộc khó khăn nói một lời, "Ta nghĩ thắng bại đã rất rõ ràng!"

Diệp Phong không để ý tới biểu tình của Hùng Thiên Diễm, dương dương tự đắc nói: "Còn phải nói ra sao? Hai phế vật này khiêu chiến bốn thiếu gia, đơn giản là tự rước lấy nhục. Đục rồi, xin hãy đem giấy khế ước nợ cho ta, năm ngàn đồng vàng này, bốn thiếu gia vui lòng nhận cho!"

Hùng Thiên Diễm rống giận: "Câm miệng!"

Mọi người đồng thời sợ hãi ngậy người.

Diệp Phong cũng đứng sò tại chỗ.

Hùng Thiên Diễm chậm rãi giơ viên đan dược màu đỏ nhạt nửa trong suốt lên, hít thở một hơi thật sâu: "Đan dược này, đây là lần đầu tiên trong đời ta được nhìn thấy nó, hoàn mỹ nhất, không tí vết nứt, xuất sắc nhất, trình độ tinh luyện gần như 100%, hầu như không có chút tạp chất nào. Hơn nữa, năng lực hấp thu tài liệu cực kỳ hoàn mỹ, không gây ra chút lãng phí nào, quả thực có thể nói là cực phẩm!"

Bùm!

Toàn trường chấn động!

Hùng Thiên Diễm là nhân vật kiểu gì?

Không ngờ đưa ra đánh giá cao như thế!

Hùng Thiên Diễm tiếp tục nói: "Ta có thể cảm giác được, đây không phải là nộ hỏa đan. Mặc dù hai loại đan dược này có năng lực tương tự nhau, nhưng rõ ràng tồn tại sự khác biệt. Cường độ năng lượng của đan dược này cao hơn nộ hỏa đan. Ta nói một cách rất tự tin, đây là một loại đan dược hoàn toàn khác, được dùng nguyên lực trần cực kỳ vượt trội mới có thể luyện chế ra được! Loại luyện dược trần này càng ưu tú hơn so với luyện dược trần dùng để luyện chế nộ hỏa đan của Lý Trường Vân!"

Mọi người có cảm giác trời đất quay cuồng một trận!

Đây là sự thật chăng?

Không ngờ một nữ hài có thể nắm giữ được luyện dược trần còn ưu tú hơn cả hội trưởng hiệp hội luyện dược sư!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Tự rước lấy nhục (1)

Edit & Dịch: Emily Ton.

Hùng Thiên Diễm là một dược sư nổi danh, khi nhìn thấy loại đan dược mới, khó tránh khỏi nhiệt huyết sôi trào. Hắn gấp không chờ nổi muốn biết loại đan dược này có công hiệu như thế nào, bởi vậy nói với Mộng Oánh Oánh: "Ta muốn mời Mộng tiểu thư giới thiệu một chút về loại đan dược mới này!"

Mộng Oánh Oánh nào biết bản thân mình đã luyện chế ra đan dược gì?

Sở Thiên tùy thời đứng ra nói: "Đây gọi là xích liên đan, hiệu quả đan dược cũng giống như nộ hỏa đan gì đó, nhưng hiệu quả kéo dài và mạnh hơn. Ngoài ra, tác dụng phụ của xích liên đan tương đối rất nhỏ, sau khi dược hiệu kết thúc, thân thể sẽ rất mệt mỏi, chỉ cần nghỉ ngơi mấy ngày là có thể khôi phục, không tổn hại tới căn cơ, càng không khiến tu vi thực lùi." "

Hùng Thiên Diễm khiếp sợ sâu sắc!

Quả thực có thể nháy mắt hạ gục nộ hỏa đan qua mười con phố!

Tác dụng phụ của nộ hỏa đan gây tổn thương rất lớn đối với thân thể, thậm chí sẽ khiến cho tu vi thực lùi, thậm chí có người không thể sống được, ai sẽ nguyện ý trả giá đại giới như vậy? Xích liên đan một khi được đẩy ra thị trường, vậy nộ hỏa đan sẽ còn có chỗ nữa sao?

Nghiên cứu đặc ý nhất của Lý Trường Vân, không ngờ không chịu nổi một kích như thế, chỉ sợ toàn bộ giới luyện dược sư đều sẽ bị chấn động!

Hùng Thiên Diễm có cảm giác máu đang bị thiêu đốt hùng hực, Mộng Oánh Oánh cũng có thể luyện chế ra đan dược có phẩm chất siêu phẩm như thế. Vậy thiếu niên thân bí kia sẽ khủng bố bao nhiêu?

"Người thắng cuộc trong trận tỷ thí này, không cần ta phải tuyên bố rõ ràng lần nữa!" Hùng Thiên Diễm tự mình giao chiếc thẻ của Diệp Phong cho Mộng Oánh Oánh, "Tiểu thư Mộng Oánh Oánh vẫn còn trẻ tuổi, không ngờ có thể luyện chế ra dược đan dược ưu tú như thế, lão Hùng cảm thấy khâm phục vô cùng, xin hãy nhận lấy chiến lợi phẩm"

"Không có khả năng!"

"Các ngươi đang thông đồng diễn kịch!"

Diệp Phong không thể nào tiếp thu kết quả như vậy, nổi trận lôi đình rống giận.

Hùng Thiên Diễm vừa nghe lập tức nổi giận: "Lão tử Hùng Thiên Diễm quang minh lỗi lạc, loại hành động ti tiện cũng chỉ có người Diệp gia các ngươi thích làm! Nếu như ngươi không phục, cứ việc đem đan dược này tới chỗ Lý Trường Vân giám định. Nếu như lão tử phán đoán sai, lão tử sẽ chặt đầu xuống tặng cho ngươi làm bồn cầu."

Hai mắt Diệp Phong đỏ bừng: "Các ngươi nhất định đang liên kết với nhau để lừa gạt ta! Nếu không, phế vật này sao có thể thắng ta? Chuyện này không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Các ngươi nhất định đang lừa gạt ta!"

Mất tiền không quan trọng!

Chuyện này là đã kích quá lớn đối với hắn!

Hùng Thiên Diễm giận dữ: "Ngươi không cần quá đáng! Chẳng lẽ người Diệp gia không thua nổi hay sao?!"

"Ta không có khả năng sẽ thua!" Diệp Phong thịnh nộ mất đi lý trí: "Ta muốn quyết đấu với ngươi! Có bản lĩnh thì đánh với ta một trận! Phế vật vĩnh viễn là phế vật! Nếu không có âm mưu quỷ kế, ngươi không có khả năng thắng được ta!"

Mộng Oánh Oánh đầu óc trở nên nóng nảy: "Quyết đấu thì quyết đấu! Ta không sợ ngươi!"

Hùng Thiên Diễm chuẩn bị ngăn cản lại.

Thực lực của Diệp Phong là Luyện Thể đỉnh tầng thứ ba, dựa theo quy củ của Trương Lập Thanh, trước mười tám tuổi có thể đạt tới Luyện Thể tầng thứ ba, đều có tư cách trở thành đệ tử thân truyền. Mộng Oánh Oánh vẫn luôn là một đệ tử ký danh, chứng tỏ thực lực của nàng căn bản chưa đạt tới Luyện Thể tầng thứ ba!

Sở Thiên Lôi bỗng ngưng một cái, nói một cách vô trách nhiệm: "Không cần lo, cứ để bọn họ đấu với nhau đi!"

Diệp Phong vọt mạnh vài bước, rống giận nhào tới, song quyền nổi lên ánh sáng nguyên lực màu trắng nhạt!

Thất bại trước Mộng Oánh Oánh trong thuật luyện đan, hẳn tuyệt đối không thể tiếp thu sự thật!

Vậy thì dùng nắm đấm để đòi lại mặt mũi đi, hôm nay dù không đánh chết Mộng Oánh Oánh, cũng phải đánh cho nàng tàn phế!

Trong Thiên Nam Thành, tuyệt đối không cho phép xuất hiện thiên tài luyện được ưu tú hơn hắn!

Diệp Phong không giữ lại chút nào, ngưng tụ toàn bộ lực lượng, một quyền đánh về phía Mộng Oánh Oánh!

Kẻ hèn luyện thể tầng thứ hai!

Nàng sao có thể trốn được?

Đi tìm chết đi! Đi tìm chết cho ta!

Diệp Phong đã chịu đả kích quá lớn, tâm lý hoàn toàn sụp đổ, mất hết lý trí, phương pháp duy nhất có thể khiến hắn thoát khỏi bóng ma, chính là xử lý Mộng Oánh Oánh.

"Chậm như vậy!"

"Ngươi mới là phế vật!"

Mộng Oánh Oánh nững nịu một tiếng, cả người nổ rộ ánh sáng nguyên lực, cẳng chân tinh tế nhìn như nhu nhược, dùng một tốc độ cực nhanh nâng lên, đá ra vèo một tiếng.

Diệp Phong hoàn toàn không hề chuẩn bị phòng thủ, trực tiếp bị đá vào phía trên bụng nhỏ, bay ra giống như một cái bao tải, đáp xuống mặt đất cách đó ba mét, ngã xuống giống như chó ăn phân!

"Oa! Một chiêu đá chó rất đẹp!" Sở Thiên cực kỳ khoa trương hét to, quơ chân múa tay hoan hô: "Mộng Oánh Oánh thắng!"

Mộng Oánh Oánh cũng ngây ngẩn cả người.

Ta thắng?

Không thể nào!

Ta thật sự thắng!

Sở Thiên xông lên, túm tay nhỏ của Mộng Oánh Oánh, giơ lên cao cao, lớn tiếng hét lên với mọi người xung quanh: "Đồ mắt mù ngu xuẩn, dám nói Mộng Oánh Oánh là phế vật! Dám đứng ra đây!"

Đại não Mộng Oánh Oánh đã hoàn toàn chấp mạch.

Ngay cả Hùng Thiên Diễm ở bên trong đám người cũng đều sợ ngây người.

Thực lực của Mộng Oánh Oánh lại mạnh như vậy!

Một cú đá kia, công lực ít nhất cũng đạt luyện thể tầng thứ tư, đúng không? Hơn nữa không phải vừa mới bước vào Luyện Thể tầng thứ tư, mà là trạng thái Luyện Thể đỉnh tầng thứ tư!

Mười sáu tuổi, đạt tới luyện thể đỉnh tầng thứ tư!

Loại thiên phú tu luyện này, phóng nhãn ra toàn bộ Thiên Nam Thành, tuyệt đối là trình độ hạng nhất, hơn nữa Mộng Oánh Oánh còn có được "thiên phú" luyện được có khó có thể tin!

Ai còn dám nói nàng là phế vật?

Ai còn dám nói nàng là bình hoa?

Ai còn dám xem thường Nhị tiểu thư Mộng gia?

Ánh mắt mọi người dần dần chuyển biến, thể hiện cả sự tôn kính lẫn sợ hãi.

Mộng Oánh Oánh có một loại cảm giác như mình đang mơ, ủy khuất và tự ti nhiều năm như vậy, đột nhiên một sớm đều bị cuốn trôi. Đôi mắt nàng có chút ướt át, rất muốn khóc, nhưng không muốn bị mất mặt, vì vậy nàng cắn chặt hàm răng, không cho nước mắt chảy ra!

Bao nhiêu người xem thường nàng?

Bao nhiêu người cảm thấy nàng là bình hoa!

Nhưng hôm nay, nàng đã tự hào đứng trên cao!

Nàng dùng hành động thực tế nói cho mọi người biết, nàng không phải là phế vật bình hoa!

Đương nhiên, hết thảy này đều do một tay thiếu niên thần bí kia tạo thành!

Khi Mộng Oánh Oánh còn đang thất thần, Diệp Phong đột nhiên bò dậy, đầu tóc bay tán giống như kẻ điên, rút từ bên hông ra một thanh kiếm: "Ta muốn giết ngươi!"

Lưỡi kiếm sắc lạnh, bỗng nhiên đâm tới!

Hùng Thiên Diễm lúc này hoàn toàn nổi giận: "Thật sự dám xem lão tử không tồn tại sao?!"

Nguyên Hồn bất chợt phóng thích, một quyền dừng ở trước ngực Diệp Phong, bạch y hoa lệ trong khoảnh khắc bị đốt cháy đen, hắc kên thảm ngã xa mấy trượng, ít nhất hơn chục cái xương bị gãy, phun ra một mồm đầy máu tươi, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

"Thiếu gia!"

Hai tên lính đánh thuê cuồng quít kéo Diệp Phong đi, sau khi kiểm tra thương thế của hắn, mặt mày lập tức giống như màu đất. Một quyền của Hùng Thiên Diễm chấn vỡ mấy kinh mạch chủ yếu, cho dù thương thế khỏi hẳn, tu vi sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí lưu lại di chứng nghiêm trọng.

Trái tim Diệp quân gia giống như tro tàn!

Diệp Phong nếu như bị phế đi một nửa, hắn ta còn có địa vị nữa sao?

"Diệp gia sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Ồn ào! Lăn!" Hùng Thiên Diễm một chương tát bay Diệp quân gia. Hùng Thiên Diễm quả nhiên giống như tin đồn, tính tình nóng nảy, vô cùng bá đạo, không sợ đắc tội bất luận kẻ nào, "Các ngươi quay về nói với Diệp Hùng, Thiên Nam Thành không phải là của Diệp gia, nói hắn thu liễm một chút. Ngoài ra, con của hắn là do ta phế, muốn báo thù, cứ việc tìm ta, đừng liên lụy tới những người khác!"

Hai tên lính đánh thuê cuồng quít thoát khỏi hiện trường.

Mộng Oánh Oánh thấy vậy cảm thấy có chút áy náy: "Đại thúc Hùng Thiên Diễm, thực xin lỗi, chúng ta hại ngài đắc tội với Diệp gia."

"Ha ha ha, nói vớ vẩn!" Hùng Thiên Diễm cười ha ha vài tiếng: "Ta cũng không phải lần đầu tiên chọc tới Diệp gia, vì vậy đắc tội cũng không sao. Ta có một lời thỉnh cầu, hy vọng các ngươi có thể suy xét một chút."

"Chúng ta đương nhiên tận lực giúp đỡ."

Khuôn mặt thô kệch của Hùng Thiên Diễm hiện lên sự nghiêm túc, ánh mắt nóng rực nhìn Sở Thiên: "Ta muốn báai ngươi làm vi sư!"

Mộng Oánh Oánh há lớn miệng kinh ngạc!

Hùng Thiên Diễm là nhân vật kiểu gì?

Là trưởng lão thường vụ của hiệp hội luyện dược sư, lão bản thị trường luyện dược Thiên Nam, ca ca hắn là tướng quân Thiên Nam Thành, là người mang rất nhiều danh hiệu. Hắn muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, muốn địa vị có địa vị, muốn thực lực có thực lực, không ngờ ở trước mặt mọi người muốn làm đệ tử của Sở Thiên!

Quyển 1 - Chương 13-2: Tự rước lấy nhục (2)

Loại chuyện như thế này người bình thường không thể làm được.

Ai từng gặp qua một phú ông nổi tiếng cong lưng uốn gối trước một kẻ lang thang, ăn nói khép nép như một con lừa?

Đối với tình huống thế này, tạm thời đừng nói tới hợp lý hay không, chỉ cần khí phách này cũng đáng để ngưỡng mộ rồi!

Hùng Thiên Diễm đứng như biệt hiệu Dược Sĩ, cực kỳ si mê đối với luyện dược. Sở Thiên chỉ dạy cho Mộng Oánh Oánh trong một đêm mà có thể luyện chế ra cực phẩm đan dược xích liên đan như vậy, chắc chắn có chỗ hơn người. Người tài giỏi trở thành vi sư, tuổi tác không thành vấn đề!

"Ta không nhận đồ đệ."

Khi Sở Thiên đối mặt với những nhân vật cấp bậc giống như Hùng Thiên Diễm, gần như không hề suy nghĩ liền dứt khoát cự tuyệt, một lần nữa lại khiến trái tim mọi người chấn động!

Hùng Thiên Diễm không những không tức giận, ngược lại càng cảm thấy Sở Thiên không giống người thường!

Hắn nôn nóng gãi gãi đầu: "Người không thể suy xét hay sao? Xem như người mời một bảo tiêu miễn phí ở bên người, người phải biết rằng, người đã đắc tội với người Diệp gia!"

"Không cần, ta khẳng định sẽ không nhận đồ đệ, người vẫn nên tìm cao nhân khác đi, chuyện này không có thương lượng." Sở Thiên lắc đầu, vỗ vỗ Mộng Oánh Oánh bên cạnh: "Người Diệp gia rất nhanh sẽ tới trả thù, chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này đi."

"Chờ đã, ta rất chân thành!"

"Ta sẽ trả học phí, muốn bao nhiêu cũng được!"

Dưới vô số ánh mắt kinh ngạc và cảm thán, Sở Thiên không hề nhìn lại, mang theo Mộng Oánh Oánh rời khỏi thị trường luyện dược.

Sau khi rời đi, Mộng Oánh Oánh nói: "Hùng đại thúc là người rất tốt, hơn nữa cũng rất lợi hại, nếu như hắn trở thành đồ đệ của người, đối hai bên đều có lợi."

Sở Thiên lắc đầu: "Ta không thích sự kiểm chế, hơn nữa việc truyền giáo là tùy vào duyên phận, tâm tình tốt sẽ chỉ điểm một chút, tâm tình không tốt thì dùng một chân đá văng đi, lúc đó mới phù hợp với tác phong của ta. Đối với quan hệ thầy trò? Thôi, bỏ đi! Nếu như ta thật sự muốn nhận đồ đệ, đừng nói hắn chưa đạt tới cảnh giới Hồn Tinh, cho dù thật sự là một tu sĩ Hồn Tinh Cảnh thì sao?"

Tu sĩ Hồn Tinh đều luôn cao cao tại thượng, là người không hề khiến vạn chúng chú mục.

Sở Thiên dường như không để vào trong mắt một chút nào, Mộng Oánh Oánh bắt đầu dĩ trợn trắng mắt, không nói thêm gì nữa. Nàng móc từ trong túi ra tám thẻ năm ngàn đồng vàng, cảm giác như tất cả giống như đang nằm mơ. Cho dù chia cho Sở Thiên một nửa, nàng vẫn còn lại 2500 đồng vàng, cũng là một số tiền khổng lồ.

Hai người về đến nhà.

Ngay ngưỡng cửa, một lão già gầy gò xương naked áo vải bố vội đi tới đón: "Nhị tiểu thư sao giờ mới trở về, đại tiểu thư lo lắng gần chết."

"Triệu quản gia, ông nói gì vậy? Tỷ tỷ đã biết?"

Triệu quản gia thở dài một hơi thật mạnh: "Nhị tiểu thư của tôi, lúc này ngài thật sự đã hơi quá. Tin tức Trương đại sư khai trừ ngài đã được lan truyền, đại tiểu thư vốn dĩ muốn đi tìm ngài để nghe giải thích, kết quả đã gặp người ở trong phòng ngài một đêm cũng không thấy ngài trở về."

"Ta đi giải thích với tỷ tỷ!"

Triệu quản gia cười khổ nói: "Ngài không biết, lúc này đại tiểu thư thật sự rất thất vọng và rất tức giận."

Mộng Oánh Oánh dậm chân một cái: "Vậy ông hãy tránh ra đi! Ta phải đi giải thích rõ ràng mới được! Tỷ ấy sẽ hiểu ta!"

Một nam tử trung niên mặc áo giáp bước ra từ đại môn, dài mặt nói: "Đại tiểu thư có lệnh, sau khi Nhị tiểu thư trở về, trước tiên sẽ bị nhốt trong phòng

một ngày!"

"Mông hộ vệ, ngươi nói gì vậy?"

"Đây là nguyên lời của đại tiểu thư."

"Đừng lo, ta sẽ gặp tỷ tỷ trước!"

"Rất xin lỗi, ta chỉ chấp hành mệnh lệnh của đại tiểu thư!"

Mông hộ vệ vẫn giữ khuôn mặt lạnh băng, không biểu lộ chút lòng trắc ẩn.

Hai thị nữ đi tới hai bên người Mộng Oánh Oánh, nhẹ giọng khuyên bảo: "Nhị tiểu thư, Mông hộ vệ phụng mệnh hành sự, không thể vi phạm mệnh lệnh, ngài vẫn nên theo chúng ta đi đi."

"Được rồi, được rồi! Biết rồi!" Mộng Oánh Oánh có chút sợ hãi đối Mông hộ vệ, buồn bực dậm chân một cái: "Ta đi là được, thật cứng nhắc!"

Mộng Oánh Oánh bị mang đi giam cầm.

Mông hộ vệ không rời đi, hần quay qua nhìn Sở Thiên, sắc mặt không tốt nói: "Ngươi là người do Nhị tiểu thư mang về, đúng không? Đại tiểu thư muốn gặp ngươi!"

Mông hộ vệ là đội trưởng hộ vệ Mộng gia, có được thực lực Luyện Thể tầng thứ bảy, nhìn chung trong toàn bộ Thiên Nam Thành, đó cũng là trình độ đứng đầu. Người này rất trung thành và tận tâm đối Mộng gia. Sở Thiên không phải là đối thủ của Mông hộ vệ, muốn chạy cũng chạy không thoát, nếu như đại tiểu thư muốn triệu kiến hần, vậy cứ thử đi xem sao.

Mông hộ vệ dẫn đường, bọn họ đi vào một hoa viên nhỏ.

"Vào đi!"

Tư thế này dường như có chút không thích hợp, đại tiểu thư hình như định gặp mặt riêng hần? Sở Thiên sờ sờ mũi mình, không suy nghĩ quá nhiều, lập tức đi vào.

Hoa viên nhỏ có phong cách yên tĩnh thanh bình, ở giữa có một cái đình tinh tế nhỏ xinh.

Có một nữ tử bạch y cao gầy, tướng mạo có phần tương tự như Mộng Oánh Oánh, một bộ bạch y bằng lụa mỏng, khiến nàng trông giống như đặt mình ở trong sương mù, lảng lảng đứng ở trong đình, giống như một bức họa tuyệt mỹ, khiến hoa thom cỏ lạ thất sắc, khiến người không thể không thất thần.

Mái tóc của Đại tiểu thư đen nhánh được chải chuốt rất tỉ mỉ, đoan trang mỹ lệ, cao quý vững vàng, da thịt trắng như tuyết, chân dài thẳng tắp, cặp mông đầy đặn, tràn ngập phong thái quyền rũ trường thành, từ giữa chân mày toát ra một loại nữ nhân cường thế.

Sở Thiên dùng ánh mắt thường thức đánh giá đại tiểu thư một lượt.

Tuyệt sắc, tuyệt sắc!

Tỷ muội này đều là cực phẩm nhân gian.

Đêm hôm trước, hần chỉ nghe thấy tiếng, không thể nhìn thấy người, giọng nói kia đã khiến trái tim người ngửa như bị mèo cào, hôm nay nhìn thấy con người thật của Mộng Kinh Vũ, quả nhiên là tướng mạo khuynh quốc khuynh thành, đẹp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của hần!

Ngoài ra, nàng có dáng người hoàn mỹ nhất trong tất cả mỹ nhân, thành thực nhất, mê người nhất. Với bộ ngực tuyệt vời, cặp mông tròn trịa như trăng, đôi chân dài câu hồn, đều phát ra mị lực quyền rũ trường thành.

Mộng Oánh Oánh giống như một hài tử mới lớn, tính cách ngây ngốc, đầu óc ngây thơ đơn thuần, bởi vậy ở bên nàng ấy có cảm giác rất nhẹ nhàng thoải mái. Nàng ấy so với Mộng Kinh Vũ, có vẻ thiếu một chút nữ tính.

Nam Cung Vân cũng có thể nói tuyệt sắc, nhưng tính cách cực kỳ đanh đá điêu ngoa, trong khi Mộng Kinh Vũ có khí chất cao quý tao nhã đoan trang, có thể kích phát ham muốn chinh phục vốn có của người nam nhân.

"Hừ!"

"Ngươi nhìn đủ chưa?"

Một giọng nói tràn ngập từ tính vang lên ở bên tai.

Trong ánh mắt Đại tiểu thư hiện lên một sự chán ghét sâu sắc!

Sở Thiên ý thức được mình có chút đường đột, tâm tình đại tiểu thư dường như không tốt lắm, hần không muốn gặp rủi ro, lập tức giả bộ chấp tay: "Tiểu

nhân là Sở Thiên, gặp qua đại tiểu thư. Xin hỏi đại tiểu thư có chỉ thị gì?"

Mộng Kinh Vũ hừ một tiếng.

Ảnh tượng đầu tiên đã cực kỳ kém cỏi.

Gia hỏa này cho dù rất trắng trẻo anh tuấn, nhưng đều không có gì tốt!

Mộng Kinh Vũ lạnh giọng hỏi: "Người tốt cuộc có lai lịch gì, người rắp tâm tiếp cận Oánh Oánh là vì cái gì?!"

"Đại tiểu thư, ngài nói như vậy không đúng rồi, Nhị tiểu thư mang ta vào Mộng gia, sao đại tiểu thư có thể nói là ta tiếp cận nàng ấy? Đối với lai lịch của ta, đại tiểu thư đi hỏi nàng ấy sẽ biết, điểm này không cần phải giải thích quá nhiều."

Sở Thiên cố gắng biểu hiện sự khiêm tốn, nhưng sự thật chứng minh đó là một điều rất khó làm được, một người khinh cuồng ngả ngón từ trong xương cốt thật sự rất khó có thể che giấu.

Đại tiểu thư càng cảm thấy người này thật giả dối!

Một nữ nhân mười sáu tuổi có thể gánh vác gia nghiệp trong thời điểm nguy cơ, có đủ can đảm vực lại Thương hội Nam Vân lung lay sắp đổ, nếu nói nàng không có chút năng lực nào, đó là không có khả năng. Ánh mắt Mộng Kinh Vũ cực kỳ ác độc, gần như chỉ liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra được, Sở Thiên không phải là hạng người nô bộc.

Hắn tới gần Mộng Oánh Oánh, khó bảo toàn không cất giấu lòng muông dạ thú!

Cặp mắt mỹ lệ động lòng người, lập tức tràn ngập địch ý mãnh liệt.

Sở Thiên cực kỳ bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Chẳng trách Đại tiểu thư muốn gặp riêng hắn.

Tư thế này hoàn toàn là tới hưng sư vấn tội!

~~~~Hết chương 13~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 14-1: Đại tiểu thư tức giận xấu hổ (1)

Mộng Kinh Vũ bao phủ một luồng khí mãnh liệt bức người, dùng một loại miệng lưỡi trách cứ nghiêm khắc như lưỡi kiếm xuyên băng: "Oánh Oánh có bản tính lương thiện đơn thuần, hiện tại đang trong tuổi nổi loạn, tràn đầy lòng hiếu kỳ, khó tránh khỏi bị chút hoa ngôn xảo ngữ của người lừa gạt. Người dám gây ta bất luận chuyện gì khác người, khiến Oánh Oánh chịu một chút thương tổn, dù ta có đánh đổi tất cả, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người!"

Sở Thiên không làm chuyện gì trái với lương tâm, không hổ thẹn với lương tâm, cao giọng nói: "Tuyệt đối chỉ là hiểu lầm, ta thật sự không làm sự tình gì thương thiên hại lý."

Mộng Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng: "Ta đây hỏi người, có phải người mang theo Oánh Oánh qua đêm bên ngoài hay không?"

Sở Thiên biết việc này không thể nào dấu diếm: "Có thể nói như thế, không sai!"

Bộp!

Tay vịn ghế gỗ bị bóp nát!

"Người còn dám nói người chưa làm gì?" Trên khuôn mặt đoan trang tuyệt mỹ của Mộng Kinh Vũ, xuất hiện sự phẫn nộ khó có thể ức chế: "Vì sao người mang Oánh Oánh ra ngoài? Đã làm chuyện gì rồi?"

Sở Thiên đứng lý hợp tình nói: "Chúng ta bắt quá chỉ đi kiếm tiền mà thôi, nhị tiểu thư hiếm khi có được ý tưởng gây dựng sự nghiệp, ngài làm tỷ tỷ chẳng lẽ không nên cổ vũ hay sao?"

Mộng Kinh Vũ sẽ tin một lời nói dối trắng trợn thế này?

Muội muội như thế nào, nàng còn không hiểu rõ hay sao?

Nhất định là do ác tặc này lừa gạt Oánh Oánh, lợi dụng sự háo hức của nàng ấy, lừa nàng ấy đi ra bên ngoài!

Trên gương mặt khuyên quốc khuyên thành, bởi vì phần nộ nên đã đỏ ửng, bộ ngực no đủ càng giống như gợn sóng phập phồng, thật ra đẹp không gì sánh được. Bộ dáng tức giận này của nàng càng có vẻ nữ tính hơn khi nữ nhân nói cười: "Đám cãi lại! Ta cho ngươi một cơ hội nữa, nếu ngươi vẫn không nói thật, hoặc dám đầu điểm nữa câu, ta tuyệt đối không sẽ tha nhẹ cho ngươi!"

Thái độ của Đại tiểu thư trở nên càng thêm nghiêm khắc.

Tuy nhiên, thái độ không phân biệt tốt xấu, thay vào đó liên tục ép hỏi, khiến Sở Thiên có chút khó chịu.

Vị đại tiểu thư này, từ lúc bắt đầu khuôn mặt đã đen lại, trực tiếp xem Sở Thiên trở thành người xấu, điều này còn bảo hấn giải thích như thế nào?

"Theo đại tiểu thư, ta mang nhị tiểu thư ra ngoài, nên làm chuyện gì đây?"

Mộng Kinh Vũ đã cực kỳ tức giận, sự tình liên quan đến muội muội, từ trước đến nay nàng đều không thể chịu đựng được: "Ta không quan tâm ngươi đã làm gì, nhưng thân phận của ngươi là hạ nhân Mộng gia! Ngươi là một hạ nhân, không những không nhớ nhờ chủ nhân, ngược lại đưa chủ nhân đi học cái xấu. Dựa vào những điều này, ngươi nên tiếp nhận hình phạt đánh, vĩnh viễn bị đuổi ra khỏi cửa!"

Ta dựa vào!

Thật buồn cười!

Đại tiểu thư vô cớ gây rối quá đáng!

Thật sự xem lão tử là nô bộc nhà các ngươi?

Mộng Kinh Vũ vẫn mang khuôn mặt nghiêm khắc: "Ngươi còn không mau thành thật giải thích?!"

"Đứng đứng đứng! Chúng ta đã đi thuê phòng!" Sở Thiên cũng là một kẻ có tính tình ngoan cố, hấn quyết định cố ý chọc giận đại tiểu thư một trận, bởi vậy lớn tiếng hét lên: "Cả đêm đều ở chung một phòng, cùng nhau ngốc không ngủ. Đáp án này, chắc đã vừa lòng ngươi!"

Mộng Kinh Vũ giống như bị sét đánh, sắc mặt trở nên tái nhợt, cả người bắt đầu run lên: "Ngươi..... sao ngươi có thể làm ra sự tình không bằng cảm thú như vậy, Oánh Oánh chỉ mới mười sáu tuổi!"

"Nếu ta nói chúng ta chưa làm điều gì, ngươi tin sao?" Sở Thiên cười lạnh vài tiếng, nói: "Ngay bản thân muội muội của mình cũng không tin, chỉ biết đổ lỗi trên người chúng ta, nếu như chuyện này truyền ra ngoài, thanh danh Mộng Oánh Oánh sẽ bị hủy, ngươi có thể suy nghĩ cho nàng ấy hay sao? Ngươi đã dùng phương pháp như vậy để bảo vệ muội muội mình? Ngực lớn đều luôn ngốc nghếch, chuyên quyền độc đoán. Thương hội Nam Vân có người chèo lái như ngươi, khó trách vẫn luôn nửa chết nửa sống. Ta thấy ngày đóng cửa cũng không còn xa nữa!"

"Câm miệng!"

Mộng Kinh Vũ sao sẽ không quan tâm tới thanh danh muội muội mình?

Nàng muốn gặp một mình Sở Thiên, đơn giản là muốn xử lý bí mật, tránh cho tin đồn nhảm nhí lan truyền ra ngoài.

Muốn ta câm miệng?

Ta càng không câm!

Sở Thiên dùng giọng điệu chua chát nói: "Ta thấy loại người như ngươi, phần lớn đều do thiếu tình yêu, khiến cho tâm lý vặn vẹo, vì thế luôn nghĩ mỗi người đều tà ác độc ác, sự tình đương nhiên gì đều chỉ nghĩ theo một phương diện, giống như trên thế giới này không có người nào tốt. Mộng Oánh Oánh là người ngây thơ lương thiện như thế, có một tỷ tỷ tâm lý u ám thế này, thật sự quá ảnh hưởng tới thể xác lẫn tinh thần. Ta cảm thấy lo lắng cho nàng ấy về sự trưởng thành sau này."

"Ngươi đủ rồi!"

Mộng Kinh Vũ hoàn toàn bùng nổ, tức giận đến nổi hung hăng tát một cái về phía Sở Thiên.

Mặc dù bận rộn với việc gia nghiệp, không có thời gian tu luyện, hơn nữa thân thể không tốt, ảnh hưởng tới tu luyện, Mộng Kinh Vũ vẫn đạt được tu vi Luyện Thể tầng thứ tư, nếu muốn áp chế một người Luyện Thể tầng thứ ba, vốn dĩ là sự tình dễ như trở bàn tay. Đáng tiếc gặp phải Sở Thiên, và Sở Thiên vừa vặn không phải là một chiếc đèn cạn dầu!

Sở Thiên né tránh một bên: "Oa! Cô cô nhà ngươi, miệng vừa nói đã động thủ đánh người, không chỉ có tâm lý u ám, quả thực có khuynh hướng bạo lực! Sau này ai dám lấy ngươi?!"

Mộng Kinh Vũ càng thêm tức giận đánh tới một lần nữa.

Sở Thiên thấp người né tránh nắm đấm đang đến, hai chân vừa giẫm, sà về phía trước, ôm lấy eo liễu yếu ớt, nháy mắt ấn Mộng Kinh Vũ ở trên cột đình.

Thân thể hai người dính sát và dây dưa bên nhau, không thể không nói đáng người này là của ma quỷ, nơi nên lớn liền lớn, nơi nên mỏng liền mỏng, mùi hương hoa lan từ cơ thể chui vào trong lỗ mũi, khiến người cảm giác vô cùng sáng khoái.

Mộng Kinh Vũ chưa từng tiếp xúc da thịt với nam nhân, trong lúc nhất thời tiếng lòng rối loạn, đầu pháp đã không có kết cấu, giống như người đàn bà đánh đá vừa cào vừa cấu: "Ngươi ác nô này! Dám đánh trả!"

Nữ nhân này điên rồi phải không?

Chính ngươi đã động thủ đánh ta, còn hy vọng ta không đánh trả!

Mộng Kinh Vũ không có kinh nghiệm chiến đấu, hiện tại lại bối rối, thậm chí còn quên dùng nguyên lực. Sở Thiên nhẹ nhàng uốn éo đã chế trụ được Mộng Kinh Vũ, ấn hai tay nàng về phía sau lưng, sau đó dùng thân thể đè nàng lên lan can của đình, khiến mông lớn của nàng nhô lên cao cao.

Tư thế này thật sự không ưu nhã lắm.

"Ngươi mau thả ta ra!"

Dưới tình thế cấp bách, nguyên lực Mộng Kinh Vũ bùng nổ, rất nhanh có thể nói lỏng một tay, đột nhiên nắm được một cái trâm ngọc ở trên đầu. Nàng rút trâm ra lập tức đâm về phía dưới háng Sở Thiên. Kết quả, Sở Thiên né tránh được vị trí mấu chốt, vì thế trâm đã đâm vào trên đùi trái Sở Thiên, máu tươi lập tức chảy ra.

Tê!

Sở Thiên đau đớn đến nỗi hít một hơi khí lạnh.

Đồng thời hân cũng bị dọa toát một thân mồ hôi lạnh.

Nải nải, may mắn lão tử tránh nhanh, nếu không đã đoạn tử tuyệt tôn!

Bạn đang đọc truyện Kỳ Tích Vương Tọa được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 14-2: Đại tiểu thư tức giận xấu hổ (2)

Sở Thiên không ngờ khi mình đi tới nơi này, vết thương đầu tiên lại nằm trong tay của một nữ nhân!

Điều này đã hoàn toàn chọc giận Sở Thiên!

Sở Thiên thật ra là người rất rộng rãi, thường không mang theo thù hận, bởi vì nếu có thù oán gì hắn sẽ trả thù ngay tại hiện trường, lần này đương nhiên cũng không ngoại lệ!

Sở Thiên dùng sức đánh một cái ở trên cái mông đầy đà như trái đào mọng nước!

Bốp!

Mộng Kinh Vũ ngóc tại chỗ!

Gia hỏa này đang đánh..... mông ta!

Thân thể hơn hai mươi năm băng thanh ngọc khiết, chưa từng bị tay người sờ qua, hôm nay lại bị người này làm bẩn!

Mộng Kinh Vũ hoảng sợ muốn hét lên, kết quả miệng đã bị bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng "Ồ ồ" nho nhỏ, thân thể đầy đà tức giận nóng lên, liễu mạng giây giữa ở trong lòng ngực Sở Thiên, hai mắt phun ra ngọn lửa phần nộ, hận không thể đốt Sở Thiên thành tro tàn. Từ ánh mắt cũng có thể nhìn ra được, nữ nhân điên này sẽ không chịu bỏ qua.

"Tốt thôi, đánh một cái cũng là đánh, đánh trăm cái cũng là đánh!"

Nếu như ngươi không nghe lời!

Ta đây sẽ đánh cho tới khi ngươi nghe lời mới thôi!

Ta không tin không thể thuận phục được con ngựa cứng đầu như ngươi!

Sở Thiên lại đánh một cái trên cái mông đầy đặn.

Con gà này không biết đã ăn gì lớn lên, mông thực sự không nhỏ, hơn nữa cực kỳ căng chặt co dãn, khiến người vô cùng dư vị.

Mộng Kinh Vũ giống như bị điện giật, cả người chấn động, gương mặt ửng hồng. Đây là lần đầu tiên nàng bị đánh kể từ nhỏ đến lớn, Sở Thiên ra tay không hề lưu tình chút nào, đau đớn kịch liệt kích thích thần kinh, đồng thời giống như dòng điện lan truyền khắp toàn thân, không ngờ lại khiến nàng có một loại cảm giác tê dại kỳ lạ.

"Ngươi không điều tra rõ ràng, chỉ dùng phán đoán mà gán tội cho ta, nên đánh!"

"Ngươi tự coi mình thân phận cao quý xem thường hạ nhân, nên đánh!"

"Ngươi không nói đã động thù, nên đánh!"

"Thiếu chút nữa khiến ta đoạn tử tuyệt tôn, nên đánh!"

"....."

Sở Thiên đánh xuống hơn mười cái trên cặp mông đầy đặn của đại tiểu thư. Đầu óc của Mộng Kinh Vũ trống rỗng, giống như đã bị đánh ngốc, cho nên hoàn toàn không hề chống cự. Mộng Kinh Vũ ở trong cảm nhận của mọi người đều luôn là một nữ thần cao cao tại thượng, càng là một nữ nhân mạnh mẽ không dung xâm phạm, từ trước tới nay không ai dám đối xử với nàng như vậy.

Mộng Kinh Vũ càng thêm xấu hổ và giận dữ hơn, nàng không ngờ mình còn có một loại cảm giác khác thường, trong đau đớn có trộn lẫn với một chút khoái cảm, theo số lần đánh càng ngày càng tăng thì cảm giác ấy càng ngày càng mãnh liệt, thậm chí nàng phát hiện ra thân thể không tự chủ được có một số phản ứng xuất hiện. Nàng thật sự hận không thể đâm đầu mà chết!

Hai mắt Mộng Kinh Vũ chứa đầy nước mắt, giống như một tiểu nữ hài đang bị khi dễ: "Ngươi vũ nhục ta như vậy, ta sẽ không buông tha ngươi..... um!"

Nàng còn nói chưa dứt lời.

Trên mông lại bị đánh thêm một cái nữa.

Gương mặt Mộng Kinh Vũ ửng hồng giống như có thể tích ra nước.

Sở Thiên không sợ trời không sợ đất: "Đây là vì tôn trọng nhau, ngươi không tôn trọng ta, sao có thể khiến ta tôn trọng ngươi? Ta biết ngươi không chấp nhận được ta, cùng lắm thì ta rời khỏi nhà các ngươi là được. Ngươi thật sự quá đề cao bản thân mình!" Trong khi nói, Sở Thiên lại đánh xuống một cái.

"Ngươi không nghe lời!"

"Ngươi tức giận lung tung!"

Lúc này, bỗng có tiếng động truyền tới từ cửa ra vào hoa viên.

Mông hộ vệ dẫn người đi vào.

"Mau thả ta ra!"

Mộng Kinh Vũ cuối cùng bắt đầu kinh hoàng, hiện tại nếu bị người khác nhìn thấy một màn thế này, ngày mai toàn thành đều sẽ điên cuồng tung tin đồn thổi "Mộng Kinh Vũ yêu đương vụng trộm với nô bộc". Điều này đối với một nữ nhân mạnh mẽ như nàng mà nói, quả thực không còn đứng khí sống tiếp.

"Xin lỗi ta trước!"

"Ngươi....."

Lại một cái đánh!

"Ngươi xin lỗi đi!"

"Được được được!" Mộng Kinh Vũ thật sự sắp khóc: "Hôm nay vì ta quá xúc động, ngươi hãy buông ta ra trước được không! Chúng ta từ từ nói chuyện, như vậy được chứ?"

Sở Thiên thấy Mộng Kinh Vũ cuối cùng cũng chịu thua, lúc này mới buông nàng ra, hừ một tiếng nói: "Ta tin ngươi mới lạ, ta biết ngươi rất nhanh sẽ quay lại trả thù ta, ta không muốn gây người ở nơi này thêm nữa, lão tử đi rồi, tỷ muội các ngươi hãy tự giải quyết cho tốt!"

Mộng Kinh Vũ vẫn có cảm giác bỏng rát trên mông vì đau, khi nhìn thấy Sở Thiên khập khiễng rời đi, trong lúc nhất thời có chút thất thần..... Chẳng lẽ

nàng đã thật sự oan uổng hán sao?

Mộng Kinh Vũ không phải là một người có tính tình nóng nảy, từ xưa tới nay nàng thường luôn thận trọng cẩn thận, duy nhất khi nhắc tới vấn đề của Mộng Oánh Oánh, nàng tuyệt đối không chịu đựng được. Vì vậy khi biết rằng Mộng Oánh Oánh đã lên đi chơi đêm không về, còn đi theo một nam nhân xa lạ ra ngoài suốt đêm, ý nghĩ đầu tiên chính là muội muội đã bị người lừa.

Bởi vì xuất phát từ tình yêu đối muội muội, khiến nàng phần nộ đến nỗi choáng váng đầu óc, mất đi lý trí thường ngày.

Cho dù thật sự oan uổng hán, không phải hán nên giải thích hay sao, khẳng khái dùng ngôn ngữ kích thích nàng, chọc nàng tức giận, thậm chí còn đánh mông nàng. Chỉ với những điều này đã không thể nào tha thứ cho hán. Hán cứ như vậy rời đi, quả là quá có lợi cho hán!

Mộng Kinh Vũ nhanh chóng sửa sang lại quần áo, tuy nhiên vẫn cảm thấy khó chịu khi đi đường. Tên kia xuống tay quá tàn nhẫn, mông nàng đều đã bị đánh sưng.

Lúc này, Mông hộ vệ mang theo vài người vừa vặn đi tới, biểu tình của Mông hộ vệ cực kỳ nôn nóng, giống như gặp phải sự tình quan trọng gì đó, "Đại tiểu thư, Hùng Thiên Diễm tới chơi, ồn ào muốn gặp nhị tiểu thư, nói có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

"Trưởng lão thường vụ hiệp hội luyện dược sư Hùng Thiên Diễm?"

"Đúng là người này!"

Một nhân vật lớn như vậy, vì sao tự mình tìm đến đây?

Mộng Kinh Vũ không rảnh lo tìm Sở Thiên trả thù, "Hùng Thiên Diễm không chỉ là trưởng lão thường vụ hiệp hội luyện dược sư, thực lực bản thân hán đã đạt tới Luyện Thể tầng thứ chín, hơn nữa còn có thể lực cường đại là tướng quân phủ phía sau, trăm triệu không thể đắc tội. Ta đi chuẩn bị một chút, lập tức sẽ đi qua!"

Một nhân vật lớn tới bái phỏng, tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Mộng Kinh Vũ đặt qua một bên ân oán cá nhân, trước tiên đi gặp mặt Hùng Thiên Diễm.

Hùng Thiên Diễm đi qua đi lại ở trong phòng khách: "Mộng Oánh Oánh đâu? Ta muốn gặp nàng!"

Mộng Kinh Vũ đi tới: "Hùng trưởng lão đại giá quang lâm, Kinh Vũ cảm thấy rất vinh hạnh. Ta là tỷ tỷ của Oánh Oánh, không biết trưởng lão vì sao lại tới đây?"

Hùng Thiên Diễm đi thẳng vào vấn đề: "Ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi, ta muốn bái sư, bái Mộng Oánh Oánh làm vi sư!"

Những lời nói của Hùng Thiên Diễm khiến Mộng Kinh Vũ thiếu chút nữa đã bị đau tim!

~~~~~Hết chương 14~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 15-1: Không kịp hối tiếc (1)

Hùng Thiên Diễm có năm thân phận lớn:

Thứ nhất, hán là cường giả nửa Hồn Tinh.

Thứ hai, hán là luyện dược sư nổi danh.

Thứ ba, hán là trưởng lão thường vụ hiệp hội luyện dược sư Thiên Nam Thành.

Thứ tư, hán là thân đệ đệ của tướng quân phủ Thiên Nam Thành - tướng quân Hùng Băng.

Thứ năm, hán là người góp vốn lớn phía sau thị trường luyện dược Thiên Nam, sở hữu rất nhiều dược liệu cùng với sản nghiệp.

Năm thân phận này, cái nào không khiến người kính ngưỡng sùng bái? Sau khi thương hội Nam Vân lưu lạc và trở thành thương hội tuyến thứ hai, căn bản không có cơ hội leo lên kết nối với một nhân vật như Hùng Thiên Diễm! Hiện tại khen ngược, Hùng Thiên Diễm tự mình tìm tới cửa, không ngờ còn tuyên bố muốn bái Mộng Oánh Oánh làm thầy, sao có thể không khiến Mộng Kinh Vũ cảm thấy khiếp sợ?

Không thể tưởng tượng được!

Khó có thể tin!

Nếu như thương hội Nam Vân có ô dù như Hùng Thiên Diễm, kẻ thù nào còn dám trắng trợn tảo bạo đối phó với nàng?

Quyết định kinh người này, thật ra đã khiến Hùng Thiên Diễm sau khi suy nghĩ cặn kẽ một trận mới nghĩ ra được. Sở Thiên mới chân chính là cao nhân, nếu như Sở Thiên không thu nhận đồ đệ, vậy vì sao không áp dụng chiến lược vòng tròn, bái Mộng Oánh Oánh làm thầy, sau đó học tri thức của Sở Thiên từ trên người Mộng Oánh Oánh?

Một được sĩ chân chính, vì thuật luyện được cao thâm, chút mặt mũi này thì tính là gì?

Nếu có ba người cùng nhau đi bộ, một trong số họ có thể dạy được điều gì đó. Nếu như người khác hiểu được, bản thân mình không hiểu, vậy đáng giá để học.

Điều này vốn dĩ vẫn luôn là tác phong của Hùng Thiên Diễm!

Ngoài ra, Mộng Oánh Oánh còn trẻ tuổi nhưng đã là Luyện Thể tầng thứ tư đỉnh, nếu thật sự muốn so sánh về thiên phú, nàng tuyệt đối không hề thua kém so với Hùng Thiên Diễm!

Mộng Kinh Vũ uyển chuyển khéo léo dò hỏi: "Mộng gia là một gia tộc nhỏ, Hùng trưởng lão là nhân vật thành danh, làm như vậy chỉ sợ sẽ tổn hại tới thanh danh của ngài? Hơn nữa, ta còn không biết bản lĩnh của Mộng Oánh Oánh hay sao, nàng ấy ngay cả tư cách trở thành đệ tử của Hùng trưởng lão cũng đều không có."

Hùng Thiên Diễm đập bàn một cái: "Nữ nhân các ngươi thật rườm rà, lão Hùng ta nói ra những lời này, nếu như hôm nay ta không thể bái sư, lão Hùng ta sẽ ăn vạ nơi này không đi!"

Mộng Kinh Vũ là một người cực kỳ cẩn thận, bởi vì đấu đá và mưu mô với người một thời gian dài, khiến nàng không dám dễ dàng tin tưởng bất luận điều gì. Nếu nàng không biết rõ sự tình, nàng sẽ không dám tùy tiện đưa ra quyết định. Vì vậy, nàng muốn đưa ra một kế hoãn binh: "Oánh Oánh vừa về đến nhà đã đi nghỉ ngơi, hay là chờ nàng tỉnh lại, ta sẽ trả lời ngài?"

"Sư phụ đã ngủ rồi sao? Vậy để sư phụ nghỉ ngơi xong hãy nói tiếp, ngươi không cần quấy rầy nàng trước! Ta có rất nhiều thời gian!"

Ngay cả người luôn tu dưỡng bản thân như Mộng Kinh Vũ, lúc này cũng muốn mắng chửi người!

Hùng Thiên Diễm có thể xem như một nhân vật có uy tín danh dự.

Sao có thể da mặt dày thế này?!

Thương hội Nam Vân vừa mới bắt đầu thâm nhập vào thị trường dược vật, Hùng Thiên Diễm không thể nghi ngờ là đối tác phát triển có lợi lớn. Nhưng, nàng không tin có chuyện tốt trên trời rớt xuống chiếc bánh có nhân. Vì vậy, trước hết để Hùng Thiên Diễm ổn định lại, nàng đi tìm muội muội hỏi cho rõ ràng, sau đó sẽ đưa ra quyết định.

"Đại tiểu thư, tiểu thư Nam Cung Vân, đại sư Trương Lập Thanh tới chơi!"

Triệu quản gia thở hồng hộc chạy tới.

Cái gì?

Nam Cung Vân?

Trương Lập Thanh!

Mộng Kinh Vũ nghe thấy tiếng ong ong trong đầu, giống như đã bị đảo loạn thành bột nhão. Hùng Thiên Diễm đã là người không đơn giản, hiện tại còn tới hai nhân vật lợi hại hơn. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Những sự tình này có liên quan tới nhau hay sao?

Nam Cung Vân, nữ nhi duy nhất của thành chủ, thiên phú cực kỳ kinh người, Nguyên Hồn của nàng là Hóa phượng hoàng, khiến nàng danh chấn bốn phương tám hướng. Người này đã chú định trở thành một cường giả đứng đầu, tiềm lực gần như vô hạn.

Trương Lập Thanh, nhân vật có ảnh hưởng ở Thiên Nam Thành, là hội trưởng phù thuật sư ở Thiên Nam Thành. Là người uy quyền nhất của Trận pháp học và chế phù học ở Thiên Nam Thành, tu vi sâu không lường được, mạng lưới xã hội rộng kinh người. Là đối tượng mà vô số người muốn nịnh bợ, ngay cả thành chủ cũng phải kính trọng ba phần.

Thậm chí Thương hội Nam Vân trong thời kỳ đỉnh cao, cũng không có được loại vinh dự thế này!

Mộng Kinh Vũ cố gắng trấn tĩnh lại, mặc dù nàng có sẵn kế hoạch nếu xuất hiện những điều khác thường, nhưng ngay cả Trương Lập Thanh cũng đều xuất hiện, kế hoạch của nàng đã giảm đi rất nhiều. Bởi vì với năng lực của Trương Lập Thanh và Nam Cung Vân, thật sự nếu muốn đối phó với Thương hội Nam Vân, căn bản không cần phải vạch ra âm mưu quỷ kế gì.

Một lão già ăn mặc quần áo giản dị đứng ở bên ngoài.

Một mỹ nữ nóng bỏng với tóc đỏ váy đỏ đứng ở bên cạnh.

Mộng Kinh Vũ tự mình đi ra bên ngoài nghênh đón, có chút thấp thỏm chấp tay: "Trương đại sư, Nam Cung tiểu thư, Kinh Vũ không biết hai vị khách quý tới chơi, vì vậy không tiếp đón được từ xa, mong hai vị thứ lỗi."

Mộng Kinh Vũ liếc mắt nhìn lão nhân lần nữa.

Quả nhiên là Trương Lập Thanh!

Đây là người rất có uy quyền trong lĩnh vực chế phù ở Thiên Nam Thành, cốt lõi của Thương hội Nam Vân chính là bùa chú, một nhân vật giống như ngôi sao sáng tới thăm như vậy, sao có thể không khiến nàng lo lắng, vì thế nàng không nhận được nên hỏi một câu, "Nhị vị tới đây, không biết là có chuyện gì? Hay là Oánh Oánh đã làm điều gì sai, vì thế....."

Trương Lập Thanh mỉm cười lắc đầu: "Sự tình của Mộng Oánh Oánh chỉ là một sự hiểu lầm, hy vọng người đừng để ở trong lòng."

Để ở trong lòng?

Ta nào dám chứ!

Mộng Kinh Vũ vui vẻ trong lòng.

Hay là ông ấy chuẩn bị chấp nhận Mộng Oánh Oánh trở lại?

Nam Cung Vân ngắt lời: "Mộng Kinh Vũ tỷ tỷ, trước kia ta cảm thấy tỷ cũng không tệ lắm, hiện tại ta mới phát hiện ra, tỷ là người không phúc hậu chút nào!"

Trong lòng Mộng Kinh Vũ cả kinh, trên trán chảy ra mồ hôi!

Vì sao lại nói như vậy?

Nàng đã làm sai chuyện gì?

Hung danh của Nam Cung Vân không người nào không biết, nếu như nàng ấy nổi giận, cho dù đỡ xuống toàn bộ Mộng gia cũng có thể làm được. Nàng quả thật không thể nhớ rõ, bản thân mình đã đắc tội với sát tinh này khi nào!

Mộng Kinh Vũ có chút sợ hãi: "Kinh Vũ không biết mình đã sai ở đâu, xin Nam Cung tiểu thư chỉ giáo."

Nam Cung Vân thờ ơ nói: "Nếu tỷ đã tìm được cao nhân chân chính, cần gì phải để Oánh Oánh trở thành môn hạ của lão nhân gia? Đây không phải là đang chế giễu người hay sao?! Quả thực là có ý định vũ nhục lão nhân!"

Trương Lập Thanh cũng mang vẻ mặt buồn bực gật gật đầu.

"A?"

Mộng Kinh Vũ cảm thấy hụt hẫng. Cao nhân, cao nhân từ đâu ra? Chẳng lẽ Thiên Nam Thành còn có nhân vật lợi hại hơn so với Trương Lập Thanh? Cho dù thực sự có người như vậy, điều đó cũng không có khả năng liên quan tới Thương hội Nam Vân: "Ngài nói quá lời, ta..... không hiểu."

"Được rồi, đừng giả vờ nữa! Chúng ta đều đã biết!" Nam Cung Vân vứt một cái bao tải nặng trĩu trên mặt đất, "Đây là mười hai vạn đồng vàng mà ta lượm lặt được. Để gom những đồng vàng này, ta thiếu chút nữa đã phải bán luôn cả quần chip của mình. Mộng Oánh Oánh đang ở đâu? Ta muốn đầu tư, ta muốn nhập bọn, ta muốn hợp tác với nàng ấy!"

Nam Cung Vân muốn đầu tư với Mộng Oánh Oánh?

Gia tộc Nam Cung chính là một quý tộc quân chính (chính trị & quân sự) siêu cấp, không phải một gia tộc lính đánh thuê như Diệp gia có thể so sánh!

Nam Cung Vân là nữ nhi thành chủ, nàng ấy có địa vị rất cao ở Thiên Nam Thành, đừng nói tới tiền đầu tư nhập bọn, ngay cả một câu nói của nàng ấy cũng cực kỳ có trọng lượng, có thể khiến cho vô số thế lực kiêng kỵ. Phải biết rằng, Nam Cung Vân là thiên tài chân chính, mười tám tuổi đã bước vào Luyện Thể tầng thứ 9 đỉnh, hơn nữa còn có Nguyên Hồn cường đại Thần cấp, không có ai muốn đối nghịch với người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 15-2: Không kịp hối tiếc (2)

Mặc dù Mộng Kinh Vũ là người thông minh tuyệt đỉnh cũng nghĩ không ra vấn đề mấu chốt nằm ở đâu.

"Lão hủ tìm ngài, chủ yếu là vì cái này." Trương Lập Thanh móc ra một quyển trục từ trong tay áo, dùng hai tay đưa qua cho Mộng Kinh Vũ, "Đây là thiết kế đồ bùa chú của 'Nham Thạch Bì Phu', ta xin tặng lại cho Thương hội Nam Vân, lợi nhuận sau này, lão phu sẽ không lấy một đồng, tất cả đều sẽ thuộc về Thương hội Nam Vân."

Lại một chiếc bánh có nhân lớn từ trên trời rơi xuống!

Mộng Kinh Vũ bàng hoàng, đầu đã bị đập đến nỗi choáng váng!

Trương Lập Thanh cười nói: "Nếu không phải Mộng Oánh Oánh giúp đỡ, lão phu sao có thể có được thiết kế bùa chú hoàn mỹ như vậy? Mua danh chuộc tiếng đã cực kỳ sợ hãi, sao ta dám nghĩ đến lợi ích nữa? Cái này tặng cho Thương hội Nam Vân, ta nghĩ là thích hợp nhất. Nếu ngươi còn để mắt tới ta, vậy hãy nhận lấy đi. Ta chỉ có một thỉnh cầu, ta muốn gặp Nhị tiểu thư và vị cao nhân kia một lúc."

"Này, sự tình đầu tư của ta thì làm sao bây giờ? Hãy cho ta một lời chắc chắn đi chứ!"

Nam Cung Vân cũng bắt đầu ồn ào.

"Nhị vị, nhị vị!" Mộng Kinh Vũ vừa lau mồ hôi, vừa nói: "Oánh Oánh vừa vặn mới đi nghỉ ngơi, nếu các ngài không ngại thì hãy tới đại sảnh uống chén trà trước, ta đi tìm Oánh Oánh thương lượng một chút, sau đó sẽ cho mọi người một câu trả lời thích hợp? Như vậy được không?!"

"Điều này đương nhiên không thành vấn đề, dù sao hôm nay chúng ta cũng không bận gì." Nam Cung Vân gật gù đầu: "Giống như ta đã nói lúc này, chỉ vì tiền đầu tư lần này, ta thiếu chút nữa ngay cả quần chip cũng phải bán, vì thế nếu tỷ không nể mặt ta, ta đây sẽ rất không vui. Nếu ta không vui, ta sẽ khiến rất nhiều người không vui cùng ta."

Trái tim Mộng Kinh Vũ đập mạnh một chút, đành phải bắt đầu dĩ cười làm lành.

"Vâng, mời Nam Cung tiểu thư."

Hai người được đưa đến đại sảnh ngồi xuống.

Mộng Kinh Vũ dùng tốc độ chạy thi trăm mét, hoà tốc chạy đến nơi ở của Mộng Oánh Oánh, không thèm gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa ra.

Một loạt sự tình này đều quá quý dị, nàng cần phải hiểu rõ ràng mọi thứ từ đầu tới cuối.

Lúc này, Mộng Oánh Oánh không biết những gì đang diễn ra, nàng đang nằm ở trên giường và ngủ ngon lành.

Mộng Oánh Oánh mơ mơ màng màng ngồi dậy: "Một ngày đã trôi qua rồi sao?"

Mộng Kinh Vũ vội hỏi: "Ngày hôm qua rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Muội mau nói cho tỷ biết đi!"

Mộng Oánh Oánh thành thật trả lời: "Muội và Sở Thiên đi bán bò bít tết, sau đó lại đi tới thị trường luyện dược."

"Chỉ vậy thôi sao?"

"Đúng rồi, có chuyện gì vậy?"

Mộng Kinh Vũ nói hết sự tình vừa mới xảy ra một lần: "Hùng Thiên Diễm vì sao muốn bá sư? Nam Cung Vân vì sao muốn đầu tư? Trương Lập Thanh vì sao chủ động đối tốt với nhà chúng ta như vậy? Những điều này rốt cuộc là chuyện gì vậy?!"

"A? Tỷ đã biết rồi! Vốn dĩ muội muốn che giấu tỷ một khoảng thời gian, sau đó tạo cho tỷ tỷ một điều bất ngờ. Nếu tỷ tỷ đã biết, vậy để muội nói cho tỷ hiểu."

Mộng Oánh Oánh nhảy xuống giường với đôi chân trần, ngay lập tức mặt mày hớn hờ nói: "Sự tình trải qua đêm hôm qua, thật sự còn mẫn nguyện hơn mười năm trước!"

Mộng Oánh Oánh bắt đầu miêu tả.

Trước hết là chuyện đi bán bò bít tết, gặp những tên côn đồ, sau đó đến thị trường luyện dược, gặp phải người Diệp gia, cuối cùng bị cuốn vào phong ba tỷ thí. Dưới sự trợ giúp của Sở Thiên, cuối cùng Mộng Oánh Oánh đã đánh bại Diệp Phong, thắng tới năm ngàn đồng vàng.

"Muội đã không biết!"

"Lúc ấy Diệp Phong dữ dội đánh tới, đại tiểu thư Oánh Oánh ta không chút nào hoang mang, một chiêu đá chân chó, không ngờ đá bay Diệp Phong hồi thối tại chỗ!"

"Tỷ tỷ, tỷ biết không? Tất cả mọi người đều sợ ngây người, ánh mắt mọi người nhìn muội đều đã thay đổi!"

Mộng Oánh Oánh vẫn đang kích động, mặt mày hớn hở khoa tay múa chân.

Mộng Kinh Vũ cầm cổ tay Mộng Oánh Oánh, cẩn thận cảm ứng một chút, dần dần lộ ra sắc mặt kinh hãi. Chuyện khác đều có thể bịa đặt, nhưng tu vi sẽ không thể gạt người. Mộng Oánh Oánh đã đạt tới Luyện Thể tầng thứ tư đỉnh, tu vi cũng giống như nàng!

Mộng Oánh Oánh lại đưa tám thẻ Tinh Tạp qua, đầy đắc ý nói: "Đây là chiến lợi phẩm của muội! Tỷ tỷ đại nhân xin hãy xem qua!"

Đây là thẻ Tinh Tạp mà thương nhân thường dùng. Thẻ được thiêu chuẩn hoá trên toàn bộ quốc gia, để thuận tiện cho thương nhân buôn bán, mỗi tòa thành thị đều sẽ thiết lập hầm vàng (ngân hàng), thương nhân không cần mang theo lượng lớn tiền mặt, chỉ cần dùng kim tạp đến hầm vàng đổi là được.

Số tiền gửi tối thiểu trong tinh tạp là 1000 đồng vàng!

Tinh tạp này xác thật có 5000 đồng vàng trong tài khoản!

Sở Thiên, toàn bộ sự tình phát sinh đều quay chung quanh Sở Thiên, gia hỏa kia chính là Sở Thiên? Hắn không hề nói dối? Tối hôm qua hắn đúng thật là mang theo Oánh Oánh đi kiểm tiền, cũng đúng thật là mang theo Mộng Oánh Oánh đi thuê phòng, chẳng qua là thuê luyện dược phòng mà thôi!

Từ đầu tới cuối, hắn đều luôn trợ giúp Mộng Oánh Oánh, nhưng chính bản thân mình lại vô cớ hiểu lầm hắn.

Mộng Kinh Vũ thất hồn lạc phách ngồi ở trên ghế: "Người này, muội tìm được từ đâu ra vậy?"

Mộng Oánh Oánh cười hi hi, đầy mặt đắc ý nói: "Muội mua!"

"Mua?"

"Lợi hại quá đi!"

Mộng Oánh Oánh cực kỳ đắc ý ngẩng đầu, có lẽ đây là đầu tư lớn nhất trong cả đời này của nàng, "Muội đã dùng nửa năm tích góp tiền tiêu vặt, mua hắn từ thị trường nô lệ. A, đúng rồi, gia hỏa này đã chạy đầu mất rồi, vì sao không tới thăm muội?"

"Không xong, hắn..... có lẽ đã chạy ra ngoài vì sự tức giận của tỷ!"

"Cái gì?"

"Hắn đang ở đâu? Mang tỷ qua đó!"

"Hắn ở ngay căn phòng nhỏ bên cạnh phòng bếp!"

Mộng Oánh Oánh cuống quýt mang theo tỷ tỷ đi vào phòng nhỏ của Sở Thiên.

Trong phòng nhỏ trống không, không thấy bóng dáng Sở Thiên!

Mộng Oánh Oánh ngay lập tức trở nên luống cuống, tìm trong ngoài mấy lần, ngay một cái bóng cũng không thấy, "Hắn đã đi đâu?!"

Mộng Kinh Vũ cực kỳ áy náy: "Thực xin lỗi, tất cả đều do tỷ. Tỷ cho rằng hắn có mưu đồ gây rối với muội, vì thế đã nói vài câu nặng lời. Ai biết tính tình hắn lớn như vậy, chúng ta mới phát sinh một chút mâu thuẫn, tỷ đã thua..... thua nên đâm hắn bị thương..... hắn tức giận nên tuyên bố sẽ rời đi. Tỷ cũng không biết hắn đã đi đâu."

"Cái gì?" Đôi mắt Mộng Oánh Oánh ngay lập tức ướt át, không kiềm chế được những giọt nước mắt rơi xuống: "Hắn đã tận lực giúp muội như vậy, chúng ta còn đối xử với hắn như thế, hắn nhất định sẽ rất thương tâm! Tỷ tỷ sao có thể như vậy? Tỷ không điều tra rõ ràng đã oan uổng người tốt!"

Tỷ cũng vì muốn tốt cho muội.

Không phải chỉ là nhất thời tức giận thôi sao?

Mộng Kinh Vũ có cảm giác tức ngực, thật lâu cũng không nói nên lời, nàng nhìn những bóng đèn lưu lại trong phòng, nhìn cái chảo và nồi đun nước có khắc nguyên lực trận, nhìn quạt trần ở trên vách tường, nhìn ấm trà tự động đun nóng.

Mặc dù nàng không biết mấy thứ này có ích lợi gì.

Nhưng nàng đã ý thức được, chính mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

Chuyện ngu xuẩn nhất trong đời.

Nàng đã đuổi đi một vị kỳ tài, một vị kỳ tài ngút trời!

Mộng Oánh Oánh thực sự cảm thấy không thoải mái, nhưng không đành lòng trách cứ tỷ tỷ. Từ góc độ của tỷ tỷ, tỷ ấy cũng không kém gì mình, chẳng qua vì tỷ quá quan tâm tới mình, quan tâm quá sẽ bị loạn, vì thế nên đã trách mắng nhằm Sở Thiên.

"Sở Thiên đã tận tâm tận lực giúp muội, cuối cùng không những không có được câu cảm ơn, ngược lại còn bị hiểu lầm, hẳn nhất định là rất thất vọng và thương tâm đi!"

Mộng Oánh Oánh cảm thấy áy náy sâu sắc và tự trách bản thân mình.

~~~~Hết chương 15~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 16-1: Âm mưu ngoan độc (1)

Bây giờ nên làm thế nào mới tốt?

Mây đẹp của Mộng Kinh Vũ trở nên đen tối, nàng nhanh chóng nghĩ kỹ đối sách: "Tỷ có thể nghĩ cách kéo dài thời gian hòa giải, Sở Thiên chắc hẳn chưa thể đi xa, muội nhanh đi tìm hắn, nhất định phải tìm hắn quay trở về."

Cũng chỉ có thể như vậy!

Hai chị em cùng nhau chia thành hai đường.

Mộng Kinh Vũ tổ chức một bữa yến tiệc phong phú để chiêu đãi ba vị đại nhân vật. Mộng Oánh Oánh dẫn theo người đi khắp đường phố, bắt đầu tìm kiếm Sở Thiên. Sau nửa ngày trôi qua, nàng vẫn không tìm được bóng dáng Sở Thiên.

Mộng Oánh Oánh trả đầy thất vọng trở về: "Sở Thiên thần thông quảng đại, thật sự một lòng muốn rời đi, chúng ta khẳng định không thể tìm lại được nữa."

Mộng Kinh Vũ nghe nói như thế, sống mũi cay cay, cực kỳ ủy khuất. Mặc dù những suy nghĩ định kiến khiến nàng hiểu lầm hắn, nhưng hắn cũng đã báo thù nàng ngay tại hiện trường, không những nhục nhã nàng, còn ra sức đánh mấy chục lần xuống mông của nàng. Thân thể này của nàng còn chưa từng bị nam nhân khác chạm qua, chẳng lẽ như vậy hắn còn không biết đủ hay sao?

Một đại nam nhân không thể rộng rãi một chút, đừng so đo cùng với một nữ nhân như nàng được sao!

Cặp mông tròn trịa kia của nàng vẫn còn nóng rát và đau, vết sưng đến bây giờ vẫn chưa thuyên giảm, nhìn là biết hắn xuống tay thật sự tàn nhẫn!

Không hề có chút thương hương tiếc ngọc!

Tâm tình của Mộng Oánh Oánh khác với tỷ tỷ mình, nàng chỉ biết lo được lo mất. Bởi vì nàng có thiên phú bình thường, đầu óc không thông minh, ngoại trừ mỹ mạo ra thì không có bất luận nơi nào xuất chúng. Từ nhỏ đến lớn, mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt nếu không phải dâm uế tà ác thì chính là khinh thường và khinh thường. Thời điểm Diệp Phong nói nàng là một bình hoa phế vật, mặc dù Mộng Oánh Oánh cực kỳ tức giận, nhưng nàng lại không thể không thừa nhận điều ấy.

Sở Thiên, là một món quà trời cao đưa tặng cho nàng.

Mặc dù chỉ mới gần gũi hai ngày mà thôi, nhưng lại khiến Mộng Oánh Oánh có nhiều thăng trầm nhất, kích động vui vẻ nhất, hạnh phúc trọn vẹn nhất trong hai ngày qua.

Lần đầu tiên nàng cảm giác được vận mệnh có thể thay đổi. Rốt cuộc đứng ở đầu ngọn gió, ngay cả heo cũng có thể bay lên trời.

Lần đầu tiên nàng cảm giác được sự an toàn vô cùng mạnh mẽ, loại cảm giác an toàn này ngay cả tỷ tỷ cũng không thể cho nàng.

Sở Thiên cuồng bạo, ngạo mạn, bá đạo, xấu xa..... nhưng Mộng Oánh Oánh lại có một loại trực giác, Sở Thiên là một người tốt có thể tin cậy!

Mặc dù chỉ mới quen biết hắn ngắn ngủn hai ngày, nhưng có một cảm giác tình tứ kỳ lạ khác thường dường như đang nảy mầm ở trong lòng nàng.

Ai biết, niềm vui tới quá đột nhiên, biến mất cũng quá đột ngột, khiến nàng cảm thấy trở tay không kịp. Không những nàng không có thời gian phản ứng, chỉ còn lại những khoảng trống trong tim, còn có vô hạn tiếc nuối và mất mát!

Có thể ta sẽ không bao giờ gặp lại hắn nữa hay sao?

Mộng Oánh Oánh không thể tin được bản thân mình sẽ khổ sở như vậy, giống như có một con sâu lớn chui vào trong lòng, không ngừng cắn nằng, khiến nằng đau đến nỗi không thể khống chế được nước mắt rơi xuống.

Mộng Kinh Vũ nhìn thấy muội muội mình thương tâm như thế, nằng càng thêm khổ sở hối hận và tự trách mình, chỉ vì nhất thời xúc động, trực tiếp thương tổn tới hai người, không, có lẽ là ba người, ngay bản thân nằng cũng là người bị hại!

.....*Edit & Dịch: Emily Ton*.....

"Đại tiểu thư!"

"Đại tiểu thư!"

"Xảy ra họa lớn!"

Triệu quân gia vội vội vàng vàng, gần như vấp ngã chạy tới.

Mộng Kinh Vũ hiện tại đang trong tâm trạng thụ động, lúc này lại phát sinh ra phiền toái mới?

Triệu quân gia mồ hôi đầy đầu nói: "Tiệm thuốc đã xảy ra chuyện! Khách nhân xuất hiện tình trạng trúng độc tập thể, hiện tại có một đám người đang chạy đến đây, muốn tìm câu giải thích từ thương hội Nam Vân!"

Mộng Kinh Vũ giống như bị sét đánh: "Sao có thể?"

Thương hội Nam Vân đã đầu tư một lượng vàng lớn, chuẩn bị tham gia vào thị trường dược vật. Từ khi mở tiệm thuốc tới nay, gần như thuận buồm xuôi gió, không gặp qua thất bại nào. Tuy nhiên, nguyên nhân cũng vì quá thuận lợi nên Mộng Kinh Vũ từng hoài nghi vài lần, cho rằng trong đó có gì dối trá, còn nói lên sự lo lắng của mình với Mộng Oánh Oánh.

Dự cảm về nguy hiểm, không ngờ đã trở thành sự thật!

Mộng Oánh Oánh lo lắng nhìn tỷ tỷ: "Chúng ta nên làm gì đây?"

Bên ngoài đã vang lên từng đợt âm thanh ồn ào ầm ỹ.

"Gian thương hại người!"

"Gian thương hại người!"

"Mộng Kinh Vũ, đừng làm rùa đen rút đầu, mau ra đây cho ta!"

Ba vị đại nhân vật còn ở trong nhà, bên ngoài lại là có một đám người nháo sự, Mộng Kinh Vũ cảm thấy bản thân mình giống như trứng chọi đá, vì thế nằng nói với Mộng Oánh Oánh: "Chuyện này khẳng định là do kẻ thù hãm hại chúng ta, muội hãy đi tới đại sảnh tìm Trương đại sư bọn họ, ở bên người bọn họ, muội có thể an toàn."

Mộng Oánh Oánh vội la lên: "Tỷ tỷ thì sao?"

"Tỷ sẽ giải quyết, đừng lo lắng cho tỷ." Mộng Kinh Vũ kêu lên một câu: "Mông hộ vệ, người mang theo vài người, chúng ta đi ra ngoài nhìn xem."

Mộng Kinh Vũ tạm thời không xuất hiện, nằng trước tiên quan sát ở bên trong cánh cửa một lúc.

Bên ngoài tụ tập một đám người rất phần nộ, gần như đều được chuẩn bị vũ trang, có binh lính, có lính đánh thuê, có nhà thám hiểm, có tu sĩ tự do. Bởi vì tiệm thuốc mở ra và khách hàng chủ yếu là người tu luyện, vì vậy một khi tiệm thuốc xảy ra chuyện, ngay lập tức sẽ đắc tội với nhóm người có thể lực nhất.

Lúc này, Mộng Kinh Vũ lập tức tỉnh ngộ, chẳng trách tiệm thuốc vừa bắt đầu đã thuận buồm xuôi gió. Kẻ thù căn bản không có ý định quấy rối việc kinh doanh nhà nằng, bọn chúng đã nghĩ tới một độc kế mượn đao giết người!

"Gian thương, lăn ra đây!"

"Đệ đệ của ta hiện giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh, hãy cho ta một lời giải thích!"

Mông hộ vệ đi lên phía trước, rút trường kiếm bên hông ra, chấn những hòn đá và những vật linh tinh được ném mạnh tới, trầm giọng quát to: "Im miệng! Đại tiểu thư sẽ tự giải thích rõ ràng! Các người ồn ào thì có ích lợi gì? Có thể giải quyết được vấn đề hay sao?"

Mông hộ vệ là võ sĩ rất có danh tiếng.

Luyện Thể tầng thứ bảy, sức mạnh chiến đấu rất cao, người này một khi mở miệng nói chuyện, mọi người ngay lập tức có chút sợ hãi.

"Mông Sơn, uy tín của người rất lớn."

Mông hộ vệ đi qua nhìn xem, biểu tình có chút cổ quái, trong ánh mắt hiện lên một tia hận ý sâu sắc. Bởi vì người này không phải ai khác, không ngờ chính là Hàn Thiếu Long, nhị sư huynh của Mộng Oánh Oánh, nhị đồ đệ của Trương Lập Thanh, thiếu gia của hội trưởng Thương hội Hắc Thủy.

Những người khác sợ Mông hộ vệ, nhưng Hàn Thiếu Long dường như không sợ hãi chút nào, kêu lên: "Tiệm thuốc Nam Vân bán ra độc dược, kết quả sự tình đã bị bại lộ, Hàn gia cũng có mấy người bị hại. Hiện giờ sự tình phát sinh, chúng ta tới đây muốn có một lời giải thích rõ ràng. Mộng Kinh Vũ thậm chí không hề lộ mặt, chỉ phái ra mấy tay đám đả tới trấn áp tình hình. Còn có thiên lý hay sao? Còn có thiên lý hay sao?!"

Lời này ngay lập tức kích động đám người phần nộ.

Đám đông lần thứ hai mất khống chế.

"Dược của thương hội Nam Vân, không có khả năng xảy ra vấn đề"

Một giọng nói đầy từ tính truyền đến, trong đó có sự quyến rũ nhưng không thiếu sự trang nghiêm

Mộng Kinh Vũ chậm rãi bước ra, một thân váy trắng như tuyết, tóc đen dài như thác nước, khí chất cao quý, giống như tiên tử hạ phàm

Giờ phút này, ngoài mặt nàng nhìn rất bình tĩnh, nhưng trong lòng thì rất bất ổn. Sự việc lần này đã nháo quá lớn, ở chỗ đáng sợ nhất, ngay cả nàng cũng không phát hiện được gì trước đó.

Nguồn dược liệu rất đáng tin cậy.

Luyện dược sư đều được mời về với giá cao từ bên ngoài thành.

Mộng Kinh Vũ làm việc có thể nói là cực kỳ cẩn thận, thậm chí không có kẻ hở nào!

Bởi vậy, người ngoài cuộc không có khả năng đầu độc, vậy thì chỉ có một loại khả năng, người này là người bên người —— Thương hội Nam Vân có ấn dấu gián điệp nằm vùng. Vừa cẩn thận suy nghĩ tới điểm này, Mộng Kinh Vũ cảm thấy cả người phát lạnh!

Mặc dù nàng không biết, ai là kẻ phản bội.

Nhưng, người này nhất định là thân tín của mình!

"Gian thương không biết xấu hổ, lòng dạ hiểm độc!"

"Việc này đều đã bày ra ở trước mắt, không ngờ người còn dám phủ nhận!"

"Mọi người mau đem người bệnh lên đi, để gian thương lòng dạ hiểm độc này nhìn một cái, nàng đã làm nên sự tình táng tận lương tâm thế nào!"

Từ trong đám đông, khoảng một trăm cái cánh được nâng lên, trên mỗi một cánh là một người, tất cả đều đang ở trong tình trạng suy yếu, khuôn mặt hoặc đen hoặc xám không tự nhiên, cả người run rẩy, không ngừng đổ mồ hôi. Đây tuyệt đối là triệu chứng bị trúng kịch độc.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 16-2: Âm mưu ngoan độc (2)

Hàn Thiếu Long khoanh tay trước ngực, nói một cách chính đáng: "Đây bất quá là một phần nhỏ trong số những người bị hại, hầu như tất cả mọi người từng dùng dược vật của thương hội Nam Vân trong hai ngày qua, tất cả đều xuất hiện tình trạng bị trúng độc. Việc này thật sự bày ra ở trước mắt, người còn có gì có thể chối bỏ? Mọi người nói xem, chúng ta có nên đòi lại công đạo hay không?!"

"Nói không sai!"

"Chúng ta muốn có công đạo!"

Đây là một âm mưu đã được chuẩn bị chu đáo từ lâu và được thực hiện rất tốt!

"Các vị tạm thời hãy bình tĩnh." Mộng Kinh Vũ biết, hiện tại nếu nàng phủ nhận sẽ không làm nên chuyện gì, ngược lại càng kịch liệt kích động nhiều người tức giận. Nàng cố nén tức giận và nghẹn khuất nói: "Chuyện này có chút kỳ lạ, xin hãy tin tưởng ta, tin tưởng thương hội Nam Vân. Chúng ta nhất định sẽ điều tra chân tướng rõ ràng, hơn nữa sẽ bồi thường tổn thất cho mọi người!"

"Bồi thường?"

"Người bồi thường nổi sao?"

"Sau khi chúng ta bị trúng độc, tu vi đều bị thực lùi nghiêm trọng!"

"Chúng ta thậm chí không thể tra ra đó là loại độc gì. Ngay cả khi thương hội Nam Vân các người điều tra rõ ràng, cũng không biết bao nhiêu người đã chết, còn nói bồi thường cái gì?"

Chuyện này hiển nhiên nghiêm trọng hơn so với trong tưởng tượng của họ.

Bởi vì sau khi kiểm tra đều không xác định được chất kịch độc, có nghĩa là độc dược này đã được chuẩn bị rất tỉ mỉ, khiến cho thương hội Nam Vân không thể tra ra được kịch độc. Nếu như ngay cả độc gì cũng không biết, vậy làm thế nào tra ra được người hạ độc? Hơn nữa, nếu như ngay cả độc gì cũng không biết, làm thế nào để giải độc cho những người này? Nếu tình hình tiếp tục leo thang, cuối cùng sẽ vượt khỏi tầm kiểm soát!

"Huynh đệ ta mua một lọ nước thuốc chữa thương, lúc ra ngoài làm nhiệm vụ thì bị độc phát, hiện tại đã bị ma thú giết hại." Một đại hán mặt đầy râu quai nón, lao ra từ trong đám người, trong tay cầm một cái rìu sắt, sắc giận lao tới: "Người, gian thương lòng dạ hiểm độc, trả lại mạng của huynh đệ cho ta!"

Mông hộ vệ rống to: "Cút ngay!"

Lưỡi đao dài chặn lại rìu sắt, nguyên lực trực tiếp chấn bay đối phương, một cú đá giữa không trung đưa đối phương quay trở lại đám người.

Mông hộ vệ cầm đao bảo vệ ở bên người Mộng Kinh Vũ: "Ai còn dám dấn thương đại tiểu thư, đừng trách Mông nỗ không khách khí!"

Hàn Thiếu Long tiếp được đại hán râu quai nón, ngay lập tức nhân cơ hội hét lên: "Gian thương không cho một lời giải thích, ngược lại còn động thủ dấn thương người!"

"Liều mạng với nàng!"

"Chém chết gian thương!"

"Đánh đổ thương hội lòng dạ hiểm độc!"

Mộng Kinh Vũ ngơ ngác nhìn đám người kích động phần nộ, sắc mặt nhanh chóng trở nên tái nhợt..... Xong rồi, tất cả đều xong rồi. Cho dù huyện này qua đi, bất luận kết quả cuối cùng như thế nào, danh dự của thương hội Nam Vân cũng hoàn toàn bị hủy.

Một bước sai, toàn bộ thua!

Nàng khổ tâm kinh doanh nhiều năm qua, giống như đi trên băng mỏng, cực kỳ cẩn thận, kết quả vẫn bị trúng ám chiêu, thương hội một sớm cũng bị sụp đổ.

Mộng Kinh Vũ bỗng nhiên có một loại cảm giác mệt mỏi sâu sắc.

Nàng thật sự chán ghét.

"Mời các người yên lặng một chút." Mộng Kinh Vũ kêu lên một câu, hai mắt ứa nước mắt. Nàng tiến lên hai bước, đứng ở trước mặt mọi người, trong lòng nàng tràn ngập rất nhiều cảm xúc khác nhau, dùng giọng nói chắc nịch và mạnh mẽ nói, "Ta vẫn nói câu kia, thương hội Nam Vân sẽ bồi thường tất cả tổn thất. Xin mọi người hãy tin tưởng ta, cho dù táng gia bại sản, ta cũng sẽ bồi thường. Triệu quản gia!"

Lão quản gia bước đi tập tễnh đi tới trước mặt nữ chủ nhân.

Mộng Kinh Vũ mệnh lệnh nói: "Trước hết hãy lấy tiền mặt của thương hội ra đây, coi như bồi thường lần đầu tiên, sau đó hãy dùng sản nghiệp đất đai của thương hội, toàn bộ nộp lên để vay mượn tiền, không tiếc hết thảy đại giới, trước tiên hãy bồi thường cho người bị hại toàn bộ tổn thất!"

"Đại tiểu thư, ngài đây là muốn giải tán thương hội hay sao?!" Triệu quản gia khóc lóc, "Ngài cần gì phải làm như thế, không phải do chúng ta sai! Âm mưu! Tất cả đều là âm mưu!"

Mộng Kinh Vũ cười thầm một tiếng.

Đó là một âm mưu, nhưng có ích gì sao?

Lúc này đây đối phương đã chuẩn bị chu đáo kỹ lưỡng, tất nhiên là có tự tin khiến nàng tra không ra. Hơn nữa, người đầu độc rất có khả năng là nằm vùng bên trong thương hội. Chuyện này cho dù điều tra ra thật sự, thương hội Nam Vân dùng người không tốt, vẫn phải có trách nhiệm rất lớn.

Ngoài ra, sau khi phát sinh sự tình lớn như vậy, thương hội Nam Vân cho dù có may mắn sống sót, một thương hội đã hoàn toàn mất đi danh dự, còn có thể tiếp tục phát triển hay sao?

Triệu quản gia run rẩy cả người: "Thời điểm lúc lão gia và phu nhân vừa lang bạt từ nơi này tới nơi khác, lão nô đã đi theo bên người bọn họ, cực khổ

đốc sức làm vài thập niên, lão nô tận mắt nhìn thấy thương hội Nam Vân trưởng thành. Sáu năm trước, lão gia và phu nhân gặp nạn, lão nô vốn nên tuân táng theo, nhưng vì không yên lòng với thương hội, bởi vì dù sao đây cũng là tâm huyết của hai người bọn họ! Hiện giờ thương hội đã không còn, lão nô hà tất tiếp tục sống làm gì. Lão nô sẽ cùng liều mạng với những tiểu nhân đê tiện đó!"

"Lão Triệu, không!"

Triệu quản gia lao về phía Hàn Thiếu Long, Mộng Kinh Vũ muốn ngăn cản lại nhưng đã quá trễ, một mũi tên được bắn ra từ trong đám người, trực tiếp xuyên qua ngực lão nhân.

"Lão Triệu!" Mộng Kinh Vũ bất chấp sự ngăn cản của Mông hộ vệ, ném mình lên trên thân thể lão nhân, hai tay rất nhanh bị nhiễm máu đỏ tươi. Nàng nhìn đám người xung quanh, mặt đầy nước mắt: "Ta đã nguyện ý từ bỏ tất cả, các ngươi đã thắng, các ngươi đã thắng, vì sao còn muốn làm như vậy! Vì sao?!"

Hàn Thiếu Long cười ha ha, "Mộng Kinh Vũ, ngươi thật sự khờ dại hay là giả ngu, ngươi cho rằng bởi thường tôn thất là đủ rồi sao? Vương huynh, xin huynh hãy nói cho nàng biết!"

Một nam tử ăn mặc khôi giáp quan quân cao cấp bước ra, giọng lên cao cao một khối lệnh bài: "Ta là đại đội trưởng điều tra Thiên Nam Thành, Vương An!"

Wương An nói lời chính đáng: "Vụ án đầu độc này đã hại chết rất nhiều người, ảnh hưởng cực kỳ lớn. Dựa theo luật pháp của vương quốc, điều lệ quản lý thương hội, Mộng Kinh Vũ là người phụ trách thương hội, nếu không thể điều tra rõ chân tướng, vậy thì không thể trốn tránh trách nhiệm, chỉ có thể coi như đồng phạm, cả đời bị lưu đầy biên cương lao dịch. Tất cả người nhà vĩnh viễn bị ghi vào sổ tịch, trở thành quân kỹ, quân nô."

Quá tàn nhẫn!

Mộng Kinh Vũ sẽ bị lưu đầy.

Mộng Oánh Oánh sẽ trở thành quân kỹ.

Chẳng lẽ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt?

"Mẹ kiếp!" Lúc này, một giọng nói nặng nề giống như chuông lớn truyền ra từ trong phòng, trong đó tràn ngập sự cuồng nộ vô hạn, "Ai là người muốn đưa sư phụ ta đi làm quân kỹ? Quả thực tìm chết! Ăn trước một quyền của lão tử!"

Một trận uy áp cường đại bất chợt đánh úp tới.

Mọi người đều có cảm giác tức ngực, thậm chí ngay cả thân thể đều không thể nhúc nhích.

Đại đội trưởng khoảnh khắc trước còn nói lời chính đáng, hiện ngang lấm liệt, đột nhiên bị một quyền ánh màu đỏ đánh trúng, bị đánh bay xa mười mét ngay tại hiện trường, toàn bộ thân thể gần cốt đều bị đập vỡ thành từng mảnh, ngay cả một tiếng hừ cũng thể thốt ra, lập tức đi đời nhà ma ngay tại chỗ.

Sắc mặt Hàn Thiếu Long đại biến: "Thật can đảm! Dám giết quan quân rõ như ban ngày!"

Lúc này, một giọng nữ quen thuộc truyền tới: "Họ Hàn kia, ngươi khinh sư diệt tổ, bần lộng thị phi, lá gan của ngươi cũng không nhỏ!"

"Nam Cung Vân?"

Ba người chậm rãi đi ra.

Một mỹ nữ ăn mặc nóng bỏng, một thân áo đỏ, đầu tóc đỏ dài như thác nước.

Một tráng hán hơn ba mươi tuổi cao gần hai mét, thân to giống như một con gấu dũng mãnh.

Cuối cùng là một lão giả đầu bạc giản dị bình thường.

Khi Hàn Thiếu Long vừa nhìn thấy Trương Lập Thanh, giống như gặp phải quỷ, sắc mặt lập tức đại biến: "Lão..... lão sư!"

~~~~~Hết chương 16~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Ngăn cơn sóng dữ

Trương Lập Thanh là người thế nào?

Nháy mắt lập tức hiểu rõ quan hệ nhân quả trong đó. Sau khi Thương hội Nam Vân gặp nạn 6 năm trước, đúng là Diệp gia đã nâng đỡ Thương hội Hắc Thủy nhanh chóng phát triển. Sản phẩm của thương hội Hắc Thủy và Thương hội Nam Vân chủ yếu đều là bùa chú, mấy năm nay đều đấu tranh không hề ngừng nghỉ.

Thế lực của thương hội Hắc Thủy càng lúc càng lớn, còn có Diệp gia cường đại hỗ trợ. Trong khi đó, sau khi Thương hội Nam Vân gặp nạn và thất bại, đã trở thành thương hội hạng hai, hơn nữa không có chỗ dựa nào cả, hai người căn bản không phải đối thủ cùng một cấp bậc.

Mộng Kinh Vũ không hề đơn giản, mạnh mẽ gánh vác áp lực cường đại, đứng vững trong 6 năm qua, Thương hội Nam Vân không hề bị sụp đổ, ngược lại vẫn sinh tồn ổn định dưới áp lực rất lớn.

Mộng Kinh Vũ là một người cực kỳ có dã tâm, nàng hy vọng Thương hội Nam Vân có thể lấy lại sự huy hoàng của ngày xưa, nhưng trong lòng nàng cũng hiểu rất rõ, Thương hội Nam Vân không có hậu trường, cạnh tranh trực diện sẽ không đấu lại được Thương hội Hắc Thủy giống như mặt trời ban trưa. Vì vậy, nàng đã chọn một con đường tắt, dùng một số tiền lớn tham gia vào thị trường được vật trong nửa năm nay.

Nàng đã chuẩn bị kỹ lưỡng trong nửa năm qua, cực kỳ thận trọng, kết quả vừa mới khai trương được hai tuần, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, điều này có khả năng sao?

Không có khả năng!

Tuyệt đối nàng đã bị tính kế!

Mấy hôm trước Hàn Thiếu Long cố ý lừa gạt Trương Lập Thanh, khai trừ Mộng Oánh Oánh, động cơ chính là muốn chia rẽ hoàn toàn quan hệ của ông với Mộng gia. Liên hệ một loạt sự tình này lại, Trương Lập Thanh cơ bản có thể xác định, Hàn gia tuyệt đối đã tham dự vào âm mưu này.

Trương Lập Thanh không để ý tới đấu tranh giữa các thương hội, nhưng tình hình lúc này lại khác, liên quan tới Mộng Oánh Oánh, liên quan tới Sở Thiên, càng liên quan tới tính mạng của ông, đồng thời sự việc đầu độc ảnh hưởng tới rất lớn, người bị hại quá nhiều. Thương nhân đấu tranh không có gì đáng trách, gây tổn thương tới người vô tội thì không thể tha thứ.

Bất luận như thế nào, ông cũng phải can thiệp!

Hàn Thiếu Long kinh ngạc và hoang mang, hẳn không chắc chắn lắm về lập trường của Trương Lập Thanh: "Sao ngài lại xuất hiện ở đây?"

Trương Lập Thanh lạnh lùng nhìn hân: "Từ hôm nay trở đi, người và ta đoạn tuyệt quan hệ. Lĩnh vực học thuật không cần hạng người lòng muông dạ thú. Ta càng không cần một học sinh tâm cơ thâm trầm!"

Sắc mặt Hàn Thiếu Long đại biến!

Phù thuật sư trừ danh Trương Lập Thanh, làm trò trước mặt mọi người trực xuất đệ tử thứ hai ra khỏi sư môn!

Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Trương Lập Thanh miệng lưỡi càng ngày càng nghiêm khắc: "Đừng tiếp tục châm ngòi thổi gió, nếu không đừng trách lão hủ không khách khí."

Hàn Thiếu Long lộ ra vẻ mặt xấu hổ. Hân ngàn tính vạn tính, nhưng không ngờ tới, Trương Lập Thanh sẽ xuất hiện ở chỗ này!

Ngoài ra còn có Hùng Thiên Diễm, Nam Cung Vân, nhiều nhân vật quan trọng như vậy, vì sao lại đi cùng một chỗ với Mộng Kinh Vũ? Việc này hoàn toàn không thể đoán trước!

"Lão Trương, người đang làm chuyện mà cả thiên hạ đều không tán đồng!" Một giọng nói già nua, truyền ra từ trong đám người, "Danh dự tích lũy nhiều năm qua không dễ dàng gì, ta khuyên người đừng quá nhiều nổi nước đục, tránh cho thân bại danh liệt, khó giữ được khí tiết tuổi già!"

Gương mặt Hùng Thiên Diễm cứng đờ, hừ nói, "Lý Trường Vân? Nếu đã tới cũng đừng âm dương quái khí, người xuất hiện đi!"

Một lão giả rất gầy nhưng rắn chắc đi ra, làn da căng chặt, đầu bạc thừa thót, bề ngoài trông có vẻ khoảng hơn năm mươi tuổi, nhưng thực tế đã bảy mươi tuổi. Lão ta mặc một thân trường bào da rắn cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ quý phái, trong tay cầm một cây trượng dài có đốc hình đầu rắn. Trên ngón tay đeo mấy chiếc nhẫn sáng lấp lánh, từng cây tóc được chải vuốt ra sau, có vẻ cực kỳ quý phái tươm tất.

Trương Lập Thanh so sánh với lão ta, ông chính là một ông già vừa lồi thoi vừa quê mùa.

Hội trưởng hiệp hội luyện dược sư Thiên Nam Thành!

Hội trưởng công hội phù thuật sư Thiên Nam Thành!

Hai ngôi sao sáng va chạm nhau, sự tình phát triển liên vượt qua sự đoán của mọi người!

Ánh mắt Trương Lập Thanh trở nên ngưng trọng, Lý Trường Vân xuất hiện ở chỗ này, không chỉ là tới áp chế mình, còn mang hàm nghĩa sâu sắc hơn. Lý

Trưởng Văn cung phụng Diệp gia, cũng là một vị trưởng lão đầy thâm niên. Theo một nghĩa nào đó, Lý Trưởng Văn chính là người Diệp gia, lão ta xuất hiện ở đây, chứng tỏ Diệp gia cũng tham gia vào chuyện này.

Thương hội Nam Vân đang gặp nguy hiểm!

"Hùng Thiên Diễm, sự tình ngươi khiến đồ đệ ta bị thương, chuyện này sớm hay muộn ta cũng sẽ tính sổ với ngươi." Lý Trưởng Văn trừng mắt liếc nhìn Hùng Thiên Diễm một cái, sau đó tiếp tục nhìn Trương Lập Thanh, "Lão Trương, ta khuyên ngươi nên yêu quý thanh danh của mình. Thương hội Nam Vân đã gây ra sự tình thương thiên hại lý như thế, trời đất cộng phẫn, vạn dân tức giận. Với tư cách là luyện được sư, ta tất nhiên cần phải tham dự vào chuyện này."

Lý Trưởng Văn lạnh lùng âm hiểm cười hai tiếng, sau đó chậm rãi tiếp tục nói: "Trong học nghệ chế tạo bùa chú ngươi không tệ, nhưng về luyện được học ngươi có thể so sánh với ta hay sao? Lần này ngay cả ta cũng không thể kiểm tra ra được độc gì, nếu ngươi tiếp tục chấp mê bất ngộ, chỉ sợ ngươi sẽ hối hận!"

Những lời này có ý như thế nào, Trương Lập Thanh sao sẽ không hiểu?

Lý Trưởng Văn là hội trưởng hiệp hội luyện được sư, Lý Trưởng Văn không thể phán đoán ra độc tố, Thiên Nam Thành sẽ không có người nào có thể tra ra. Nếu như không thể tra ra người bị hại trúng phải độc gì, vậy còn nói gì tới phương pháp giải độc? Dựa theo pháp luật, không thể tra ra hung phạm, Mộng Kinh Vũ là người đứng đầu thương hội, sẽ trở thành vật tế thần!

Trương Lập Thanh khẳng khái nói giúp Mộng Kinh Vũ, cuối cùng khả năng sẽ rơi vào kết cục thân bại danh liệt!

Quả nhiên!

Những người này đã chuẩn bị rất tốt.

Ngay cả việc sử dụng độc, cũng chuẩn bị rất chu đáo cẩn thận.

Trương Lập Thanh không sợ hãi chút nào: "Diệp gia cung phụng Lý hội trưởng nhiều năm qua, khí tiết ngươi đều bị mài mòn gần như không còn nữa, linh hồn ngươi cũng bị sự tham lam và những suy nghĩ xa xỉ uớt sũng. Chúng ta là học giả nên kỹ năng cơ bản đều không có, còn nói gì tới chuyện tìm kiếm chân lý? Chuyện này, lão hủ quyết định quản rồi! Nếu không tra ra chân tướng, ta quyết không bỏ qua!"

Hùng Thiên Diễm la lên một tiếng: "Nói rất đúng! Lão Hùng ta cũng nhất định quản rồi!"

Nam Cung Vân hòa theo nói: "Bốn tiểu thư nhất định phải khiến hung phạm sống không bằng chết!"

Ba người bèo nước gặp nhau, không tiếc dùng danh dự làm tiền đặt cược, vì muốn lấy lại công đạo, đây là kiểu vinh dự gì? Trong lòng Mộng Kinh Vũ cảm thấy rất xúc động, nhưng nàng trong lòng cũng cực kỳ hiểu rõ, ba người này nói chuyện giúp mình, nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì Sở Thiên.

Nghĩ tới Sở Thiên, nàng lại chìm sâu vào trong hồi hận.

Nếu gia hỏa này không đi thì tốt rồi, so với tỷ tỷ vô dụng như nàng, hẳn càng có thể bảo vệ được Oánh Oánh!

Lý Trưởng Văn gõ mạnh chiếc trượng xuống mặt đất: "Lão phu nói tại đây, độc này không có thuốc giải, không ai trong Thiên Nam Thành có thể giải! Chấp mê bất ngộ, chỉ có chờ chết. Hãy chờ xem đi!"

Trong lòng Trương Lập Thanh trầm xuống.

Lý lão nhân này tràn đầy tự tin, lần này chỉ sợ thật sự đã gặp phải phiền toái!

"Ai nói không ai có thể giải? Lão nhân ngươi không đủ năng lực mà thôi!" Nhưng đúng vào lúc này, một giọng nói ngả ngón vang lên ở trong đám người: "Tránh ra tránh ra, để ta đi qua!"

"Sở Thiên! Sở Thiên, là ngươi sao?" Mộng Oánh Oánh trừng lớn đôi mắt, trên mặt không thể tin nổi.

Sở Thiên thật vất vả đẩy đám người đi ra, lăm lăm lướt cười với Mộng Oánh Oánh: "Đương nhiên là ta, nếu không có thể là ai?"

Mộng Kinh Vũ ngây ngẩn cả người.

Gia hỏa này..... không phải hẳn phải đã rời đi rồi sao? Vì sao bây giờ lại quay trở lại?

Mộng Oánh Oánh không kìm được nước mắt chảy ra, kích động trực tiếp gục vào trong lòng ngực hắn: "Sao ngươi không nói một tiếng đã rời đi rồi! Ta còn tưởng sẽ không được gặp ngươi nữa!"

Sở Thiên vỗ vỗ bả vai tiểu nha đầu: "Ngươi thật là ngốc, khế ước của ta vẫn còn ở trong tay ngươi, sao ta có thể rời đi? Vạn nhất ngươi hủy khế ước của ta, không phải ta sẽ đi đòi nhà ma!"

Mộng Oánh Oánh lúc này mới nhớ tới, Sở Thiên có thân phận là nô lệ, khế ước chẳng phải vẫn nằm ở trong tay nàng sao. Ngay lập tức Mộng Oánh

Oánh nín khóc và cười: "Người cũng có lúc sợ hay sao? Nhưng người yên tâm, ta sẽ không dùng kế ước để đối phó người! Rốt cuộc người đã đi đâu, ta không thể nào tìm được người!"

"Chân ta bị thương, đương nhiên phải đi tới tiệm thuốc mua thuốc trị thương, nhân tiện ngủ một giấc." Sở Thiên liếc mắt nhìn quanh một cái, "Nhưng khi ta trở về, không ngờ lại xảy ra chuyện lớn như vậy, thật sự khiến người không kịp trở tay! Lão nhân xấu xí này là ai?"

Có Sở Thiên chống lưng!

Sự tự tin của tiểu nha đầu nháy mắt bùng nổ!

Mộng Oánh Oánh giống như một tiểu hài tử bị bắt nạt, tức giận bất bình cáo trạng về phía gia trưởng: "Hắn chính là Lý Trường Vân!"

Lý Trường Vân nhìn nhện phần nộ xuống, lão ta cực kỳ tự tin với thanh danh của mình, có ai trong Thiên Nam Thành không biết lão ta, một tiểu bối hèn hạ sau khi biết thanh danh lão ta, còn không phải bị dọa sợ nằm liệt tại hiện trường sao?

Ai biết, Sở Thiên lại lắc đầu: "Chẳng phải không lâu trước đó ta từng nói qua, hội trưởng hiệp hội luyện dược sư cũng không xứng xách giày cho ta. Hôm nay xem ra là hoàn toàn chính xác, loại mặt hàng này, không bằng cả Hùng Thiên Diễm. Ta thấy đừng nên nằm vạ vị trí hội trưởng nữa, nên sớm thoái vị và nhường cho người khác đi!"

Lý Trường Vân giận dữ: "Nhãi ranh lớn mặt! Xuất khẩu cuồng ngôn! Chỉ với một câu này, lão phu hiện tại sẽ giết chết người!"

"Lý hội trưởng đã cao tuổi rồi, hà tất phải tức giận với người trẻ tuổi?" Trương Lập Thanh biết tính cách của Sở Thiên. Tu vi của Lý lão nhân không yếu, bản thân mình có Thực Tâm Độc trong người, không nhất định có thể chống đỡ được. Vì vậy ông sợ Sở Thiên sẽ chọc giận Lý Trường Vân, "Tiểu tiên sinh, người có thể trả ra được những người này trúng độc gì sao?"

Lý Trường Vân cười lạnh nói: "Thật uổng cho người sống tới vài thập niên, nhãi ranh ăn nói ngông cuồng mà người cũng tin?"

Sở Thiên trực tiếp nói với Lý Trường Vân: "Lão ếch ngồi đáy giếng! Người thì biết gì!"

Sắc mặt Lý Trường Vân xanh mét: "Người vừa nói gì?"

Sở Thiên trực tiếp lái lại lời mình nói: "Ta nói, người là lão nhân đã sống được vài thập niên, thông thái rôm, chùn chân bó gối, bàn tay có thể tác oai tác quái ở đây, lập tức xem mình giống như một đại nhân vật? Thật ra ngay cả cái rắm cũng đều không phải!"

"Như thế nào, trừng lớn mắt như vậy làm gì, người không phục? Hừ! Tự xưng là người giỏi nhất về luyện dược ở Thiên Nam thành, khẩu khí quả là lớn! Lão tử hôm nay nói ở chỗ này, nếu ta có thể điều tra ra độc gì, người hãy quỳ xuống dập đầu cho ta, hay là âm thầm lăn ra khỏi nơi này?!"

Lý Trường Vân nắm tay thành nắm đấm kêu lên rằng rặc: "Trong Thiên Nam Thành dám nói chuyện với ta như vậy, người là kẻ đầu tiên. Được thôi, nếu người thật sự có thể điều tra ra, lão phu sẽ không so đo với người nữa, nếu không cái miệng khiến người chán ghét của người, vĩnh viễn sẽ không thể nào mở miệng nói chuyện được nữa!"

"Không cần điều tra, đó là nước sông Minh!"

Đồng tử của Hàn Thiều Long chợt co rút lại, trong mắt Lý Trường Vân cũng loé lên một tia kỳ dị.

Hùng Thiên Diễm bừng tỉnh đại ngộ, bất chợt kính nể vạn phần: "Sau khi bị đầu độc bằng nước sông Minh, chất độc kết hợp với nguyên khí trong cơ thể, ăn mòn nguyên lực khiến cho tu vi bị thực lùi. Loại độc này vô sắc vô vị, sau khi hoà nhập vào trong nước, không hề phát sinh ra bất cứ phản ứng nào, vì thế trước đó rất khó có thể điều tra ra. Độc tố được lưu lại trong máu, sau khi trúng độc hoàn toàn không thể kiểm tra, bởi vậy khiến người rất khó phán đoán. Hơn nữa nước sông Minh cực kỳ hiếm có, người bình thường căn bản sẽ không nghĩ về nó."

"Ăn nói bừa bãi! Người muốn lừa gạt lão phu, hay là tưởng lừa gạt mọi người?" Lý Trường Vân lạnh lùng cười nói: "Không có cách nào có thể kiểm tra ra được độc trong nước sông Minh, nếu như một loại độc vật không thể nào kiểm tra ra được, lời người nói dựa vào căn cứ nào?!"

Hàn Thiều Long càng tức giận nói: "Hắn là người Mộng gia, ta nghi ngờ hắn đang cố gắng giải vây cho gian thương, loại người này quả thực nên thiên đao vạn quả!"

Nét mặt mọi người bắt đầu hiện lên sự phẫn nộ.

"Cực kỳ ngu xuẩn!" Sở Thiên không chút khách khí nói, "Nước sông Minh chỉ ăn mòn nguyên lực và tạo nên thương tổn đối với tu sĩ, vì thế hoàn toàn không có hiệu quả đối với người thường. Các người chỉ cần điều tra một chút, người thường có trúng độc hay không cũng đủ để phán đoán. Nếu vẫn chưa tin, hãy mang một tội phạm ra thử độc là biết! Kết quả kiểm tra cuối cùng nếu không phải do nước sông Minh, ta sẽ băm đầu mình xuống cho người chơi đá cầu!"

Khuôn mặt Hùng Thiên Diễm dữ tợn run lên, phần chân nói: "Nước sông Minh rõ ràng có độc, nó cực kỳ hiếm có, giá cả đắt đỏ, đắt hơn gấp mười lần so với đá sở được vật ở trên thị trường. Chưa từng có nhà thuốc nào sử dụng nó để luyện chế dược vật, thậm chí Thương hội Nam Vân dù ngốc, cũng không có khả năng đưa một lượng lớn nước sông Minh vào nhà mình được. Vì vậy, đây không phải là vấn đề về nguyên liệu, hoặc do sai lầm trong luyện dược!"

Nam Cung Vân gật gật đầu: "Đây là vụ đầu độc có chủ mưu, trăm phần trăm là đầu độc có chủ mưu!"

Mọi người bắt đầu bán tín bán nghi.

Hàn Thiếu Long cảm thấy tình huống không đúng, lập tức hét lên: "Nghe nhìn lẫn lộn! Tạm thời không nói tới việc có phải do đầu độc hay không, Thương hội Nam Vân giám sát người không nghiêm, cũng nên chịu trách nhiệm đi!"

"Không sai! Nói không sai!"

"Người dùng mơ tưởng rửa sạch gian thương lòng dạ hiểm độc!"

"Tìm không ra hung thủ đầu độc, Mộng Kinh Vũ sẽ phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!"

"Tạm thời đừng nóng nảy, tạm thời đừng nóng nảy. Thật ra ta đã tìm ra được người đầu độc." Sở Thiên đuổi tay chỉ về phía người bên cạnh Mộng Kinh Vũ: "Chính là người, Mông hộ vệ!"

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Tìm ra hung thủ

Mộng Kinh Vũ chấn động cả người!

Mặc dù đoán được kẻ đầu độc là tâm phúc của mình, nhưng nàng không thể tưởng được, hoặc là nói không chịu tin tưởng, đó là trưởng hộ vệ Mông Sơn, người đã trung thành và tận tâm theo mình bấy năm!

Bảy năm trước, Mông Sơn mang theo thê tử và trẻ nhỏ trốn tránh kẻ thù, Thương hội Nam Vân giống như mặt trời ban trưa đã thu nhận hắn. Thiên phú và thực lực của Mông Sơn không được xem là tỏa sáng, chỉ có thể trở thành một hộ vệ thông thường trong Thương hội Nam Vân. Không lâu sau, Thương hội Nam Vân đối mặt với thảm họa lớn, cây đuốc bấy khi tan, nhân tài gần như bỏ đi hết, duy nhất Mông Sơn lựa chọn ở lại, phụ giúp Mộng Kinh Vũ vượt qua cửa ải khó khăn.

Một người đã từng đồng cam cộng khổ, tính cách ngay thẳng nhưng rất nặng tình người, thật sự sẽ phản bội sao?

Mộng Oánh Oánh không tin lắm, Mông hộ vệ rất trung thành với tỷ tỷ, đó là sự chân thật đáng tin. Hắn từng rất nhiều lần cứu tỷ tỷ trong thời điểm nguy nan, nếu như hắn thật sự muốn hãm hại thương hội, tuyệt đối sẽ không đợi tới hôm nay.

"Hừ..... nói vậy!" Khuôn mặt Mông Sơn tràn đầy kinh hãi, trong ánh mắt toát ra một sự hoảng loạn khó có thể kiềm chế: "Toàn bộ mọi người trong thương hội Nam Vân có ai không biết, ta tuyệt đối trung thành và tận tâm với đại tiểu thư, sao ta có thể hãm hại đại tiểu thư! Người nói vô căn cứ, đừng ngậm máu phun người!"

Sở Thiên nói: "Nếu chứng cứ có thể tiêu hủy tất nhiên đã bị tiêu hủy, nhưng có một số chứng cứ không thể tiêu hủy được. Ví dụ như nồng độ nước sông Minh rất cao và rất dễ bốc hơi, trong quá trình dùng nước sông Minh người đã tập trung rất cao độ, không thể tránh khỏi sẽ hít vào một chút khí độc của nó."

Mông hộ vệ dường như nghĩ đến điều gì, cả người nhè nhẹ run lên.

Sở Thiên nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Bởi vì cực kỳ nhỏ, nhiều nhất chỉ cảm thấy có chút không khỏe, vì thế nên sẽ không đặc biệt chú ý. Tuy nhiên, người không ngờ tới chính là, độc tố mà nước sông Minh sau khi ngưng tụ lại, chúng sẽ để lại một số vết đốm xám rất nhỏ ở trên người. Ngoài ra, bản chất của nước sông Minh là tài liệu thuộc tính tối, mười ngón tay người biến thành màu đen chính là chứng cứ người đã tiếp xúc với tài liệu thuộc tính tối. Ta nói đúng không?"

Quái vật!

Thiếu niên này quả thực là quái vật!

Sao hắn thậm chí có thể biết được sự tình như vậy?

Hùng Thiên Diễm đi tới: "Đề ta nhìn xem."

Mông hộ vệ lập tức phản kháng: "Cút ngay! Ta không có!"

Nam Cung Vân lướt người lên trên, một chân đá phi đao dài, Hùng Thiên Diễm nắm cơ hội thi triển thuật bắt người, cực kỳ nhẹ nhàng khống chế đôi tay của Mông hộ vệ, kiểm tra mười ngón tay hắn trước, "Mười ngón đều biến thành màu đen, điều này chứng tỏ hắn đã tiếp xúc qua tài liệu có thuộc tính

tôi!"

Hùng Thiên Diễm xúc áo giáp của Mông Sơn lên, chỉ thấy những đốm xám trước ngực và phía sau lưng, gần như dày đặc: "Bằng chứng như núi, còn dám ngụy biện?!"

Sắc mặt Mông Sơn tái nhợt giống như tờ giấy.

Xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

"Thật sự là người?" Mộng Kinh Vũ run rẩy cả người: "Ta từng cho rằng người là một hán tử trọng tình trọng nghĩa, ta đã từng cho rằng người là một người sẽ không bị tiền tài thu mua, người nói cho ta biết..... vì sao?"

"Không tệ!" Một đôi mắt của Mông hộ vệ tràn ngập cừu hận và hối hận, "Độc là do ta làm!"

Mọi người đều sợ ngây người.

Vốn tưởng rằng Mông hộ vệ sẽ tiếp tục bào chữa, ai biết hán đột nhiên thừa nhận một cách dễ dàng như vậy!

"Họ Mông!"

"Người sẽ không được chết từ tế!"

"....."

Mông Sơn nhìn đám người phần nộ sôi trào, trong ánh mắt đều là tuyệt vọng, nhưng lại có một chút nhẹ nhõm. Hán vốn dĩ ôm một chút may mắn, nhưng ngay từ khoảnh khắc hán bị xuyên qua, hán biết đời mình đã kết thúc.

Hàn Thiếu Long hoảng hốt sợ hãi, vội vàng nói: "Mông Sơn, gian thương này cho người bao nhiêu chỗ tốt? Đáng để người nhận tội hay sao! Đừng quên, người còn có lão bà và hài tử! Nếu như người chết rồi, bọn họ nên làm sao bây giờ?"

Mông Sơn cười phá lên một cách điên cuồng: "Ha ha ha ha, lão bà và hài tử, người thật sự dám nói với ta những lời này..... Buông ta ra! Buông ta ra! Xin hãy buông ta ra!"

Mộng Kinh Vũ gật gật đầu đối với Hùng Thiên Diễm!

Sau khi Mông Sơn bị buông ra, ánh mắt hiện lên một sự kiên quyết: "Thương hội Nam Vân ân trọng như núi đối với Mông Sơn, cho dù ta chết cũng sẽ không phản bội đại tiểu thư, nhưng....."

Mông Sơn dùng bàn tay run rẩy, móc ra một cái túi vải nhỏ từ trong lòng ngực. Bên trong chiếc túi là một ngón tay dính đầy máu, hán khàn cả giọng hét lên. "Năm ngày trước lão bà và hài tử của ta bị người bắt cóc, những súc sinh này dùng tính mạng thể nhi tới uy hiếp ta! Lúc đầu ta không đồng ý giúp bọn họ làm việc, nhưng mỗi ngày bọn họ lại đưa một ngón tay đến ta trước mặt để tra tấn ta! Súc sinh đáng chết, các người sẽ không được chết từ tế!"

Sắc mặt Hàn Thiếu Long đại biến: "Người hãy suy nghĩ hậu quả trước khi nói!"

Mông Sơn tức giận chỉ vào Hàn Thiếu Long, hai mắt đỏ ngầu, gất gỏng một cách mệt mỏi: "Hàn Thiếu Long, ta đang nói về người! Có bản lĩnh thì hướng về phía ta, vì sao lại tra tấn thể nhi của ta như vậy! Bọn họ chỉ là người thường! Bọn họ chỉ là người thường!"

Xoẹt!

Vô số ánh mắt tập trung về phía Hàn Thiếu Long.

Hàn Thiếu Long sợ tới mức lui ra phía sau một bước: "Ngậm máu phun người! Người đang ngậm máu phun người!"

Mông Sơn xoay người quỳ xuống mặt đất, khẩu đầu thật mạnh ba cái với Mộng Kinh Vũ: "Đại tiểu thư, độc là do Hàn Thiếu Long đưa cho ta! Mông mỗ tự biết nghiệp chướng nặng nề, không đáng để sống tiếp, cũng không còn thể diện đối mặt với đại tiểu thư! Để chứng minh những lời ta nói là thật, để chứng minh Thương hội Nam Vân trong sạch, vì mọi người vô tội đã chết, ta chỉ có thể dùng cái chết để tạ tội!"

Mông Sơn nói xong lập tức giơ tay lên.

"Đừng!"

Mộng Kinh Vũ vội vàng ngăn cản, nhưng đã quá muộn. Mông Sơn đánh mạnh vào ngực mình, tâm mạch bị chấn vỡ, phun ra một mồm đầy máu, ngửa mặt ngã xuống mặt đất.

Mộng Oánh Oánh hoảng hốt la lên: "Mông hộ vệ! Mông hộ vệ!"

Mộng Kinh Vũ nhanh chóng chạy qua nâng hán dậy: "Chúng ta biết người đã bị ép buộc, sao phải khổ vậy chứ!"

"Lão bà và hài tử, tất cả mọi thứ của ta..... kết thúc rồi, tất cả đều kết thúc rồi....." Mông Sơn trừng lớn hai mắt trước khi chùng xuống, khó khăn thở hổn hển, trên mặt tràn đầy cừ hận và hối tiếc, "Ta biết, ta quá ích kỷ, nhưng ta thật sự không ngờ..... hậu quả sẽ nghiêm trọng như vậy! Ta thật không ngờ tới, bọn họ lại độc ác như vậy!"

Ý thức củ Mông Sơn trở nên mơ hồ, hấp hối nói: "Tất cả mọi chuyện đều do một mình ta sai..... lão bà và hài tử nếu may mắn sống sót, xin người hãy buông tha bọn họ!"

"Đại tiểu thư, thực sự xin lỗi! Thực sự xin lỗi! Thực sự....."

Mông Sơn biết, dù hắn nói nhiều tới đâu, cũng không thể bù đắp đủ một phần vạn, từ khóe mắt hắn chảy ra một giọt nước mắt, mang theo hối hận và thống khổ vô tận, rồi bỏ thế giới này.

Trương Lập Thanh buồn bã thôn thức: "Sớm biết như thế, hà tất hành động như lúc trước."

Triệu quân gia đã chết.

Mông hộ vệ đã chết.

Khi nhìn thấy sự hối hận và thống khổ tràn ngập trên khuôn mặt Mông Sơn, dù chết cũng không nhắm mắt, tâm tình Mộng Kinh Vũ trở nên cực kỳ nặng nề, tự mình lâm bảm: "Người hãy an giấc ngàn thu, nếu như thế thì người vẫn còn sống, ta nhất định sẽ giúp người chăm sóc bọn họ."

"Hàn, Thiếu, Long!"

"Người, đồ súc sinh!"

Vô số những ánh mắt phẫn nộ, gần như đồng thời tập trung tới trên người Hàn Thiếu Long!

Hàn Thiếu Long chỉ vào Sở Thiên: "Chẳng lẽ các người không thể nhìn ra? Gian thương rõ ràng muốn dùng một tiện nô và hộ vệ nhà mình bày ra khổ nhục kế! Các người ngàn vạn lần đừng bị đánh lừa! Hàn gia cũng là người bị hại, vài người trong tộc cũng bị trúng độc. Chuyện này sao có thể liên quan tới ta! Đây tuyệt đối là Thương hội Nam Vân muốn giả họa cho ta!"

Trương Lập Thanh cá giận nói: "Hàn Thiếu Long, chuyện tới lúc này, người còn không thừa nhận, thật sự xem tất cả mọi người là đồ ngốc hay sao?"

"Không thể nói như vậy." Lý Trường Vân dùng miệng lưỡi âm dương quái khí nói: "Bản thân ta cảm thấy, những gì Hàn thiếu gia nói không phải không có lý, sao chư vị không ngẫm lại xem, ngay cả lão phu cũng không thể phân biệt ra được chất độc, hắn chỉ là một tiện nô, đâu ra kiến thức và bản lĩnh lớn như vậy? Chẳng lẽ không đáng nghi ngờ hay sao? Ngay cả khi hắn học luyện được từ trong bụng mẹ, hắn cũng không có khả năng hiểu biết được bản chất của nước sông Minh như thế! Ta cho rằng, trong đó tất có điều kỳ lạ! Ta đề nghị nên đóng cửa Thương hội Nam Vân trước, sau đó giam giữ Mộng Kinh Vũ, điều tra rõ ràng, lúc ấy mới đưa ra phán quyết."

Lý Trường Vân có địa rất cao.

Mọi người lại bắt đầu do dự.

Hàn Thiếu Long thờ phào nhẹ nhõm một hơi thật dài: "Đa tạ đại sư, ta đương nhiên vô tội, sao có thể bị bọn họ liên hợp lại vu hãm!"

Hàn Thiếu Long đã phát hiện ra.

Sở Thiên không biết lai lịch này chính là nguồn gốc của mọi uy hiếp!

Nhất định phải nghĩ cách diệt trừ người này trước mới được!

Hàn Thiếu Long nhanh chóng xoay chuyển ý nghĩ, lập tức hướng mũi nhọn về phía Sở Thiên: "Người, tiện nô này! Người hãy thành thật đi! Đám gian thương này cho người bao nhiêu chỗ tốt, dám vu hãm ta?"

"Một lão cẩu chi biết nói chuyện thị phi, một miệng phun phân đầy ngu xuẩn!" Sở Thiên trước sau vẫn luôn bình tĩnh tự nhiên, dường như tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn, không hề đánh mất lý trí bởi sự khiêu khích của đối phương, "Mông hộ vệ đã dùng tính mạng của mình làm chứng, người còn nói ta vu hãm người, mọi người không cảm thấy rất buồn cười hay sao?"

Không ngờ hắn dám nói đại sư Lý Trường Vân là lão cẩu trước mặt mọi người?

Lý Trường Vân quả nhiên tức giận tím mặt, nổi lên sát khí: "Người trẻ tuổi, ta đã nhiều lần nhẫn nại với người, nhưng người được một tác lại muốn tiến một thước. Người nên biết nói bậy như vậy, người sẽ phải trả giá đại giới."

"Tất cả mọi người đều nghe thấy chứ! Một hạ nhân thân phận ti tiện, cũng dám can rờ như vậy, thậm chí vu nhục đại sư Lý Trường Vân? Quả thực tội đáng chết vạn lần!" Hàn Thiếu Long nhân cơ hội đứng ra: "Người, loại người này chết cũng không đủ chuộc tội, đại sư Lý Trường Vân rất cao thượng, sẽ không so đo với người. Nhưng người đã làm bẩn sự trong sạch và tôn nghiêm của ta, bất luận thế nào ta cũng không tha thứ cho người!"

Sở Thiên dường như nhìn thấy rõ tâm tư đối phương: "Người muốn thế nào?"

Hàn Thiếu Long khẳng khái hùng hồn nói: "Ta muốn một chọi một với ngươi, quyết đấu sinh tử công bằng. Ta phải dùng máu của ngươi, rửa sạch oan khuất của ta! Ngươi dám hay không dám!"

Quyết đấu?

"Ngươi là Luyện Thể tầng thứ tư, ta là Luyện Thể tầng thứ ba, ngươi đã hơn hai mươi tuổi, ta mới mười bảy tuổi, ngươi đuối lý nên muốn dùng võ lực áp chế ta, thật là một trận quyết đấu sinh tử công bằng!"

"Ngươi không dám sao? Vậy hãy quỳ xuống xin lỗi ta, trả lại sự trong sạch cho ta!"

"Không không không, ngươi khẳng khẳng muốn đánh, sao ta có đạo lý không phụng bồi ngươi?"

Hàn Thiếu Long nghe thấy những lời này, lập tức có chút vui mừng: "Ngươi, phế vật này, ta chỉ cần một chiêu là đủ!"

Sở Thiên nhún nhún vai nói: "Những lời này, ta sẽ trả lại cho ngươi, ta cũng chỉ cần một chiêu."

Một chiêu?

Mọi người đều sợ ngây người!

Sự khác biệt nguyên lực giữa Luyện Thể tầng thứ ba và Luyện Thể tầng thứ tư là rất lớn!

Võ giả Luyện Thể tầng thứ tư muốn dùng một chiêu đánh bại võ giả Luyện Thể tầng thứ ba, đó là sự tình rất bình thường. Rốt cuộc, có sự chênh lệch rất lớn về thực lực. Nhưng, Luyện Thể tầng thứ ba muốn dùng một chiêu đánh bại Luyện Thể tầng thứ tư? Điều này gần như là sự tình không có khả năng làm được!

Hùng Thiên Diễm muốn ngăn cản.

Nam Cung Vân lắc đầu: "Hàn Thiếu Long bất quá là kẻ ăn chơi trác táng, cho dù có tu vi Luyện Thể tầng thứ tư, nhưng thiếu năng lực thực chiến. Mặc dù Sở Thiên có chút khoe khoang, nhưng ta tin tưởng hắn sẽ không thua."

"Ta xem ngươi làm thế nào có thể tiếp tục kiêu ngạo!" Hàn Thiếu Long bất chợt bung tay ra, không ngờ phát ra âm thanh nổ nhẹ. "Trước tiên ta sẽ phế hai tay ngươi!"

Thiên Ưng Trào!

Một môn võ học cực kỳ sắc bén, Hàn Thiếu Long khổ luyện mấy năm, đã thành thạo đến mức hoàn hảo, tốc độ nhanh, công kích mạnh, phối hợp với nguyên lực Luyện Thể tầng thứ tư, một kích cũng đủ đánh đổi phương tàn phế!

Sở Thiên nhắm mắt lại không hề dao động, âm thầm ngưng tụ nguyên lực, nguyên lực nơi nắm tay phải hơi nổi lên ánh sáng, nháy mắt khi móng vuốt của Hàn Thiếu Long đánh tới trước mặt hắn.

Hắn mở hai mắt ra!

Trong nháy mắt này hắn giống như biến thành người khác, không còn là bộ dáng lười biếng, bất cần đời. Trông hắn giống như một thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, mong muốn được chém giết một trận!

Trong lòng mọi người căng thẳng một chút!

Hàn Thiếu Long có một loại trực giác đáng sợ, giống như con mồi bị thợ săn theo dõi, khiến lòng tự cả người đều dựng ngược lên, ngay cả máu cũng đều động lại.

Không có khả năng!

Kẻ hèn tu sĩ Luyện Thể tầng thứ ba.

Sao hắn có thể sinh ra uy áp cường đại như vậy?

Hàn Thiếu Long cắn răng một cái: "Ta không tin ngươi có thể chống đỡ được ta, tìm chết đi!"

Sở Thiên giống như con bướm xuyên hoa, cực kỳ ưu nhã bước về phía trước, khiến cho thể công của Hàn Thiếu Long trong khoảnh khắc vô hình bị hóa giải, toàn bộ phần ngực đều bại lộ trước nắm tay trước mặt mình.

"Băng Quyền!"

Dưới đòn thế nặng nề của Sở Thiên, bộc phát ra một luồng sóng xung kích mạnh mẽ. Hàn Thiếu Long giống như điều đứt dây, gãy mấy cây xương cốt ngay tại hiện trường, nặng nề ngã xuống mặt đất.

"Người....."

Hàn Thiếu Long giãy giụa cố gắng bò dậy.

Bịch!

Một bàn chân dẫm đầu hắn xuống.

"Yếu đuối đáng thương, không chịu nổi một kích. Rốt cuộc, ai là phế vật!?" Dưới sự chấn động của nguyên lực, quần áo Sở Thiên vẫn rung động tạo ra những tiếng bạch bạch, ánh mắt hắn giống như lưỡi dao lạnh băng, chăm chú nhìn Hàn Thiếu Long nằm dưới mặt đất, từ trên cao nhìn xuống nói: "Người còn có điều gì muốn nói?"

Mọi người vô cùng khiếp sợ!

Thiếu niên khinh cuồng bá đạo, khiến người chấn động không thôi!

Thật sự hắn đã làm được, hắn dùng thực lực Luyện Thể tầng thứ ba, một chiêu đã đánh bại được đối thủ Luyện Thể tầng thứ tư, bình tĩnh chiến thắng, không hề trì hoãn, toàn thắng. Sở Thiên khiến mọi người có cảm giác thật sự giống như hắn là một cao thủ đỉnh cấp đang che dấu thực lực chân thật, và Hàn Thiếu Long bất quá chỉ là một kẻ ngu xuẩn không biết sống chết mà thôi!

Lý Trường Vân nhú mày một chút, tiểu tử này dường như thật sự không hề bình thường, hắn rốt cuộc có lai lịch thế nào, chẳng lẽ là đệ tử hạch tâm của thể lực siêu cấp nào đó?

Nô lệ?

Không có khả năng!

Loại tính cách này, loại thiên phú này, loại năng lực này, sao có thể là một nô lệ?

Một thiên tài chắc chắn sẽ không hiện ra từ trong không khí mỏng, trước kia Sở Thiên hoàn toàn không có tiếng tăm, điều này có vẻ cực kỳ thần bí và quý dị, khiến Lý Trường Vân do dự một chút.

Mọi người cũng đều lau mắt mà nhìn Sở Thiên.

Nói hắn là nô bộc?

Quả thực rất nực cười!

Một người có thể nhẹ nhàng khiêu chiến với người vượt cấp, bất luận gia nhập thực lực phương nào, chắc chắn đều được bồi dưỡng then chốt, sao hắn có thể chịu ủy khuất làm một hạ nhân nho nhỏ trong Thương hội Nam Vân?

Sở Thiên một quyền hoàn toàn đánh bại Hàn Thiếu Long, cũng đánh tan lập luận nô bộc của hắn!

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Tích Vương Tọa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.